

Ейден Вілсон Тозер

ОНОВЛЮЮЧИСЬ

день у день

Християнські щоденні читання

Ейден Вілсон Тозер

ОНОВЛЮЮЧИСЬ

день у день

Християнські щоденні читання

СВІТЛО НА СХОДІ
Київ
2019

Е. В. Тозер

Оновлюючись день у день. Християнські щоденні читання. /
Пер. з рос. – Київ: Світло на Сході, 2019. – 384 с. Видання
перше.

Т50

This book was first published in the United States by Moody Publishers, 820 N. LaSalle Blvd., Chicago, IL 60610 with the title Evenings with Tozer, copyright © 1981 by The Moody Bible Institute of Chicago. Translated by permission. All rights reserved.

Книжку вперше видано у Сполучених Штатах Америки в Moody Publishers, 820 N. LaSalle Blvd., Chicago, IL 60610 with the title Evenings with Tozer, copyright © 1981, Біблійний інститут Моуді, Чикаго. Ліцензійний переклад з російської. Усі права збережені.

ISBN 978-617-7554-20-1

Передмова

Д-р **Е. В. Тозер** часто повторював своїм друзям, що основною його духовною турботою є проголошення «особистої сердечної віри» та сприяння їй. Його служіння за кафедрою і письменницька діяльність протягом усього життя відображали це бажання.

Д-р Тозер завжди прагнув проповідувати й писати для «простих людей, чії серця спонукають шукати Бога заради Самого Бога».

Таке «спонукання серця» завжди повинно призводити до духовного пробудження, прагнення бути більш схожим на Христа і бажанням дедалі глибше Його пізнавати.

Ця книжка складається із 366 обраних і відредагованих щоденних читань, узятих із книг, статей та проповідей д-ра Тозера. Її видано для духовної допомоги «добрим, простим людям Божим», які, за висловом самого д-ра Тозера, «є благословенням, хоч би де вони перебували».

Віддаючи належне духовній мудрості та смиренності, якими Бог обдарував д-ра Тозера, що проявилось в його проповідях і творах, ми процитуємо його власні слова: «Завдання хорошої книжки – спонукати читача до моральної дії, звернути його погляд на Бога й підштовхнути вперед. На більше її не розраховано».

Нам здається, що ця книжка – не зовсім звичайне видання духовних роздумів, адже, читаючи день у день, ви неодноразово відчуєте, як Ейден Тозер говорить не тільки щось приємне, а й викривальне!

Бог завжди Перший, і Він буде Останнім

1
січня

Я Альфа і Омега, говорить Господь.

Об. 1:8

Бог завжди Перший, і Він буде Останнім!

Згідно з Божим зволенням людині не дозволено вимовляти перші й останні слова. Це право належить Господу, і Він за жодних обставин не віддасть його Своему творінню.

Людина аж ніяк не може вплинути на час або місце свого народження. Це визначає Сам Бог, не узгоджуючи з людиною. Просто якоїсь миті маленька людина починає усвідомлювати себе та сам факт свого існування. Так розпочинається її самостійне життя. До цієї миті вона нічого не могла сказати. А вже зараз сповнена гордості людина бундючно кружляє та, захоплюючись звуками власного голосу, проголошує свою незалежність від Бога.

Радій, допоки можеш, маленька людино! Твої слова – лише дитяче белькотіння від початку й аж до самого кінця. До свого народження ти не могла вимовити ні слова, і наприкінці також нічого не зможеш сказати. Тільки Господь залишає за Собою право закінчити розпочату Ним справу, а ти перебуваєш у руках Божих – хочеш цього чи ні.

Адам став душею живою, однак це дійство від нього не залежало. Сам Бог вирішив його створити і вчинив це зі Своєї волі, зробивши Адама душею живою. Бог був на початку! І коли Адам згрішив, зруйнувавши власне життя, Господь також був там. Усе майбутнє Адама залежало від того, щоб навіть після гріха Всевишній його не полишив.

Ми мудро вчинимо, якщо розпочнемо жити у світлі цієї чудової та приголомшливої істини: Бог – перший і останній!

В Ісусі Христі – вся повнота Божества

А з Нього ви в Христі Ісусі, що став нам мудрістю від Бога, – праведністю ж, і освяченням, і відкупленням.

1 Кор. 1:30

Я закликаю вас не слухати тих, хто намагається принизити Христа. Я закликаю вас піднятися над тими хитро-мудрими термінами, що вживають люди, які не впевнені, Ким насправді був Ісус Христос.

Не варто довіряти людині, яка говорить: «Я вірю, що Бог явив Себе через Ісуса Христа». Краще дізнайтеся, що вона думає про Особистість утіленого Сина Божого!

Також не можна довіряти тому, хто стверджує, ніби Христу вдалося відобразити Бога краще, ніж це робили інші. Не слухайте і тих, хто заявляє, ніби Ісус Христос був найбільшим релігійним генієм, який краще за інших пізнав Бога й розповів про Нього всім людям.

Усі ці судження про Ісуса Христа образливі. Він був, є і ніколи не припине бути Богом. Коли ми приходимо до Нього й пізнаємо Його, то повертаємося до споконвічного джерела. Ісус Христос має всю повноту Божества! Це дивовижне, найбільше чудо, коли наші душі рішучою та усвідомленою дією віри й молитви повертаються до споконвічного джерела нашого існування, і ми розпочинаємо нове життя!

Тільки в Ісусі Христі ми знаходимо це джерело, що дарує справжнє задоволення. Я думаю, що саме це відчував Джон Ньютон, оспівуючи диво нового народження: «Багатостраждальне серце моє, поглянь на блаженне джерело, і відтепер ти можеш заспокоїтися!»

Духом Святим Бог спілкується зі Своїм творінням

3
січня

*...Дух правди, що походить від Отця, Він засвідчить
про Мене.*

Ів. 15:26

Якщо я правильно розумію свідоцтва про християнський досвід, записаний упродовж багатьох століть, то ті мужі віри, які більше за інших були сповнені Духом Божим, менше за всіх могли сказати про Нього щось певне.

Ведені Святим Духом біблійні святі ніколи не намагалися пояснити Його сутність. Та й багато християн минулих часів, які сповнювалося Духом Святим і володіло Його силою, не маючи літературних здібностей, не залишило нам докладного опису своїх переживань. Вони не були сильними в самоаналізі, однак їхнє життя вирізнялося сердечною простотою.

Спілкування цих людей із Духом Святим і любов до Нього не відрізнялися від їхнього спілкування з Господом Ісусом Христом. І хоч вони не змогли би брати участі в метафізичних дискусіях щодо природи Святого Духа, проте ці люди не мали жодних труднощів у сповненні Його силою задля святого життя і плідного служіння.

А так і має бути. Особистий досвід повинен мати перевагу у практичному житті. Особисте знайомство завжди краще заочного, адже його ніщо не здатне перевершити.

Християнське вчення про Духа Святого полягає в тому, що Господь Бог перебуває серед нас. Дух Святий – це не тільки Божий посланець, Він і є Бог! Бог, Який особисто спілкується зі Своїм творінням і здійснює в ньому Свою справу спасіння та відродження.

Людина стає людиною завдяки своєму духу

Хто-бо з людей знає речі людські, окрім людського духа, що в нім проживає? Так само не знає ніхто й речей Божих, окрім Духа Божого.

1 Кор. 2:11

Глибоко всередині кожної людини є власне святилище, де перебуває потаємна суть її особистості. Це наше «я є», дар від Творця, ймення Якого «Я Є».

«Я Є» – Бог передвічний і самодостатній. Людське «я є» має початок у Господі, й кожна мить цього існування залежить від Його волі. Бог є Творець, Який вищий за все суще, Старий днями, Який перебуває в неприступному світлі. А людина – це творіння, яке хоч і наділене великими привілеями порівняно з іншими створіннями, проте залишається лише творінням, прохачем перед Божим престолом, цілковито залежним від Господньої милості.

Таємна внутрішня сутність людини, про яку міркуємо, у Священному Писанні названа «духом людським». Павло, звертаючись до церкви в Коринті, каже: «Хто-бо з людей знає речі людські, окрім людського духа, що в нім проживає? Так само не знає ніхто й речей Божих, окрім Духа Божого».

Як Боже самопізнання відбувається в Його вічному Дусі, так і людина пізнає себе у своєму дусі. І людині Господь відкривається через прямий вплив Його Духа на дух людський. Це свідчить про духовну сутність людини.

Ми відкидаємо думку, ніби людина – це творіння, яке володіє духом, і сміливо заявляємо, що людина – це дух, який володіє тілом! Людина стає людиною не завдяки тілу, а завдяки своєму духу, в якому від самого початку закладено нетлінний образ Божий.

Пізнайте справжнє значення хреста

5
січня

А щодо мене, то нехай нічим не хвалюся, хіба тільки хрестом Господа нашого Ісуса Христа, що ним розп'ятий світ для мене, а я для світу.

Гал. 6:14

Тихо і майже непомітно сьогодні до євангельських християн прокрався новий хрест. Зовні він схожий на старий хрест, але водночас має зовсім іншу суть.

Хрест породив нову філософію християнського життя, що припускає інший підхід до благовістя. Його служителі стверджують, що християнство не містить жодних суворих вимог, і пропонує те, що і решта світу, тільки кращого гатунку. Цей сучасний підхід полягає в тому, що хрест більше не вражає грішника на смерть, тому й потрібен лише для змінення напрямку його життя.

Можливо, філософська підстава такого підходу є по-своєму щирою, та водночас вона абсолютно сліпа й не відповідає істині. Вона повністю випускає з уваги справжнє значення хреста.

Старий хрест є символом смерті. Він передбачає грубу та жорстоку смерть. За часів Римської імперії людина, яка взяла на себе хрест і зробила перший крок до місця страти, вже ніколи не поверталася. На неї чекала зовсім не зміна напрямку життя, а кінець! Хрест не був приємною розвагою для засудженого до страти. Він безжально й жорстоко карав людину, тому розп'яття завершувалося смертю.

Усім нащадкам Адама винесено смертний вирок. Господь не може схвалити жоден із проявів гріха. Звертаючись до Бога, ми не виводимо своє старе життя на якийсь оптимальний рівень, ми залишаємо його біля підніжжя хреста. Так Бог спасає людину: спочатку її розпинає, а потім воскрешає для нового життя!

Біблія – більше, ніж зібрання фактів

Усе Писання Богом надхнене, і корисне до навчання, до докору, до направи, до виховання в праведності.

2 Тим. 3:16

Чарльз Фінней припускав, що навчання біблійних істин без їхнього морального застосування в житті швидше може привести до гірших результатів, аніж цілковита відсутність такого навчання. І хоча колись я ставився до такої позиції як до крайнощів, але після багаторічних спостережень схильний думати, що Фінней таки мав рацію. Принаймні зараз моя точка зору майже не відрізняється від його думки.

Навряд чи знайдеться нудніше та безцільніше заняття, ніж викладання біблійного вчення заради самого вчення. Богослов'я – це сукупність фактів, які стосуються Бога, людини та світу. Ці факти нерідко подаються як самостійні цінності, але саме в цьому таїться пастка, в якій можуть опинитися викладачі разом зі своїми учнями.

Біблія – щось більше, ніж сукупність раніше невідомих фактів про Творця, людину та всесвіт. Це Книга настанов, які спираються на ті самі факти. Значну частину Біблії присвячено духовним повчанням, і тому вона спонукає людей виправити свої шляхи та привести власне життя у відповідність до Божої волі, що викладена на її сторінках.

Фактично жодна людина не стає кращою, дізнавшись, що «на початку Бог створив Небо та землю». Це відомо й дияволу, про це знали Ахав та Юда Іскаріот. Жодна людина не стає кращою, дізнавшись, що Господь так полюбив цей світ, що віддав Сина Свого Однородженого на смерть заради спокутування людських гріхів. У пеклі перебувають мільйони людей, яким це було добре відомо.

Богословські істини не матимуть жодної користі, якщо ми не будемо їх дотримуватися. Мета християнського вчення полягає в його практичному та моральному застосуванні!

Божий народ у безпеці в Ісусі Христі

7
січня

Пасіть стадо Боже, що у вас... А коли Архипастир з'явиться, то одержите ви нев'янучого вінка слави.

1 Пет. 5:2, 4

Люди, які бажають пізнавати Бога та ходити з Ним, навчилися чути голос доброго Пастиря, тому завжди почуватимуться як удома на християнських зібраннях, що сповнені Духом Святим.

Воістину сумно, що деякі люди ніколи не чули голос Пастиря. Його голос подібний до ніжної колискової, та водночас він могутній, як буревій, і сильний, як шум великої води. Люди, які навчилися чути й розпізнавати голос Ісуса, – зцілювальний, мелодійний, зворушливий і прекрасний, – завжди почуватимуться як удома там, де центром є Господь.

Справжня християнська церква може являти собою зібрання різних людей. Там можуть бути кальвіністи, армініани, методисти, баптисти тощо. А проте щирі християни будуть єдиними в тому, що Ісус Христос є їхньою мудрістю, праведністю, освяченням! Він – усе в усьому, й діти Господа, які навчені чути голос Пастиря, прагнуть бути саме в такій церкві. Можливо, вони не повністю розуміють одне одного, проте всі вони добре відчуватимуть, що на цьому місці Господь, це їм підкажуть їхні серця.

А ваше серце здатне відчувати присутність Господа? Чи ви з тих людей, хто остереігається близького спілкування з Ним? Хай допоможе вам Господь виправитися, адже Йому бажана та овечка, яка всім серцем любить Пастиря і перебуває біля Його ніг! Тільки там ви будете почуватися в безпеці. Не віддаляйтеся від Спасителя Ісуса, і тоді вам у цьому світі жодні вовки не здаватимуться страшними!

Істинне поклоніння – шукати Господа всім серцем

Прийдіть, поклонімося і припадім...

Пс. 94:6

Стародавній символ віри свідчить, що ми поклоняємось єдиному Богу, Отцю Всемогутньому, Творцю неба та землі, всього видимого й невидимого. Якби ми могли перерахувати всі атрибути Бога й описати Його в усій повноті, то відразу ж упали б перед Ним у найукліннішому поважанні.

Біблія говорить, що Бог перебуває в неприступному світлі, що ніхто з людей Його не бачив і не може бачити, бо людина не може Його побачити й залишитися живою. Біблія говорить, що Бог – святий, вічний, усмогутній, усезнаючий і суверенний. Всевишній володіє тисячами суверенних атрибутів. Розуміння цього має нас вгамовувати і спонукати схилити перед Господом коліна!

Я переконаний, що жодне поклоніння не задовольнить Бога, поки в нас залишається щось невгодне Йому. І якщо в мені є те, що не славить мого Господа, то я не зможу щиро Йому поклонятися.

Я не говорю, що Бог очікує від нас досконалості в поклонінні як обов'язкової умови прийняття від нас хвали. Так далеко я б не заходив, інакше доведеться виключити і себе з-поміж тих, чия хвала приймає Господь. Але водночас вважаю, що встановлений Богом ідеал – це принести Йому поклоніння, прагнучи досконалості, наскільки це можливо. Віра, любов, послух, вірність, добрий християнський спосіб життя – все це повинно стати жертвою всеспалення, яку ми принесемо Богу.

Істинне поклоніння шукає єдності з об'єктом своєї любові, тому зусилля, спрямовані на усунення розділення людини з Богом, перед Яким вона побожно мліє, є найкращим служінням Йому!

Правильна віра в особистісного Бога

9
січня

Бог же надії нехай вас наповнить усякою радістю й миром у вірі, щоб ви збагатилися надією, силою Духа Святого.

Рим. 15:13

Зараз багато хто приймає за істину розпливчасту ідею, ніби віра є якоюсь усемогутньою силою, що струмує цілим світом і до якої можна коли завгодно підключитися. Віра сприймається як незрозуміла ірраціональна творча пульсація, що бере свій початок «десь там» і готова за першим нашим бажанням нас преобразити: ввійти в серце, змінити думки, моральне відчуття, а також наше сприйняття людини, Бога і всесвіту.

Передбачається, що за таких обставин повинні припинитися і зникнути всі страхи, песимізм, помилки та невдачі, людина наповниться радістю, відчуттям упевненості, знайде нові здібності й досягне успіхів у своїй боротьбі, любові, спорті, бізнесі чи політиці.

Усе це, безсумнівно, примарні павутинки самообману, сплетені з невидимих ниток модних захоплень, витягнутих із голів незміцнених людей, які готові прийняти на віру що завгодно! Та попри все не береться до уваги, що віра дієва, коли вона заснована на істині. Якщо ж віра ґрунтується на брехні, тоді вона може (а часто так і трапляється) підштовхнути до вічної загибелі. Адже недостатньо просто вірити, ми повинні вірити правильно – в особистісного Бога!

Вірити в Бога по-справжньому – це не просто погоджуватися з тим, що Він існує. Правильна віра потребує знань. Ми хоч трохи повинні знати про те, яким є Бог і в чому полягає Його воля для людини. Якщо ж ми будемо принижувати знання, то незабаром почнемо покладатися на емоції, і тоді нашою підставою стануть слова «я так відчуваю», а не біблійне «так говорить Господь». І тоді істини Слова Божого виявляться для нас недоступними.

Кожен повинен молитися так, ніби він самотній прочанин

*І Він розповів їм і притчу про те, що треба молитися
завжди, і не занепадати духом.*

Лк. 18:1

Фома Кемпійський писав, що Божа людина повинна більше перебувати в молитовній кімнаті, ніж перед публікою. Не перебільшу, коли зауважу, що проповідник, який полюбляє увагу слухачів, навряд чи зможе навчити їх якихось духовних істин. Справжня молитва настільки впокорує людину, що в неї зникає бажання з'явитися на публіці.

Людина, яка дійсно перебуває в Божій присутності, переживає суперечливі відчуття. З одного боку, як покірливий раб Божий вона буде ухилятися від того, щоб постати в ролі проповідника перед слухачами. Однак, з іншого боку, як вибрана Божа посудина у своєму серці вона відчуватиме такі ревності у служінні, що ніяка сила у світі не здатна втримати її від кафедри.

Жоден проповідник не може з'явитися перед слухачами, якщо він насамперед не постав перед лицем Бога. Одній годині проповіді мають передувати численні години розмов із Богом. Проповідник повинен набагато краще знати обстановку молитовної кімнати, ніж вид церковної кафедри.

У семінаріях навчають усього, що стосується проповіді, крім найважливішої частини – молитви. Найкраще, що могла б зробити семінарія – це закликати до молитви та практикувати її на ділі. Саме молитва повинна стати основним заняттям проповідника. Сумно, що до цієї духовної вправи переважно підходять із найменшим ентузіазмом.

Лише незавчена молитва є істинною. Таку молитву неможливо підробити, їй неможливо навчитися від іншої людини. Кожен повинен молитися так, ніби він самотній прочанин.

Не вважайте цей світ своєю домівкою

11
січня

Не любіть світу, ані того, що в світі. Коли любить хто світ, у тім немає любови Отцівської.

1 Ів. 2:15

Безсумнівно, найгіршим із лих, що спіткали людей, є підпорядкування людського духу цьому світу та його способу життя.

Навіть найлютіші східні деспоти зі своїми наляканими від страху підданими не поводитися з такою жорстокістю, з якою родом людським заправляють матеріальні речі – видимі, чутні, відчутні... Як на мене, це найгірше, що могло статися у світі. Створені для спілкування з ангелами, архангелами, серафимами та Самим Богом, Який створив усіх, ми уподібнилися дикому орлу, який чомусь вирішив замість небесних висот оселитися зі звичайними курми, щоб разом із ними порпатися на гнійній купі!

Здається неймовірним, що ми, які Богом створені для вічності в неосяжному всесвіті, з радістю приймаємо земний світ як єдине місце проживання.

Людина створена за образом Бога, але, ставши грішним творінням, полишила належну їй небесну оселю та стрімко спустилася на землю, як це роблять летючі зірки. Вона має все в цьому світі, та забула про те місце, звідки прийшла.

Ось тому диявол докладає стільки зусиль, аби завадити нам на самоті міркувати про реальність іншого світу. Адже коли людина залишається одна, то часто відчуває, ніби життя на землі не є тією повнотою буття, ніби вона тут не назавжди.

Усе це має просте пояснення: християнин – це той, хто присвячує себе Господу й чекає переселення в новий кращий світ!

Сатана прагне зв'язати нас жалобним убранням

*...Тому-то з'явився Син Божий, щоб знищити справи
диявола.*

1 Ів. 3:8

Диявол намагається утримувати дух віруючої людини в полоні. Він знає, що християнин, який увірував і якого виправдано, воскрес із могили та звільнився від своїх гріхів і беззаконня. Тож тепер сатана докладає ще більших зусиль, аби зв'язати нас і затулити вуста, утримуючи нас нашим же жалобним убранням!

Дияволу відомо, що, залишаючись у подібній неволі, ми не зможемо пред'явити свої права на належну нам духовну спадщину. Він знає, що поки перебуваємо в цьому рабстві, наш сьогоднішній стан мало чим відрізняється від попереднього стану духовної смерті.

Це одна з причин, чому християни в наших церквах поведуться, немов налякані вівці: вони так бояться диявола, що їм бракує сміливості навіть голосно сказати «Амінь»!

Я думаю, що такий стан сучасних християн, боязких і пригнічених, аж ніяк не славить Господа. Адже Сам Ісус Христос, Господь слави, прийшов у цей світ і прийняв людське тіло. Він був чоловіком, народженим жінкою, володів нашою природою, та водночас був Богом!

Христос пішов на хрест і зазнав мученицької смерті. Отець, Всемогутній Бог, прийняв цю єдину й досконалу жертву – замість усіх жертв, принесених упродовж століть на вівтарях Ізраїля. Третього дня Христос вийшов із гробу, а потім вознісся як Переможець пекла і смерті.

Тому ми, віруючі в Нього, повинні бути найбезстрашнішими, найщасливішими людьми у світі, які всі свої сподівання покладають на Бога!

Навчіться любити Самого Бога

13
січня

Ми любимо Його, бо Він перше нас полюбив.

1 Ів. 4:19

Промовляючи слова «любов Божа», християни завжди мають на увазі любов Господа до нас. Але необхідно пам'ятати, що ці слова можуть означати й нашу любов до Бога.

Перша й найбільша заповідь свідчить, що ми повинні любити Бога всією душею та всією своєю силою. Незважаючи на те, що вся любов має початок у Господі й у цьому сенсі завжди є любов'ю Божою, нам дозволено відображати цю любов у власному серці. Так що вона дійсно стає нашою любов'ю.

Деякі християнські мислителі стверджують, що існують два види любові до Бога: вдячна і величальна. Але наша любов до Господа повинна бути ще вищою, ніж тільки любов із вдячності та від споглядання Його величі.

У людському духовному досвіді є місце любові до Самого Бога. Відчуваючи цю любов, ми вже не думаємо про блага, які дарував нам Господь. Це вища форма любові, що виходить за межі людського розуміння, яка не може та й не намагається знайти причину свого існування, а лише шепоче: «Я люблю!»

Серце, здобувши цю досконалу любов, прийшло до неї не звичайним шляхом від першої прихильності до поступової закоханості, а стрімко злетіло до висот божественного поклоніння, де немає місця міркуванням, де серце перебуває в незбагненному для розуму блаженстві. І душа здатна лише волати: «Свят, свят, свят!» – ледь розуміючи, що означають ці слова.

Якщо комусь сказане здасться чимось надмірно містичним і не надто реальним, ми не будемо сперечатися. Та хтось упізнає опис осяяних сонцем вершин, де одного разу вже був і куди знову прагне повернутися. І такі люди доказів не потребують!

Відчуття задоволення не підтверджує правоту людини

*Прийде пан того раба... і визначить долю йому
з лицемірами.*

Мт. 24:50–51

Багатьом християнам подобається відчуття власної правоти, але самі вони навряд чи хотіли б опинитися в ситуації, в якій ця правота завдасть їм незручності.

Кричуща невідповідність богослов'я та практичного життя людей, які називають себе християнами, – це зло, що шкодить християнській вірі більше за комунізм, папізм і лібералізм разом узяті.

Прірва, яка розділяє богослов'я і практичне життя віруючих, настільки глибока, що випадковий відвідувач церкви навряд чи запідозрить, що між ними є якийсь зв'язок.

Розумна спостережлива людина, прослухавши недільну проповідь і маючи можливість одразу ж побачити поведінку християн цієї церкви, може дійти висновку, що вона спостерігала представників двох різних і навіть взаємовиключних релігій!

Християни за звичкою плачуть і моляться, чуючи духовні істини, проте легко відступають від цих істин, коли їхнє застосування на практиці вимагає якихось зусиль.

Середньостатистична церква просто не наважується перевірити відповідність свого практичного життя до біблійних указівок. Вона терпимо ставиться до того, що відкрито суперечить Божій волі. Це пояснюється намаганням всидіти на двох стільцях, і така поведінка притаманна багатьом сучасним християнам. Розум і почуття можуть погоджуватися з Божою істиною, проте людська воля навіть кроку не зробить їй назустріч.

Оскільки Христос звертається безпосередньо до волі людини, що ж тоді ми можемо сказати про присвячення Господу таких двоїстих душ?

Змінюється світ, але не рід людський

15
січня

*Щоб ви більш не поводилися, як поводяться погани
в марноті свого розуму...*

Еф. 4:17

Християнин, який міг би піднятися над нашим світом і поглянути на нього зверху, з точки зору вічності, напевно, з легкою усмішкою спостерігав би за сучасними людьми, які настільки захоплені різними відкриттями й новинками.

Ми часто забуваємо, що світ не стоїть на місці, часи змінюються, однак люди в усі віки залишаються незмінними. Як маятник, хоча і розгойдується праворуч-ліворуч, залишається прикріпленим до нерухомої основи, так і рід людський, що рухається по висхідній траєкторії, ніколи не змінюється за своєю суттю.

Звичайно, ніхто не заперечує, що деякі зміни, які відбулися з людством протягом століть, виявилися корисними та стали позитивним прикладом поступального розвитку суспільства. А проте ми не можемо отримати від наших лідерів конкретної відповіді на одвічне питання: до якої, власне, мети ми всі рухаємося?

Людині важко пояснити сенс свого існування, що світ розвивається в конкретному напрямку, якщо ми самі до ладу не знаємо, яка за такої умови досягається мета, та й чи існує вона насправді.

Уявляється той собака, якому відрізали хвоста, а бідолаха, вщент виснажившись, продовжує крутитися і намагатися його наздогнати. Додайте до цієї картини ще багатьох таких собак, щоправда дуже серйозних, в окулярах, заклопотаних написанням книг, які доводять, що ця гонитва за неіснуючим хвостом є людським прогресом, і перед вами постане точне зображення сучасного суспільства.

Неможливо вгасити Божу благодать

*І багато збільшилась у мені благодать Господа нашого
з вірою та з любов'ю в Христі Ісусі.*

1 Тим. 1:14

Брати, нам не можна забувати, що, подібно до того як сонце не в змозі приховати свого сяйва, живий Бог не може приховати від нас Свою благодать! Вона безмежна та вічна. Вона є одним з атрибутів Бога, тому благодать не має меж.

Старий Заповіт є Книгою закону, та не одного лише закону. Ще до великого потопу Ной «знайшов милість у Господніх очах», і Мойсей, отримавши закон від Всевишнього, сказав Йому: «Я знайшов милість в очах Твоїх».

Закон завжди вказував на волю Бога для людей, і його порушення призводило до покарання. Водночас Господь виявляв поблажливість до провин, які люди вчиняли через незнання.

Основою християнської моралі та послуху є любов до Самого Ісуса Христа, а не закон Мойсея. Проте це не скасовує жодний із моральних принципів, які містить закон. Благодаттю Божою святість існувала і за часів Старого Заповіту так само, як вона можлива і сьогодні.

Бог обіцяв, що Він ніколи не зміниться. Людина може ховатися від сонячного світла в темних і похмурих печерах, але вона не спроможна заборонити світити сонцю. Так само люди за всіх часів мали можливість нехтувати благодаттю, але вони ніколи не зможуть її загасити!

Гріхопадіння призвело до нескінченної моральної кризи

17
січня

Бо як через непослух одного чоловіка багато хто стали грішними, так і через послух Одного багато хто стануть праведними.

Рим. 5:19

Гріхопадіння людини стало причиною нескінченної кризи. Тому криза триватиме, допоки гріх не буде переможений і Христос не запанує над викупленим та відновленим світом.

Тож доти земля так і залишатиметься зоною лиха, а її мешканці – у стані надзвичайної небезпеки. Державні діячі й економісти нерідко стверджують, що наше суспільство невдовзі «повернеться до нормального стану». Однак від часів гріхопадіння Адама та Єви стан людства не є нормальним: «І побачила жінка, що дерево добре на їжу, і принадне для очей, і пожадане дерево, щоб набути знання. І взяла з його плоду, та й з'їла, і разом дала теж чоловікові своєму, – і він їв».

Недостатньо заявити, що ми переживаємо стан моральної кризи. Ми перебуваємо не просто у кризі – гріх вплинув на все єство людини, включаючи моральну, інтелектуальну, психологічну, духовну та фізичну сторони її особистості.

Єство людини надміру постраждало від гріха. Це трагічно вплинуло на її взаємини з Богом, оточуючими людьми, позначилося на всьому, з чим людина стикається в житті.

Мені дуже важко зрозуміти тих євангельських християн, які намагаються жити так, ніби ніякої кризи немає. На словах вони стверджують, що служать Господу, та водночас вони охоче виокремлюють час для всіляких розваг і задовольень, які пропонує цей світ. Таким християнам байдуже до того, що світ духовно гине. Вони вигадують безліч виправдань своєї поведінки, і до цього навіть цитують якісь тексти з Біблії.

Тож я себе й запитую: чи вірять такі християни у гріхопадіння людини?

Істинний християнин – християнин на ділі

Усе, що потрібне для життя та побожності, подала нам Його Божя сила пізнанням Того, Хто покликав нас славою та чеснотою.

2 Пет. 1:3

Вища мета людини у християнстві – бути подібною до Бога й чинити так, як Він цього бажає. Для тих, хто у Христі, дієслово «чинити» повинне йти лише після дієслова «бути».

Справжня віра завжди веде до моральних вчинків. Лише той, хто дійсно є християнином, – істинний християнин. Така людина стає нібито втіленням Христа, подібно до того, як Сам Христос є втіленням Бога. Звичайно, жодна людина не може порівнятися з тією повнотою досконалості, незбагненою благочестя таїною, дивом Боговтілення Ісуса Христа і поєднання в Ньому Божественного єства з людським. І все ж Священне Писання нас навчає, що присутність Христа у природі людини, яка вірує в Нього, відбувається таким чином.

Бог, Який від вічності незмінний у Своїх справах, залишився таким і під час утілення в людську плотть, являючи Свою святість у природі віруючої людини. Саме в такий спосіб Господь робить викуплену людину святою.

Віра у Христа ніколи не була самоціллю та не призначалася для заміни. Однак в уявленні деяких учителів віра є своєрідною альтернативою моральному способу життя, де кожна віруюча людина начебто повинна між ними вибирати щось одне. Нам пропонують традиційний вибір: або-або. Ми повинні вибирати між вірою і ділами, хоча нас і попереджають, що віра спасає, а діла гублять. Таке помилкове розуміння Священного Писання знизило моральний рівень церкви.

Послух як перевірка любові до Христа

19
січня

*Хто заповіді Мої має та їх зберігає, той любить Мене...
і Я полюблю Його, і з'явлюся йому Сам.*

Ів. 14:21

Справжньою перевіркою любові є послух. Не зворушливе почуття симпатії, не готовність до самопожертви й не старанність, а саме послух заповідям Христа!

Аби ні в кого не виникло сумнівів щодо цього, Господь провів чітку межу. По один бік Ісус Христос ставить тих людей, які дотримуються Його заповідей, про них Він говорить: «Вони люблять Мене». По інший бік Христос поміщає людей, які не дотримуються Його заповідей, про них Він говорить: «Вони не люблять Мене».

Хоча в Новому Заповіті заповіді Ісуса Христа посідають найважливіше місце, та в сучасному євангельському вченні їм не приділяється стільки уваги. Багато впливових учителів Біблії сьогодні вважає законницькою думку про те, що наше справжнє ставлення до Ісуса Христа проявляється в нашому ставленні до Його заповідей. Гранично ясні слова Господа відкидаються або тлумачаться так, аби їх пристосувати до нових релігійних теорій, які нібито засновані на посланнях апостола Павла.

Християнин доти не може бути впевненим у реальності та глибині своєї любові до Господа, поки остаточно не вирішить жити за заповідями Ісуса Христа. Саме через це відкриється, чи дійсно християнин любить Спасителя.

Я думаю, нам потрібно на певний час відкласти премудрі богословські міркування про віру і благодать, аби зі смиреним серцем розгорнути та почитати Новий Заповіт, а потім охоче дотримуватися прочитаного. Любов до Христа – це готовність до послуху, підтримана волею і почуттями. Неможливо щиро говорити про любов до Ісуса Христа і не коритися Його словам!

Страх Господній – початок премудрости...

Пр. 1:7

Цю істину, що так ясно викладена у Священному Писанні та підтверджена духовним досвідом безлічі святих чоловіків і жінок протягом століть, можна стисло виразити наступними словами: «Неможливо відчутися справжню Божу благодать, спершу не пізнавши страху Божого».

Перше проголошення плану Всевишнього про спокуту людства відбулося тієї миті, коли Адам і Єва у смертельному страху ховалися від Божої присутності.

Закон Всевишнього дано людям, які тремтіли від вогню та диму, які були налякані гуркотом грому та звуками сурми.

І навіть відомі слова, що сповіщають «...на землі мир, у людях добра воля», – були проголошені пастухам, які «перестрашилися страхом великим» від раптового явлення воїнства небесного.

Божа присутність завжди наганяла страх у серця грішників, навіть викликала жах, який неможливо порівняти зі звичайним перестрахом людини за власне життя.

Я не вірю, що можна досягти якоїсь користі від духовних вправ, в основі яких немає такого первозданного страху. Гріховна істота, що сидить усередині нас, дуже сильна та самовпевнена. І поки її не буде здолано, Бог не зможе явити нам Себе так, аби ми побачили Його очима віри.

На жаль, Господня любов не чинить великого впливу на плотське серце. Якщо ж якийсь вплив і є, то швидше стається зворотне: усвідомлення того, що Бог нас любить, здатне лише зміцнити нашу самоправедність.

Недооцінений християнин – невідомий, проте співочий

21
січня

*...Розмовляючи поміж собою псалмами, і гімнами,
і піснями духовними, славлячи й граючи в серці своєму
для Господа.*

Еф. 5:19

Цінуючи повагу оточуючих, відмовитися від неї заради Ісуса Христа, – це одна з форм розп'яття, на яке, починаючи з часів апостолів, наважуються лише справжні християни. Така реальність світу, в якому хресний шлях непопулярний, і той, хто йде цим шляхом, відчуває лише ганьбу.

Учені-історики описують церковні собори, переслідування за віру, релігійні війни, та у вирі всіх цих подій перебували ті, чиїм очам було відкрито Небесне місто і хто торував свій земний шлях так, немов уже ступав по небу. Ці блаженні люди не мали великого визнання в офіційному релігійному світі, їх узгалі могли б і не помітити, якби вони не співали.

Невідомі, проте співочі – так просто і стисло можна охарактеризувати тих християн, чиї імена сьогодні нікому не відомі, крім вузького кола їхніх друзів. Вони мають трохи дарів, їхній талант незначний, але їхня пісня прекрасна та чиста!

Коли поет Джон Мільтон осліпнув, то оплакував втрату зору у третій частині своєї поеми «Втрачений рай». Незважаючи на те, що чоловіка спіткало нещастя, він не впав у відчай. Хоча Мільтон більше не міг бачити, та він продовжував міркувати й молитися. І ще він співав у темряві, як той соловейко:

Так птах у мороці співає

Безсонний і, серед густих тіней

Укритий, виводить трель свою нічну...

Ми не можемо знати напевне, де є справжній християнин (і навколишньому світу щодо цього байдуже), але він неодмінно видасть себе власним співом!

Тож, коли їсте, чи коли ви п'єте або коли інше що робите, – усе на Божу славу робіть...

1 Кор. 10:31

Варто визнати, що багато людей навернулося до Ісуса Христа і прийшло до церкви, так і не здолавши звичайного людського бажання здобути честь і славу. Тому деякі з них проводять своє християнське життя у служінні, докладаючи чималих зусиль для особистої слави.

Однак віруючі всю славу повинні віддавати Богу! Якщо в нашому житті це не так, то ми засмучуємо Господа.

Будь-яке служіння, що належить робити святим, має відбуватися для зміцнення Тіла Христового у вірі (я маю на увазі не лише духовну працю рукопокладених служителів). Нам усім належить брати участь у творенні Тіла Христового, допоки не досягнемо з'єднання віри й пізнання Сина Божого, Мужа досконалого, в міру повного віку Христового.

Безсумнівно, в цьому сенсі Бог бажає використовувати Тіло Христове для здійснення Своєї великої праці у вічності. Однак усі віруючі, всі християнські общини повинні бути повністю присвячені лише одному – Христовій славі! Це означає, що нам потрібно рішуче відкинути сучасні прагнення людської слави й визнання.

Для здійснення Божих справ недостатньо природних дарів і здібностей. Ми не повинні чинити жодних перешкод могутньому Духу Божому, щоб Він міг зробити Своє діло повною мірою творчо і благодатно.

Пам'ятайте, хоч якими великими нам видаються чийсь досягнення, якщо вони відбулися без Духа Святого, то неминуче стануть непридатними відразу ж після смерті людини.

Для спасіння потрібна віра в Господа

23
січня

*...Благовістячи мир через Ісуса Христа, що Господь
Він усім.*

Дії, 10:36

Малоймовірно, що людина зможе спастися, якщо звернеться до Христа, водночас не маючи наміру бути Йому слухняною, бо спасіння в Ісусі тісно пов'язане з Його пануванням.

Зверніть увагу на настанови, які залишив апостол Павло:

«Бо коли ти устами своїми визнаватимеш Ісуса за Господа, і будеш вірувати у своїм серці, що Бог воскресив Його з мертвих, то спасешся, бо серцем віруємо для праведности, а устами сповідуємо для спасіння. Каже-бо Писання: “Кожен, хто вірує в Нього, не буде засоромлений”. Бо нема різниці поміж юдеєм та гелленом, бо той же Господь є Господом усіх, багатий для всіх, хто кличе Його. Бо “кожен, хто покличе Господне Ім'я, буде спасений”» (Рим. 10:9–13).

Саме Господь є об'єктом нашої віри, що веде до спасіння! Коли тюремний сторож у Филипах попросив пояснити, як можна спастися, Павло відповів йому: «Віруй в Господа Ісуса, – і будеш спасений ти сам та твій дім» (Дії, 16:31).

У словах апостола Павла немає жодного натяку на те, що спочатку можна повірити у Спасителя, а потім, за кращої нагоди, змінити рішення щодо підпорядкування свого життя Ісусу Христу. Павло не відокремлює одне від іншого. Христос не може бути Спасителем людини, не ставши її Господом!

Я не кажу, що з моменту набуття спасіння ми володіємо досконалим знанням того, Ким для нас є Ісус Христос. Швидше навпаки: сотні віків не вистачить, аби ми змогли зрозуміти й відчутти багатство Його благодаті.

У міру того, як ми відкриваємо для себе нові значення імен і якостей Ісуса, ми продовжуємо зростати в пізнанні нашого Господа та незліченних граней Його вічної любові!

Ходіння по канату між двома царствами

...Бо Я завжди чиню, що Йому до вподоби.

Ів. 8:29

Усі християни усвідомлюють, що вони одночасно живуть у двох світах – духовному та фізичному.

Як діти Адама, ми живемо на землі, відчуваючи неміч, хвороби і слабкості, що успадкували разом із людською природою.

Цілковитою протилежністю цьому є наше життя в Дусі. Тут ми насолоджуємося висотами нового життя, бо ми – діти Божі. Нам належить небесне звання, і ми перебуваємо у близькому спілкуванні з Ісусом Христом!

Проте виникає спокуса розділити своє життя на дві, незалежні одна від одної, частини: в одній ми живемо як мирські люди, а в іншій – як святі.

Таке протиставлення мирського й духовного настільки поширене, що багато християн вважає його цілком очевидним. Вони немов ходять по канату, що натягнутий між двома царствами, проте в жодному з них не знаходять спокою.

Насправді таке протиставлення двох світів не має підстав у Новому Заповіті. Нам потрібно правильно зрозуміти цю Божу істину. Наш Спаситель Ісус Христос є найкращим прикладом, у Його житті не було боротьби між духовним і світським. Бог із любов'ю прийняв усе Його життя, не роблячи різниці між «високим» і «низьким». «Я завжди чиню, що Йому до вподоби», – так коротко висловив Ісус суть Своїх взаємин з Отцем.

Нас покликано виявити свою віру в дії, навіть повсякденні справи ми присвячуємо Господу з вірою, що Він їх приймає. Тож прагнімо бачити Бога в найпростіших речах!

Колишнє минає, настає нове

25
січня

*А ми маємо скарб цей у посудинах глиняних, щоб велич
сили була Божя, а не від нас.*

2 Кор. 4:7

Християнин, який присвятив життя Господу Богу та слідує за Розп'ятим, не повинен дивуватися, що відтепер йому в цьому світі доведеться нелегко. Такий стан справ неминучий, бо є наслідком природи Бога, людини і самого християнства.

Наприклад, християнин виявляє, що шляхи Божі та людські геть не однакові. Він усвідомлює, що навички, набуті у світі Адама, не знадобляться йому в духовному світі. Старі, перевірені та надійні способи досягнення успіху не працюють, якщо їх застосовувати для духовних справ. Христос, останній Адам, не підкориться першому Адаму, не буде пристосовувати Своє нове творіння до мирського способу життя. Бог Своєї слави ні з ким не розділить!

Істинна Церква Божя, зібрання прощених і відроджених людей – це щось чудове та неймовірне, на погляд старого творіння, це невпинна присутність надприродного у пересічних речах.

Церква – немов полотно, що спускається з неба, через несхожість неможливо знайти для неї відповідне місце в цьому світі. Церква викликає подив і збентеження, її неможливо пояснити й не вийде ігнорувати. Історики та психологи у своїх спробах пояснити Церкву Христову відзначають лише зовнішнє, видиме, тоді як у цій земній посудині приховано справжній скарб. Він перевершує найзухваліші людські очікування. Ті, хто йде за Господом, дізнаються, що колишнє мине й усе буде новим!

Підставою віри є Особистість Бога

...Як завжди, так і тепер Христос буде звеличений у тілі моїм, чи то життям, чи то смертю. Бо для мене життя – то Христос, а смерть – то надбання.

Флп. 1:20–21

Церква Ісуса Христа нестиме власне свідоцтво набагато ефективніше, якщо буде проголошувати істину, а не пояснювати її, бо Добра звістка спрямована не стільки до розуму, скільки до віри. Для прийняття того, що можна довести, віра не потрібна. Підставою віри є Особистість Бога, а не логіка чи результати лабораторних досліджень.

Сила християнства полягає в глибокій відразі до способу життя грішних людей і прагненні їм допомогти. В серці християнства криється божественний парадокс – хрест Ісуса Христа. Істина його розкривається через протиріччя.

Хрест протистоїть плотській людині. Філософія хреста суперечить мисленню невідродженого розуму, тому апостол Павло прямо говорив, що для всіх грішних проповідь про хрест – це глупота. Намагаючись примирити звістку про хрест із мисленням грішної людини, ми отримуємо тільки розлад розуму, безглуздий хрест і безсиле християнство!

Християнин, який несе свій хрест, споглядає його із сумом, бо знає, що тим самим судом, яким був засуджений Господь слави, водночас було засуджено всю природу й усе грішне людство. Християнин відкидає будь-яку людську надію, яка не покладається на Христа, бо усвідомлює, що навіть найшляхетніші звершення людини є марною працею.

Однак християнин спокійно й упевнено дивиться в майбутнє, бо воскресіння Ісуса Христа гарантує остаточну перемогу добра в усьому всесвіті. У Спасителі буде щасливий фінал, і християнин чекає на його початок!

*Почуй, Господи, мову мою, стогнання моє зрозумій...
Бо не той, що несправедливості хоче, – зло не буде
в Тобі пробувати.*

Пс. 5:2, 5

Незважаючи на доктринальні розбіжності, віруючі всіх часів фактично були одностайні в тому, що християнин, який має серйозні духовні устремління, повинен навчитися часто й довго розмірковувати про Бога.

Християнин, який прагне досягти більшої духовності, неминуче усвідомлює необхідність пізнавати Самого Бога, тож приходить до розуміння того, що Господь – це і є мета всього християнського вчення.

Занурюючись у святе, дивовижне вчення про Триєдиного Бога, віруюча людина приходить до усвідомлення важливості глибоких роздумів щодо Його Особистості. Бажаючи пізнавати Бога по-справжньому, ми повинні невпинно про Нього міркувати. Пізнаючи Бога і самих себе, ми розуміємо, що для досягнення справжньої духовності не існує легких шляхів. І хоча за це не потрібно платити, однак ціна духовного пізнання надзвичайно велика.

Зрозуміло, на цьому шляху необхідно мати певний багаж здорової богословської думки. Будь-які спроби пошуку Господа за межами Священного Писання, в якому Він Себе відкрив, не тільки приречені на поразку, а й у край небезпечні. І звісно, на шляху пізнання необхідно прийняти Ісуса Христа як Господа і Спасителя та повністю довіритися Йому.

Христос не є одним із багатьох шляхів до Бога, Він також не є найкращим із небагатьох шляхів. Він – єдиний «шлях, істина і життя».

Вірити по-іншому означає зовсім не бути християнином.

Нам зменшуватися, Йому зростати

Наповнені плодів праведности через Ісуса Христа, на славу та на хвалу Божу.

Флп. 1:11

Деяким віруючим людям дуже подобаються нескінченні розмови про більш глибоке духовне життя, але їхні міркування нагадують повідомлення про якусь нову цікаву гру.

Дійсно, багато хто любить цю тему, проте далі розмов справа не йде, бо вони не прагнуть пізнавати й любити Бога. Коли ж ми зрозуміємо, що саме Господь і є тим «глибоким духовним життям»?

Сам Ісус Христос є цим глибоким життям, і коли я поринаю в пізнання Триєдиного Бога, моє серце відчуває блаженство від спілкування з Ним. І тоді – я меншаю, а Бог зростає, моє духовне життя стає глибшим, і я зміцнююсь у пізнанні Його волі.

Мені здається, саме це мав на увазі апостол Павло, описуючи своє величезне бажання, «щоб я міг пізнати Його!» Павло хотів не просто познайомитися, він прагнув зануритися у спілкування з Господом, яке стало доступним людині завдяки Божому плану спокути.

Господь спочатку створив людину за Своєю подобою, щоб мати з нею унікальні та близькі стосунки, які недоступні іншому творінню. Після гріхопадіння людина втратила щоденне дружнє спілкування з Богом, і її серце занурилося в п'їтьму. Однак Господь запропонував грішній людині спасіння, яке здійснив Викупитель. Бог це зробив тому, що людину було створено за Його образом, і Господь виявив до неї Свою вічну любов, віддавши за неї Свого Сина.

Учнівство як відмова від мирського

29
січня

Блаженна людина, що витерпить пробу... дістане вінця життя, якого Господь обіцяв...

Як. 1:12

Лише щирим християнам відомий особливий вид страждання, а саме – добровільне страждання, яке свідомо знається заради Ісуса Христа.

Сьогодні таке страждання стало небаченою розкішшю та нечуваним скарбом, а також джерелом незбагнених розуму багатств. Його важко знайти, але воно дуже цінне, бо в час духовного занепаду лише деякі люди за власною волею спускаються в темне підземелля заради нематеріальних скарбів.

Тільки за власним бажанням людина може розпочати такий непростий шлях. Бог не примушує нас проходити ці страждання, не змушує нести хрест, як і не обтяжує духовним багатством, якщо ми його не жадаємо.

Ці скарби призначені лише для тих, хто добровільно вступає до лав воїнів, які готові померти за Ісуса Христа, хто не полюбив свого життя навіть до смерті, страждає заради Господа та не звертає з цього шляху, сміливо кидаючи виклик дияволу й усім силам пекла. Такі християни відмовилися від мирських задовольень і вважали за краще страждати з народом Божим. Вони обрали важку працю і скорботу своєю юдоллюю.

Але де ж ці люди? Чому ми їх не бачимо? Чи Божі святі вже також стали учасниками несамовитої гонитви цього світу? Можливо, ми боїмося страждань і не готові зустріти смерть? Хочу сподіватися, що помиляюся. Або я все-таки маю рацію? Тільки Бог має відповіді на ці запитання.

Покірливий визнає свої помилки

Візьміть на себе ярмо Моє, і навчіться від Мене, бо Я тихий і серцем покірливий, – і “знайдете спокій душам своїм”.

Мт. 11:29

З історії християнства ми дізнаємося, як одного разу преподобному Макарію Оптинському повідомили, ніби його духовні поради виявилися надзвичайно корисними. «Цього не може бути! – написав він у відповідь. – Своїми я вважаю лише помилки, а всі добрі настанови – це від Духа Божого. Мені іноді трапляється правильно зрозуміти їх і передати іншим, не спотворюючи зміст».

Перед нами прекрасний приклад, якому варто повчитися. Ось істинна покірливість Божого чоловіка, який заявив: «Своїми я вважаю лише помилки». Він був повністю переконаний у тому, що результатом власних зусиль можуть бути тільки помилки, а користь від своїх порад Макарій Оптинський приписував Духу Святому, що здійснював Свою працю через преподобного.

Очевидно, це не було раптовим проявом самоприниження, що інколи трапляється навіть із великими гордівниками. Слова Макарія свідчать про тверді переконання, на яких ґрунтувалося все його життя. Про це свідчать довгі роки смиренного служіння, коли преподобний надавав духовну допомогу багатьом людям.

Я переконаний, що євангельський рух продовжить віддалятися від новозаповітного вчення, якщо його керівниками й надалі будуть сучасні «релігійні зірки», а не смиренні служителі, які не шукають слави та визнання. А хто радіє лише тоді, коли слава приписується Богу, залишається непоміченим.

Вчення Біблії застосовувати в житті

31
січня

...Віддавайте себе Богові, як ожилих із мертвих, а члени ваші – Богові за знаряддя праведности.

Рим. 6:13

Сьогодні майже будь-яка безперечна істина, що розбавлена співами і приправлена релігійною сухозліткою, може зійти за новозаповітне християнство.

Я ризикую, що мене неправильно зрозуміють, стверджуючи, що з усього Священного Писання саме послання апостола Павла інколи сприяють поширенню самоправедності в церквах. Апостол Петро попереджав, що неуки та незміцнені люди спотворять послання Павла до своєї смерті. На підтвердження цих слів достатньо відвідати звичайну біблійну конференцію та послухати, чого там вчать.

Невтішний факт: учення апостола Павла можна передавати формально правильно, повністю дотримуючись тексту, однак слухачі від цього не стануть ні на йоту кращими. Викладати істину проповідник може (а часто так і робить) настільки красномовно, що у слухачів і думки не виникне про те, що взагалі-то добрі християни застосовують усе це в житті.

Однією з причин прірви між біблійним вченням і життям є відсутність належної освіти від Духа Святого. Інша безсумнівна причина – небажання проповідника наразитися на неприємності. Будь-яка людина з добре підвішеним язиком запросто порозуміється із середньостатистичною церквою, якщо лише «опікуватиметься» членами церкви, які не спонукають до змін у житті. Парафіяни будуть абсолютно щасливими, якщо проповідник учить їх якихось істин, які не вказують членам даної общини на їхню неправоту й не закликають до виправлення.

Той проповідник, який не тільки проголошує істину, а й укажує на її застосування в житті, випробує біль від цвяхів і тернів. Цей служитель проживе нелегке, зате славне життя!

Безмежна сила Бога оточує нас

І яка безмірна велич Його сили в нас, що віруємо за виявленням потужної сили Його, яку виявив Він у Христі...

Еф. 1:19–20

Бог є Дух, і створений Ним всесвіт, по суті, духовний! Час від часу вчені радикально змінюють свої погляди, і я не прагну їх цитувати задля доведень християнських істин. Проте між атомною теорією матерії та біблійною концепцією одвічного Слова (як першопричини всього сущого) існує разюча схожість. І, можливо, варто прислухатися до тих ідеалістів, які стверджують, що все видиме й невидиме, на небі й на землі є результатом Божого дійства?

Що б не говорили про Творця, Він – безмежний. У Ньому вся сила. Все, що існує, є наслідком Його могутності. І навіть свобода робити зло має початок у Ньому, тому що не існує жодного іншого джерела сили. Люцифер, син зорі, що повстав проти Всевишнього, мав тільки ті здібності, якими його наділив Бог. Він зловживав ними, і став дияволом.

Я розумію, що подібне вчення викличе деякі досить складні питання, але ми не повинні відступати від істини лише тому, що не здатні її пояснити.

Факт існування гріха призводить до труднощів у нашому розумінні Бога та всесвіту, тому ми повинні бути обережними в оцінці багатьох речей. Мудра людина зауважить, що незрозумілі нам речі аж ніяк не стосуються вічного спасіння.

Ми спасенні завдяки істині, яку пізнали. Щирі християни усвідомлюють безмежну силу Бога, якою Він охороняє та зберігає Своїх дітей для Царства Небесного.

В основі нашої віри – тільки Христос

2
лютого

*Бо Боже й немудре – розумніше воно від людей, а Боже
немічне – сильніше воно від людей!*

1 Кор. 1:25

Представники науки нерідко бувають зарозумілими й фанатичнішими за віруючих людей, проте намагаються виставити консервативних християн якимись відсталими сектантами.

Я ніколи б не пішов до наукової лабораторії з Біблією в руках, аби вказувати вченим, як їм слід проводити свої дослідження. Тож буду вдячний, якщо і вони своє лабораторне обладнання не понесуть до церкви, щоб учити нас, як проповідувати. Вченому нічого розповісти мені про Ісуса Христа, нашого Господа та Спасителя. Йому нічого додати до Євангелія, а мені немає сенсу звертатися до нього.

Вивчення філософії, можливо, поліпшить моє мислення та розширить світогляд, але не це є необхідним для спасіння людини. Я почав вивчати Платона й інших філософів іще безвусим хлопчиком, працюючи на шинному заводі в Акроні, штат Огайо. Але я так і не виявив у вченні Платона того, що можна було б додати до слів Христа.

Ісус каже: «Я Світло для світу. Хто йде вслід за Мною, не буде ходити у темряві той, але матиме світло життя... Я – хліб життя... Я вийшов від Отця... Той, Хто спочатку...»

Священне Писання свідчить нам, що спасіння – в Ісусі Христі, й лише в Ньому! Нам не потрібен Ісус плюс безліч інших релігій. Нам не потрібен Ісус плюс безліч філософських думок. Він один є вічне Слово, і ми повинні слухати лише Його!

Бути схожим на Христа й ходити в Дусі

Коли ж прийде Він, Той Дух правди... Він прославить Мене, бо Він візьме з Мого та й вам сповістить.

Ів. 16:13-14

Чого ми потребуємо найбільше, коли розширюємо Царство Христа на землі, прагнемо бути схожими на Нього та проголошуємо істину про Нього?

Ми потребуємо Христового Духа!

Аби бути дітьми Божими, необхідно відчувати подих Його Духа у своїх серцях і Його дію через нас у навколишньому світі. Саме тому нам необхідно мати Дух Божий, саме тому в церкві повинен бути Дух Ісуса Христа!

Церкву покликано служити людству не власними силами. Вона здатна досягати таких висот, які немислимі ні для кого з людей, що покладаються на власні сили та здібності. І навіть найскромнішого християнина покликано виявляти у своєму житті Небо, його вибір має відрізнятись високою моральністю, духовний світ – глибиною та чистотою, що неможливо досягти нікому поодинці, проте це можливо з Ісусом Христом. І Господь бажає дати Дух Христа Своім дітям, аби оновити їхній розум, почуття і дух!

Це відкриває нам дивну небесну таємницю: Святий Дух являє Бога нашому людському духу. Він – наш Наставник, і без Нього ми нічого не дізнаємося так, як треба знати. Святий Дух просвітлює християн, без Його небесного світла наші очі нічого не побачать. Святий Дух позбавляє глухоти, без Його зцілювального дотику наші вуха нічого не почують у Царстві Всевишнього.

Дух Святий дарує нам невимовне блаженство. Він лише просить, аби ми приготувалися Його слухати й коритися!

Бог любить нас заради Христа

4
ЛЮТОГО

А Бог доводить Свою любов до нас тим, що Христос умер за нас, коли ми були ще грішниками.

Рим. 5:8

Ніколи на землі, під цим сяючим небокраєм не пролунають слова, ніби Бог любить гріх у людині. Ніхто ніколи не скаже, що святий Господь любить несвяте. І все ж Всевишній любить грішника!

Господь любить грішника за ледь помітний у ньому небесний образ, за яким колись було створено людину. Тобто Бог бачить і любить у людині відображення Самого Себе. Так само Господь усіх нас любить заради Ісуса Христа.

Бог любить грішну людину не внаслідок якоїсь неувважності або моральної поблажливості, а тому що Він одного разу на початку світу сказав: «Створімо людину за образом Нашим». І людей було створено за образом Божим. Хоча їх понівечено гріхом і засуджено на смерть, допоки не знайдуть спокутування через кров Ісуса Христа, але все ж таки рід людський лише небагато чим відрізняється від ангелів.

Бог допустив, аби проказа гріха вразила все єство людини. І тому вона, колись створена за образом Божим, унаслідок своєї гріховності вмирає – і фізично, і духовно. Але якщо її звільнити від гріха, в ній знову засяє чистий образ Божий! Таким прикладом для нас є Ісус Христос – Людина без гріха.

Бог бачить в Ісусі того, ким міг би стати кожен із нас! Він бачить Свій образ у Його досконалій людяності, а не Його божественності (бо нам не дано уподібнитися Богу в цьому сенсі). Коли Ісус Христос прийшов на землю, Він був у звичайному людському тілі, й не соромився цього, бо людина – це образ Бога, Який її створив.

Христова перемога належить нам за правом

...Мусів бути Він у всьому подібний братам.

Євр. 2:17

Чи можуть справжні християни переживати депресію та смуток?

Ми часто чуємо це питання. Поклавши руку на серце, я і сам не можу сказати, чи припустимо віруючим переживати духовний занепад. Я просто знаю, що це трапляється з усіма християнами. Вони нерідко відчують печаль, спустошеність, пригніченість, іноді відчують страх, і все-таки вони християни!

Нам варто підвести свій погляд на Ісуса Христа, нашого Господа-переможця, істинного Бога та справжню Людину, що перемогла цей світ. Апостол Павло пише в Посланні до филип'ян, що Ісус Христос упокорив Себе і став слухняним аж до смерті хресної, а потім додає: «Тому й Бог повищив Його, та дав Йому ім'я, що вище над кожне ім'я» і «щоб усякий язик визнавав: Ісус Христос – то Господь, на славу Бога Отця!»

Це наш Христос, Бог-переможець і Людина-переможець.

Хтось скаже, що всім і так відомо, що Господь – переможець. Однак із Нового Заповіту ми дізнаємося, що Він з'єднав Свою природу з єством людини і тому став Людиною-переможцем, аби всі люди могли здобути цю перемогу в Ісусі Христі.

Бог поставив Його Главою Церкви, тож зараз Ісус, напередодні Свого Другого пришествя, спрямовує, оберігає та наставляє Свою Церкву Духом Святим через Слово Боже!

Бог відкриває нам Себе в Біблії

6
лютого

І з'явилися їм язики поділені, немовби огненні, та й на кожному з них по одному осів.

Дії, 2:3

Оскільки Бог не може явити Себе фізичним очам людини, Він нерідко наводить якісь порівняння, віддалено вказуючи на Себе. Так Він підводить наш незміцнений розум ближче до «непрístupного світла», де перебуває Сам. Незважаючи на всі обмеження людського розуму, Господь готує нашу душу до того моменту, коли вона за сприяння Святого Духа зможе побачити Бога як Він є.

Господь використовує безліч образів, які допомагають людині певною мірою «побачити» незбагненного за Своєю природою Бога. Одним із таких образів у Священному Писанні є вогонь. Адже написано, що наш Бог «як жерущий огонь».

Той самий образ ми бачимо під час сходження Святого Духа в день П'ятидесятниці: на апостолів у вигляді вогненних язиків сходить Сам Бог! Господь, Який відкривав Себе у вогні протягом усієї історії Ізраїля, зробив це і тепер. Але якщо раніше люди бачили Бога на відстані, то в день П'ятидесятниці Він увійшов усередину їхніх сердець. Шехіна, Божа слава, що до цього осявала престол милосердя, засяяла на апостолів як зримий знак небесного вогню, який наповнив їхні душі.

Так Господь викуплених людей зробив причетними до Свого єства. Вогненні язики були печаткою цього нового союзу, а самі учні Христа тієї миті стали людьми небесного Вогню!

Проти компромісів щодо Церкви

Настане-бо час, коли здорової науки не будуть тримати... слух свій від правди відвернуть...

2 Тим. 4:3-4

Будь-яка звістка, що намагається привернути увагу слухачів, звертається до розважальних тем і розмірковувань про поточні події, – й усе це лише для того, щоб грішник не відчув жодного дискомфорту, – є такою ж хибною, як вавилонські жертовники.

Різні спроби вирівняти нерівності на життєвому шляху людей, полегшити їхні почуття провини та внутрішній дискомфорт – не просто марні, а й завдають великої шкоди душам!

Сьогодні значного поширення набула хибна думка, що створює багато галасу та недолугої метушні в середовищі євангельських християн, що ніби церква повинна змінюватися відповідно до вимог часу. Християнам потрібно пристосовуватися до сучасного суспільства. Якщо люди хочуть слухати короткі десятихвилинні проповіді, готуйте їм такі проповіді! Якщо вони бажають отримувати істину у стислому вигляді, стискайте її! Якщо вони хочуть бачити картинки на зібраннях, дайте їм ці картинки! Якщо їм подобаються розважальні історії з кафедри, готуйте історії!

Водночас захисники компромісу стверджують: «Суть євангельської звістки незмінна, змінюються лише наші методи».

Стародавні греки, навіть не усвідомлюючи всієї мудрості своїх слів, говорили: «Кого боги захочуть знищити, того вони позбавляють розуму». Люди, які плутають Єрусалим із Содомом, Святий град із Голлівудом, сьогодні збилися на манівці найсерйознішим чином. Мислення таких людей, які велично називають себе християнами, – це чисте безумство, образа Духа Божого.

Бог, Який викликає здивування і благоговіння

8
ЛЮТОГО

...І коли я побачив Його, то до ніг Йому впав, немов мертвий. І поклав Він на мене правицю Свою та й промовив мені: «Не лякайся! Я Перший і Останній».

Об. 1:17

Вістинному поклонінні Богу настає момент, коли розум припиняє розуміти, що відбувається, і серце християнина наповнюється німим захопленням. Імовірно, це саме те почуття, яке Томас Карлайл називав «незбагненим подивом» – безмежне й невимовне благоговіння.

Про таке поклоніння часто згадується в Біблії (хоча в ній часом зустрічається опис і більш стриманого в почуттях спілкування з Богом).

Авраам упав обличчям долу в побожному подиві, коли до нього промовив Бог. Мойсей сховав обличчя, коли Всевишній явився у вогненному кущі. Павло не міг описати, чи в тілі він був, чи поза тілом, коли була явлена невимовна слава небес. Коли апостол Іван Господнього дня в душі побачив Ісуса, то до ніг Йому впав, немов мертвий.

Ці мужі опинилися в незвичайних обставинах, але істинний сенс їхніх переживань був і залишається незмінним для всіх віруючих людей. Особиста зустріч із Богом завжди супроводжується подивом і побожним трепетом.

Читаючи біографії видатних християн, ми зустрічаємо дорогоцінні свідоцтва дітей Божих, які пережили подібні особисті зустрічі з Господом. Віруючим людям не вистачає слів, аби виразити свої почуття, розповісти, що вони тоді бачили та чули.

Християнські гімни підносять туди, куди ніяк не зійти прозі. Тільки крила поезії допомагають святим досягти мети. Відкрийте старий збірник гімнів, знайдіть розділ, де оспівується Божа досконалість, і ви побачите, яку роль відіграло це здивування у християнському поклонінні протягом століть.

Очікування і віра йдуть пліч-о-пліч

*Через чекання й надію мою, що... Христос буде звеличений
у тілі моїм: чи то життям, чи то смертю.* Флп. 1:20

Очікування і віра, попри всю свою схожість, є різними речами. Мудрий християнин їх ніколи не сплутає.

Справжня віра ніколи не залишається на самоті, її завжди супроводжує очікування. Людина, яка вірить Божим обітницям, чекає на їхнє здійснення. Віри без очікування не існує.

Але все ж у людей буває очікування без віри. Наш розум легко видає сильне прагнення за віру. Однак справжня віра значно перевершує будь-яке бажання, навіть якщо воно підкріплюється невичерпним оптимізмом.

Справжня віра – це не якісь мрії. Вона стійка, міцна і навіть реалістична. Віра бачить невидиме, а не покладається на неіснуюче. Віра взаємодіє зі Всевишнім, Великою Реальністю, завдяки Кому все виникло й існує. Божі обітниці відповідають дійсності, тому кожен, хто в них вірує, живе в реальному, а не вигаданому світі.

Очікування завжди супроводжувало Церкву, коли вона була на духовній висоті. Коли Церква вірила, вона й чекала, і Господь ніколи її не розчаровував. Його благословення були відповіддю на очікування Церкви. Як написано: «Блаженна ж та, що повірила, бо сповниться проречене їй від Господа!»

Молитва не є заміною послуху

10
ЛЮТОГО

Не кожен, хто каже до Мене: «Господи! Господи!» увійде в Царство Небесне, але той, хто виконує волю Мого Отця, що на небі.

Мт. 7:21

Чи помічали ви, як останніми роками безліч молитов про пробудження вимовлялося в наших церквах, але яким же скромним був результат? Думаю, проблема тут у тому, що ми намагаємося замінити молитвою свою слухняність Богу, однак у такий спосіб нічого не досягнемо.

Наприклад, церква дотримується багатьох традицій, мало замислюючись над тим, чи відповідають вони Священному Писанню. В інших випадках церква поступається суспільній думці та погоджується із сучасними ліберальними віяннями, віддаляючись від новозаповітного зразка. Після чого служителі церкви з тривогою споглядають занепад духовних сил у церкві. Що з цим робити? Як знову повести народ до потоків Божих вод, щоб оновити його дух?

Відповідь приходить миттєво, її всі знають: треба молитися! І гість-проповідник підтверджує це рішення: треба молитися! Тому пастор закликає общину до молитви. Деякий час у церкві відчувається емоційний підйом, виникає навіть якесь передчуття пробудження. Коли ж пробудження так і не настає, ревності в молитві поступово згасають. І церква повертається до свого колишнього стану, духовного сну та розчарування.

Що тут не так? Відповідь проста: ні служителі, ні пересічні члени церкви навіть не намагалися бути слухняними Слову Божому. Єдиним своїм недоліком вони вважали малу кількість молитов на зібраннях, хоча насправді їм бракувало іншої дуже важливої духовної риси – послуху.

Небесна оселя в Божій благоді

...Ми маємо будівлю від Бога на небі, – дім нерукотворний та вічний.

Кор. 5:1

Істинний християнин може сміливо очікувати на майбутнє життя, на той стан абсолютного щастя, яке прагне подарувати йому Той, Хто є досконалою любов'ю.

Людина, яка повною мірою відчула тяжкість свого гріха або почула з Голгофи гіркий крик Спасителя: «Боже Мій! Боже мій! Для чого Ти Мене покинув?» – ніколи не довірить свою душу тим непевним обіцянкам, які роздає мертва релігія.

Така людина, безсумнівно, буде поклатися на прощення гріхів, духовне очищення та міцний захист, які даровані нам викупною жертвою Ісуса Христа.

«Того, Хто не відав гріха, Він учинив за нас гріхом, щоб стали ми Божою правдою в Нім!» Так написав Павло, а сповнений Духом Мартін Лютер якось вигукнув, вторячи апостолу: «О Господи! Ти – моя праведність, а я – Твій гріх!»

Християнська надія на вічну долю з праведними може ґрунтуватися лише на Божій доброті й на спокуті, яку Ісус Христос заради нас здійснив на Голгофському хресті. Безмірна Божа любов – ось джерело, в якому таїться початок нашого майбутнього блаженства, і ми знаходимо це блаженство у благодаті Божій у Христі!

І тоді навіть справедливість на нашому боці, бо написано: «Коли ми свої гріхи визнаємо, то Він вірний та праведний, щоб гріхи нам простити, та очистити нас від неправди всілякої».

Диявол ненавидить усе, що цінне в Божих очах

12
лютого

...Диявол грішить від початку. Тому-то з'явився Син Божий, щоб знищити справи диявола.

1 Ів. 3:8

Спостерігаючи за деякими християнськими лідерами в наших колах, я помітив у їхніх проповідях дві крайності: або повне ігнорування диявола, або надто часті розмови про нього. Обидва ці підходи неправильні!

Оскільки ворог дійсно існує в цьому світі, нам не можна його ігнорувати. Вперше ми зустрічаємо сатану в третьому розділі Буття, а остання згадка про нього в Біблії є у двадцятому розділі Об'явлення, тобто диявол присутній практично у всій земній історії людей, від її початку й аж до кінця.

Цей ворог – не плід релігійної уяви, не вигадане для зручності якесь уособлення зла, а істота не менш реальна, ніж сама людина. Біблія настільки детально описує якості його особистості, що їх неможливо витлумачити алегорично. У Священному Писанні він говорить і діє в конкретних обставинах, і це спростовує відомі гіпотези про нього, як про поетичний образ.

Диявола названо брехуном, наклепником і вбивцею, що досягає своїх цілей віроломством і підступністю. І хоча він у всьому світі не всюдисущий (це атрибут лише одного Бога), та може з'являтися всюди на землі, певною мірою копіюючи всюдисущість Господа.

Сатана ненавидить Бога й відкидає все, що цінно Господу. Людину було створено за образом Божим, і тому сатана ненавидить її з особливою силою. А оскільки віруюча людина є кошовністю в очах Бога, сили темряви ненавидять її ще шаленіше. Тому християни, які ігнорують такого сильного ворога, чинять нерозважливо.

Бог, Який любить Свою Церкву

*Переможцеві сісти Я дам на Моєму престолі зо Мною...
Хто має вухо, хай чує, що Дух промовляє Церквам.*

Об. 3:21–22

Християнство, що покладається на власний земний вплив, у край неприємне Богу, бо Церква Ісуса Христа є небесним інститутом.

Якби я втратив Божу силу, то відразу б полишив усю роботу на християнській ниві. Церква, яка прагне мати Божу силу, здатна запропонувати світу набагато більше, ніж якісь клуби, гуртки рукоділля та інші організації.

Служителі та члени общини, що прагне бути церквою Христа, які намагаються бути живою часткою викупленого Тіла, повинні щиро, жертвовно, з безперервною молитвою брати участь у Божих справах.

Ми повинні докладати всіх зусиль, аби наша віра й повсякденне життя стали новозаповітними за своїм змістом. Ми повинні вчити й довіряти новозаповітним істинам, не приносячи до церкви нічого чужого.

Нам необхідно утримувати в абсолютному порядку свою невеличку ділянку на Господній ниві, а досягти цього можна лише за умови повного дотримання Слова Божого. Нам необхідно постійно звертатися до духовних основ, а Його Слово звести в церкві на належну висоту.

Нам потрібно жити, підпорядковуючи себе вічним істинам, жити небесним життям уже тут, на землі, сповнюватися Духом Божим так само, як і перші християни. Ми повинні зберігати вірність Ісусу Христу за всяку ціну. Якщо цього ми всією душею не прагнемо, то насправді не є церквою Христа.

Поганий характер – ворог добродішних

14
лютого

Не будь переможений злом, але перемагай зло добром!

Рим. 12:21

Поганий характер називають «ворогом добродішних», і це дійсно так. Християнам потрібно припинити виправдовувати свої старі звички та чесно визнати невдачі.

Джон Уеслі одного разу сказав, що, визнаючи свої гріхи, ми не завдаємо шкоди справі Христовій, і навпаки – ми шкодимо, не визнаючи їх.

Характер має безліч недоліків. Ось тільки деякі з них: надмірна чутливість, дратівливість, грубість, критиканство, сварливість, запальність, образливість, жорстокість, невдячність... Список можна продовжувати ще довго.

Усе це шкодить церкві та створює перешкоди для Благості. Багато людей, які зверталися до Господа, розчарувалося та йшло з церкви, зіткнувшись із поганим характером тих, хто намагався вказати їм шлях до Бога.

Грішні святі – справжня трагедія християнства. Невисокий рейтинг церковних інституцій сьогодні багато в чому пов'язаний із недоліком суспільної довіри до релігійних людей.

Але рішення проблеми зла, що вкорінене в людському серці, існує. Сила Ісуса Христа здатна змінити найгірших людей, аби їм теж почати жити в чистоті й любові. Потрібно лише звернутися до Христа й вірою триматися за Нього. А Господь нас ніколи не розчарує!

Люди не знають про Божу присутність

І прокинувся Яків зі свого сну, та й сказав: «Дійсно, Господь пробуває на місці цьому, а того я й не знав!»

Бут. 28:16

Патріарх Яків, отримавши видіння від Бога, здивовано вигукнув: «Дійсно, Господь пробуває на місці цьому, а *того* я й не знав!»

Насправді Яків завжди жив у Божому світі, на всякому місці. Однак чоловік тривалий час не усвідомлював Божої присутності. В тому була його трагедія, і це трагедія багатьох людей сьогодні. Люди часто не підозрюють, що Бог поруч із ними. Якби вони це усвідомлювали, їхнє життя стало б зовсім іншим.

Присутність Господа і прояв Його присутності – не одне й те саме. Перше може відбуватися без другого. Господь поруч із нами, коли ми про це й не підозрюємо. Нам варто підкоритися Духу Божому, і Він покаже нам Отця та Сина.

Якщо з любов'ю робимо крок Йому назустріч, то Господь явить нам Себе. І тоді наше життя більше не буде християнським лише за назвою, воно засяє від світла Божого лиця.

Багато християн цікавиться питанням, чому Господь не являє Своєї присутності всім людям, і лише комусь дано побачити відблиск чудового християнського життя. Можна з упевненістю сказати, що воля Божа однакова для всіх, Господь не має улюбленців. Усе, що колись Господь зробив для одного, Він готовий дати всім Своїм дітям. А чи відбудеться це, залежить уже від нас самих.

Люди плутають істини з Істиною

16
лютого

Господь мудрістю землю заклав, небо розумом міцно поставив.

Пр. 3:19

Відома молитва великого німецького астронома Йоганна Кеплера стала благословенням для багатьох людей: «Боже, дякую, що Ти дозволив мені слідувати за Тобою, аби зрозуміти Твій задум!»

Ця молитва є правильною з точки зору богослов'я, бо вона визнає першість Бога у всесвіті. Все нове, що в цьому світі відкриває людина, насправді новим не є, а лише відображає одвічний задум Бога. Уявлення про річ передує самій речі. Коли якесь явище спонукає про нього міркувати, це теж передвічні думки Бога, хоча й неправильно витлумачені людьми.

Наприклад, якщо атеїст говорить, що двічі по два – чотири, то стверджує істину, яка є повторенням ідеї Бога, хоча він і відкидає Творця.

У своїх дослідженнях людина нерідко плутає істини з Істиною. Слова Ісуса Христа: «І пізнаєте правду, – а правда вас вільними зробить» – нерідко в минулому виривалися з контексту й використовувалися на підтримку ідеї, що «волю» людям дає лише знання. Очевидно, Христос, вимовляючи ці слова, мав на увазі зовсім інше.

Син Божий – ось Істина, яка робить людей вільними. Не набір фактів, не наукові знання, а вічна Істина звільняє людей. І ця Істина стала плоттю, щоб жити між нами!

Життя для Христа починається зі смерті з Ним

А коли ми померли з Христом, то віруємо, що й жити з Ним будемо.

Рим. 6:8

Багато людей вважає, ніби вони можуть жити для Христа, спершу з Ним не померши. Це серйозна помилка, і ми не можемо залишити її без уваги.

Справжній християнин знає про два життєві шляхи. Перший – це його колишнє існування в Адамі, коли людина керується плотськими бажаннями й нічим не може догодити Богу. Ця стара плоть не здатна пережити навернення, вона може лише померти (Рим. 8:5–8).

Другий шлях – це нове життя у Христі (Рим. 6:1–14). Жодній людині неможливо одночасно йти цими двома шляхами! Однак безліч людей наполегливо намагається це зробити, а потім дивується своєму тяжкому духовному стану. Зрештою значна частина людей сприймає свої страждання за якусь норму.

Спроби багатьох людей здійснювати якусь духовну працю, не володіючи духовною силою, приречені на невдачу. Девід Брейнерд одного разу порівняв людину, що не має Духа Божого, але намагається здійснювати духовну працю, з безпалим майстром, який узявся до витонченої роботи. Таке порівняння аж ніяк не є перебільшенням.

Святий Дух у житті християн – це не барвіста обкладинка чи коштовна палітурка книги. Святий Дух є необхідним внутрішнім наповненням християнського життя. Тільки Вічний Дух спроможний творити вічні справи!

Не зосереджуйтеся на негативному!

18
лютого

...Забуваючи те, що позаду, і спішачи до того, що попереду.

Флп. 3:13

Християнин позбавлений своїх колишніх гріхів. Вони його вже жодним чином не стосуються. Про них краще забути, як забуваємо про ніч у світлі дня.

Християнин також позбавлений майбутнього гніву. Це його теж жодним чином не стосується. Гнів Господній впаде на цей світ, але віруючих він не торкнеться. Гріх людини та гнів Божий перебувають між собою у причинно-наслідковому зв'язку, й оскільки всі гріхи християнину прощені, то гнів Божий віруючого не спостигне. Не варто зосереджуватися на негативних речах, на тому, що вже давно минуло.

Ми не покликані до спілкування з неіснуючим. Наше покликання в тому, що живе та діяльне, в позитивних речах, і, коли ми ними займаємося, наша душа зцілюється.

Духовне життя не повинне насичуватися негативом. Хто постійно згадує скоєні в минулому, в житті без Христа, гріхи, той звертає свій погляд у неправильному напрямку. Він схожий на бігуна, який, беручи участь у змаганнях, постійно озирається.

Потрібно вчитися забувати те, що не славить Господа. Необхідно залишати минуле позаду, інакше ми не зможемо духовно зростати, так і залишимося немовлятами у Христі.

У наш внутрішній світ, якщо з нього вигнані гріх і поразки, входить благодатний Дух Божий, що приносить із Собою все нове. Ми здобуємо нове життя, надію, нові радості й захоплення, осмислену працю, а найголовніше – нове та чудове спілкування з Господом, на Якого наша душа дивиться з радістю та побожністю!

Що ще я міг би зробити для Господа?

Бо всі клали від лишка свого, а вона поклала з убогства свого все, що мала, – свій прожиток увесь. Мр. 12:44

На судилищі Христовому Господь оцінить не стільки те, що я зробив, скільки – що я міг би зробити. В Божих очах величина мого пожертвування вимірюється не тим, скільки я віддав, а тим, скільки залишив собі.

Моє служіння оцінюється не масштабами, а тим, чи вклав я в нього своє серце. Людина не віддає по-справжньому доти, поки не віддасть абсолютно все. Бог приймає дар від людини лише в тому випадку, якщо ця людина сама себе жертвовно присвятила Господу.

Ісус Христос на землі володів тілом звичайної людини, хоча прожите Ним життя не було звичайним. Він відмовився від радощів цього світу, віддавшись святому призначенню спокутування людини. У Своїх вчинках Христос керувався потребами людей, а не тим, який вигляд Він матиме в очах єврейського закону.

Ісус не догоджав Собі, а жив задля порятунку людей від загибелі. Тому нам, хто вірує в Нього, також слід прагнути так жити. Саме в такому світлі ми повинні розглядати своє служіння.

Мій давній друг Томас Хейр, віруючий сантехнік, одного разу повідомив, що йому потрібно побути вдома і трохи відпочити. «У мене зовсім вичерпалися духовні сили, – додав він, – тому потрібно побути з Господом, поставити Йому деякі питання. Я хочу постати перед Його судом зараз, поки ще існує можливість щось виправити!»

Суворість і випробування для дітей Божих

20
лютого

*Усяка кара в теперішній час не здається потіхою, але
смутом, та згодом для навчених нею приносить мирний
плід праведности.*

Євр. 12:11

Якщо Бог обирає людину на служіння та дарує їй значно більшу благодать, ніж іншим, то на такій людині більше відповідальності, вона підлягає більш суворій дисципліні та випробуванням.

Якщо Бог вирішив зростити з людини Свого служителя, то Він не буде з нею таким ласкавим, яким нерідко описують Господа проповідники в церкві. Створюючи прекрасну скульптуру з грубої та безформної мармурової брили, скульптор не користується манікюрним набором. Йому потрібні серйозніші інструменти: пила, молоток і різець. Без них нічого не вийде.

Богу доведеться забрати із серця Свого служителя багато того, що він так любить, натомість Господь наповнить це серце Своєю безмежною благодаттю. У служителя відбереться все, на що він покладався. Від колишніх скарбів залишиться жменька попелу. І тоді Божий обранець ясно відчує, що таке віра. Буде важко, проте саме це істинний шлях християнина. Адже справжня віра нерозривно пов'язана з волею, а «радість невимовна», про яку говорить апостол, – це лише зріє плід віри. Духовна радість на землі може з'являтися і зникати, проте це аж ніяк не похитне обрання справжнього сина Небесного Отця.

А тоді християнин, чимало здивувавшись, зрозуміє, що можна жити в добрій совісті перед Богом і людьми, так і не зазнавши тих радостей на землі, про які постійно торочать незрілі християни.

«Серце чисте створи мені, Боже!»

Ісус відповів і до нього сказав: «Поправді, поправді кажу Я тобі: Коли хто не народиться згори, то не може побачити Божого Царства».

Ів. 3:3

«**С**ерце чисте створи мені, Боже, і тривалого духа в мені, щоб я міг жити в ньому внутрішньо!» – такими словами у Старому Заповіті описується передчуття прийдешнього нового народження.

Ці слова не були логічним висновком псаломспівця в його духовних роздумах, а лише відлунням невідомого дива, що відбувається всередині людського серця, такою собі спробою зрозуміти незрозуміле!

Новий Заповіт говорить про диво народження згори вже прямо й відверто. Спаситель навчає: хто духовно не народиться, той не зможе побачити Царства Божого, – тому нам украй необхідно народитися згори.

Апостол Павло в Посланні до коринтян пояснює: «Тому-то, коли хто в Христі, той створіння нове, – стародавнє минуло, ото сталося нове». Краще й не скажеш! У природі людини відбуваються зміни, які вона сама не здатна пояснити.

Якби психологи змогли зрозуміти й розкласти по полицках диво, здійснене Ісусом Христом у людському серці, то вони б описали тільки церковного прихожанина, а не відродженого християнина. Психологи і психоаналітики ніколи не зможуть пояснити нове народження християнина. Лише справжній учений-професіонал скаже: «Це справа рук Божих». І шанобливо замовкне.

А у прийдешній – великий і страшний! – день багато людей жахнеться, усвідомивши, що все своє життя вони поклалися тільки на знання про християнство, а не на Боже диво нового народження.

Тільки служителі Істини спроможні її пізнати

22
лютого

...Так буває і з кожним, хто від Духа народжений.

Ів. 3:8

Тільки **служителям** Істини дано її пізнати. Ви можете наповнювати свою голову знаннями, але тільки того дня, коли ви вирішите слухатися Бога, у ваше серце ввійде Істина. І ви її пізнаєте!

Колись я читав книжку, в якій описувалося життя людини з дуже високим інтелектом. Ця людина спостерігала за поведінкою духовних осіб, однак так і не змогла їх зрозуміти. Я думаю, що таке цілком імовірно.

Почніть читати Біблію, будь-який із доступних перекладів, і якщо ви будете чесними та послідовними, то доведеться визнати, що результатом вашого читання стане або послух Богу, або духовна сліпота. Ви можете дослівно процитувати все Послання до римлян, не розуміючи жодного слова. Ви можете викладати доктрину виправдання вірою та підтримувати Мартіна Лютера й Реформацію, разом з тим залишаючись духовно сліпим. Адже справжнє пізнання приходить від Духа Істини.

Тільки коли підкоритеся Господу Ісусу, Він просвітить ваш дух, освітить ваше серце, й тільки тоді ви пізнаєте Істину. Коли ви сповнитесь Божою силою, і вона почне через вас діяти, от тоді побачите в собі дивовижні зміни.

Християнська віра насправді преображає людей. У великий день пришествия Ісуса Христа лише одне матиме значення: чи пережили ми відродження, чи очищені та просвітлені Святим Духом.

Але чи готові ми до цього дня, чи дійсно знаємо Ісуса Христа так, як належить знати християнину?

Служіння іншим як вищий шлях

*...Хто великим із вас хоче бути, – хай буде слугою він вам.
А хто з вас бути першим бажає, – нехай буде він вам
за раба.*

Мт. 20:26–27

Ось чого вчить Ісус Христос: справжня велич людини проявляється в її смиренності, а не у великих здібностях або соціальному положенні.

Деякі філософи та релігійні діячі минулого вказували на хибність людських уявлень про владу, але тільки Христос власним життям показав, що є справжня велич.

«Хай буде слугою він вам, нехай буде він вам за раба...» Виявляється, все так просто – і так важко!

Аби знайти таку велич, нам необхідно слідувати за Ісусом Христом у Його самовідданому служінні роду людському. Все гранично просто, але водночас і дуже складно, бо суперечить інтересам нашого внутрішнього Адама. Того Адама, якому притаманний інстинкт влади, якому подобається стародавня заповідь: «...наповнюйте землю, оволодійте нею». Тому він із багнетами зустрічає нову заповідь про служіння ближньому.

По суті, Господь каже, що гріху потрібно покласти край, тому Адаму належить підкоритися Христу. Через гріх людина втратила право панувати, тож тепер може повернути його тільки за допомогою смиренного служіння.

Незважаючи на загальне викуплення від гріха і смерті, що дароване всім у Христі, кожна людина зокрема повинна заново заслужити право панувати. Вона має пройти довгий шлях смиренного слуги, щоб віднайти це право.

Коли Ісус Христос здійснив Своє служіння (включаючи Голгофу), Бог Його возвеличив. Людиною Христос заслужив Своє право на панування. І Він, на відміну від нас, добре знав, у чому полягає справжня велич.

Нехай у вас будуть ті самі думки, що й у Христі Ісусі!

Флп. 2:5

Нам необхідно пізнати істину про суверенність Бога та панування Христа. Бог не жартує з Адамом. Ісус Христос не потуратиме його гонористим нащадкам. Нам необхідно це добре усвідомити, щоб уберегти молодих християн від трагедії. Деякі люди йдуть за Христом, бо в їхньому оточенні «так заведено», а не тому, що Він є істинним Господом слави!

Повинен зізнатися, що мене охоплює занепокоєння, коли в церкві чую про те, що сьогодні Ісус Христос пропонує людям. Деякі проповідники представляють Його як добродушного та поступливого Друга, Який залюбки допоможе нам у досягненні будь-яких земних цілей, не ставлячи незручних моральних запитань.

У прагненні привести людей до «прийняття» Христа ми часто впадаємо у спокусу нав'язати їм не реального Ісуса, а такого, що тільки трохи кращий за карикатуру. Ми уявляємо Його святим, але якимось млявим, дуже далеким від того, що зробив Святий Дух у непорочному зачатті діви Марії, народженні, житті, смерті, воскресінні та вознесінні Ісуса Христа на небеса.

Мета викупної жертви Христа – зробити людину святою та відродити в ній образ Божий. Для досягнення цього Христос позбавляє нас земних амбіцій і відводить від безглузвих та непотрібних занять, якими захоплені люди цього світу.

Вогонь, що палав у перших християнах

...Хоч тепер не бачите, а вірувавши, радієте невимовною й славною радістю.

1 Пет. 1:8

Якщо в людському досвіді і є щось по-справжньому цінне, що здатне кинути виклик розуму, зачарувати серце і з полум'яним духом зосередити на чомусь високому, то це спілкування з нашим Господом Ісусом Христом.

Якщо Христос воістину Той і такий, яким Його представляють християнські джерела, то будь-які думки про Нього повинні надзвичайно надихати людський розум.

Наш Бог невинно трудиться та виливає енергію. Він радіє всьому доброму, але засмучується злomu. Дуже характерно, що Дух Святий зійшов із небес у день П'ятидесятниці стрімко, немов раптова буря зірвалася, і вогненні язики над апостолами стали Його зримим зображенням. Це було велике дійство Триєдиного Бога.

У подіях П'ятидесятниці не можна не побачити раптового здобуття апостолами духовних ревностей. Так учні Ісуса Христа запалилися незгасним вогнем. У своєму натхненні вони стали цілковито відданими Господу.

А що ми бачимо сьогодні? Багато людей занурено в галасливу релігійну суєту, але вони не мають ні моральної підстави, ні сили Святого Духа для служіння. У церкві важко знайти здорового віруючого. Ми марно шукали б там сьогодні полум'яну душу, що безмежно любить Бога.

Низький рівень духовних ревностей у служінні – надзвичайно тривожний показник, але ми навряд чи готові це визнати.

Важливість правильних стосунків із Богом

26
лютого

Сам Цей Дух свідчить разом із духом нашим, що ми – діти Божі.

Рим. 8:16

Багато людей звертається по допомогу до духовних наставників, намагаючись позбутися відчуття внутрішньої порожнечі та власної неповноцінності. Вони хочуть, щоб їм допомогли знову стати «цілісною особистістю».

Коли ми молимося і вивчаємо Біблію, дуже важливо вибудувати правильні стосунки з Богом.

Таємнича дія Духа Святого у процесі нового народження робить нас «учасниками Божої Істоти», про що говорить апостол Петро. Дух Божий входить у саму глибину серця віруючого й оселяється там. Як написано: «Хто не має Христового Духа, той не Його», бо «Сам Цей Дух свідчить разом із духом нашим, що ми – діти Божі» (Рим. 8:9, 16).

Тільки така людина є справжнім християнином. Хрещення, конфірмація, причастя, членство в церкві – все це не буде дієвим, якщо не відбудеться найголовнішого Божого таїнства – відродження.

Зовнішні прояви релігійності людини можуть мати якесь значення лише для душі, в якій живе Бог. Іншим людям від цього не тільки не буде жодного зиску, а навіть може стати пасткою: копіюючи зовнішнє, вони думатимуть, ніби в них усе гаразд, і стануть жертвою оманливого відчуття безпеки.

«Над усе, що *лише* стережеться, серце своє стережи» – це не просто мудрий вислів. Це відповідальне доручення від Господа, Який справді про нас дбає!

Але ви відіурались Святого та Праведного... Начальника ж життя ви забили, та Його воскресив Бог із мертвих, чого свідками – ми.

Дії, 3:14–15

Про поведінку людини судять з її мотивів. Як вода в річці не може піднятися вище свого витoku, так і жоден вчинок не може бути вище за мотив, який і надихнув. Тому будь-яка дія, вчинена через злі наміри, не може бути доброю, навіть якщо її результат за таких обставин мав позитивні наслідки.

Наприклад, якась витівка в нападі гніву або злості неодмінно виявиться на руку сатані, а не прославить Бога. У питаннях мотивів традиційним негативним прикладом є фарисеї. Вони надбали собі погану славу не внаслідок хибності вчення, не через особливості повсякденного життя, аморальність тощо.

Основна проблема фарисеїв полягала в їхніх формальних релігійних мотивах. Ці служителі молилися, але так, аби їх чули інші люди. Вони приносили щедрі дари у храм, але часом це робили на шкоду піклуванню про своїх батьків. Фарисеї засуджували гріх і погане поводження інших людей, але мотивом цього були власна самоправедність і жорстокосердність.

Це дуже серйозно, якщо ми згадаємо, що такі, зовні благочестиві, релігійні діячі зрештою розіп'яли нашого Господа. І вони навіть не усвідомили всієї тяжкості свого злочину.

Чи ж Закона вам дав не Мойсей? Та ніхто з вас Закона того не виконує. Навіщо хочете вбити Мене? Ів. 7:19

Лінія протистояння в сучасному богослов'ї не обов'язково проходить між позиціями фундаменталістів і лібералів. Між ними, зрозуміло, існують значні відмінності. Фундаменталіст скаже: «Бог створив небо і землю». А ліберал заперечить: «Це лише поетичний образ, бо насправді весь світ виник у результаті еволюції».

Однак справжні битви сьогодні відбуваються між євангельськими «раціоналістами» та «містичками». Я зараз поясню, що саме маю на увазі.

Сучасний євангельський раціоналізм дуже схожий на юдаїзм за часів Ісуса Христа. Стародавні прихильники цього вчення стверджували, що істина – у Слові Божому. Кожен охочий пізнати істину повинен вивчати Писання під керівництвом рабина. Вчиняючи так, людина знайде істину.

Аналогічним сьогодні є підхід євангельського раціоналізму: «Вивчивши текст, ви дізнаєтеся істину». Такі погляди нітрохи не кращі за лібералізм, хіба що хитріші. Представники євангельського раціоналізму зовні мають вигляд консервативних християн, але водночас вони наполягають, що важливий лише текст істини. Вір тексту, і ти неодмінно опинишся на небі, тобі вже ніщо не загрожує, бо отримаєш від Господа вінець.

Я вірю, що Біблія – це жива книга, одкровення від Бога. Щоб осягнути це одкровення, ми насамперед повинні здобути освіту від Духа Святого. Нам недостатньо тримати в руках богонатхненну книгу, серце теж потребує духовного дотику. Істина має не тільки текст, а й Дух!

Віра в Бога – це не легковір'я

*Щоб більш не були ми малолітками, що хитаються
й захоплюються від усякого вітру науки...*

Еф. 4:14

Дозвольте попередити вас про дуже небезпечне становище легковірного християнина, який довіряє майже всім ученням, які тільки почує.

Мені в житті зустрічалися християни, абсолютно нерозбірливі в темі віри. Вони вважали: якщо вони вже віруючі, їм варто вірити в усе підряд, не тільки в невидиме, а й у неймовірне. Якщо Бог здатний творити чудеса і дійсно їх робить, отже, будь-яке диво приходить від Бога.

Господь звертався до людей у минулому, тому легковірні християни вважають пророком кожного, хто стверджує, ніби отримав одкровення від Бога. Все, що не від світу цього, для них є небесним. Усе незрозуміле вони вважають надісланим згори. Пророків відкидали, отже, всі знедолені є пророками. Святих часто не розуміли, тож усі диваки – святі...

Така логіка дуже небезпечна, вона може заподіяти не менше шкоди, ніж сама невіра. Євангельська віра є підставою для істинного поклоніння, і без віри догодити Богові неможливо. Але ця віра не має нічого спільного з легковір'ям. Людина, яка довіряє всьому та кожному, так само далека від Бога, як і та, хто взагалі відмовляється від віри. Сподівання на Самого Господа та Його обітниці – це те духовне відчуття, що абсолютно вдовольняє Бога.

Легковірний християнин не шанує Господа належним чином, його серце завжди заклопотане якимись пройдисвітами.

Бог очікує вдячності за Свої дари

1
березня

Дяка Богові за невимовний дар Його!

2 Кор. 9:15

Одним із наслідків людської природи є «плотські» вчинки, через які можемо повністю знецінити дароване нам благословення. Якщо ми не пильнуємо й не перебуваємо в молитві, то навіть Божя благодать не буде на добро.

На жаль, люди відомі своєю невдячністю. Біблія розповідає, що Ізраїль нерідко ставився до Божих дарів легковажно та, як наслідок, перетворював свої благословення на прокляття. Схожу картину ми спостерігаємо й у Новому Заповіті. Вся історія Церкви свідчить: як за Спасителем у пустелі слідував сатана, так само й у житті багатьох християн за пізнанням істини приходить спокуса гордістю.

Одним із найбільших і найзначніших Божих дарів є істина. Ще одним даром, настільки ж коштовним, без якого перший не має сенсу, є наша здатність осягати й цінувати цю істину.

Ми повинні бути безмірно вдячними Господу за всі духовні скарби. Нам удень і вночі потрібно возвеличувати за них Того, Хто дає всі ці блага. Оскільки всі благословення даються по благодаті, а не за наші заслуги, потрібно змиритися і пильнувати за собою, щоб не втратити Його милості через власну невдячність.

Та сама істина, що робить людей вільними, нерідко для когось перетворюється на нові кайдани рабства. Пам'ятайте: гордість за свою «правильну віру» є найпідступнішою та найпогубнішою.

Вгамуйтеся та знайте, що Бог Я...

Пс. 45:11

Наші батьки могли б багато розповісти про спокій, який для них був відсутністю суєти і шуму. Вони знали, що людині потрібен спокій щодня, хоча б на короткий час, і тоді цей день не буде прожитий марно.

Господа можна пізнавати й у метушні дня, якщо, за Його волею, повинні перебувати у вирі подій, проте найкраще Він відкривається у тиші. Так свідчили наші предки, так написано й у Священному Писанні. Внутрішня впевненість народжується в безмовності. І розуміння цього приходить із досвідом.

Напевно, за весь час існування людства потреба у спокої ще ніколи не була настільки гострою, як зараз. Принаймні раніше спокій ніколи не був таким дефіцитом і рідкістю, як сьогодні.

Ісус Христос є сучасником кожної людини. У наш суєтний час, серед шуму, який породжується винаходами сучасної цивілізації, Господь відкривається людям і являє їм Свою силу так само, як це було за біблійних часів – із рибалками на березі Галілейського моря чи з пастухами в долинах Юдеї. Аби чути Його голос, нам потрібно просто побути в тиші та з вірою прийняти все почуте.

Наближаючись до самого Джерела нашого життя, ми перестаємо приєднувати себе до освічених або простих людей, сучасних або старомодних, культурних або відсталих, білих або кольорових... У Божій присутності ми всього лише Його творіння, чоловіки та жінки. Всі інші відмінності зникають. Тисячолітні знання спливають, і ми опиняємося там, де після гріхопадіння стояли Адам і Єва, де були Каїн і Авель – за межами Саду, перелякані та розгублені, ховаючись від наслідків порушеного ними Божого веління й відчайдушно потребуючи Спасителя!

Досконала свобода у Святому Дусі

3
березня

Господь же – то Дух, а де Дух Господній, – там свобода.

2 Кор. 3:17

Суть справжньої віри полягає в божественному впливі Святого Духа на дух викупленої людини. Протягом усієї земної історії така подія була неймовірно натхненною на загальному тлі бездуховного світу.

Коли віра позбувається своєї надприродної властивості та стає лише формою, тоді втрачається головне. Її місце посідає якась бюрократична система.

Основою мислення такої системи є переконаність у тому, що духовність у церкві можна організувати. І в християнському середовищі з'являються речі, яким узагалі там не місце: цифри, статистика, методики тощо. А це вбиває всяку духовність!

Бюрократія з її теками, які самі по собі – нешкідливі маленькі помічники, буває дуже корисною в певних ситуаціях. Однак у духовному житті діють зовсім інші правила, тут не можна покладатися на такі речі.

Ось, наприклад, як діє така система, потрапивши у християнське середовище та поступово на нього впливаючи: Біблія ділиться на уривки для щоденного читання, і християнина переконують дотримуватися саме такого підходу до Слова Божого. Дух Святий намагається щось повідомити людині, однак вона звикає дотримуватися плану й акуратно відзначає кожен прочитаний уривок із Біблії. Це може стати справжньою пасткою для душі, вгашанням живої дії Духа.

Грішник у Божій присутності

*...І закликав Господь Бог до Адама, і до нього сказав:
«Де ти?»*

Бут. 3:9

Грішник не може почуватися комфортно в Божій присутності. Адам і Єва сховалися від лиця Господа серед дерев в Едемському саду. Їхня потреба в Господі тимчасово відступила перед страхом і гіркотою. Йона вирішив не коритися Божій вказівці й утік до Таршіша, намагаючись сховатися від Всевишнього. Апостол Петро, одного разу ясно усвідомивши свою провину, хоча й не втік від Господа, та благав Ісуса Христа «вийти від нього».

Люди потребують Бога понад усе, проте їм дуже незатишно в Його присутності. Причиною цього є їхня гріховність.

У християнському вченні ви не знайдете твердження, на кшталт: Бог існує, проте Він перебуває від нас на чималій відстані, щоб не завдавати незручностей. Людину, яка наважиться таке стверджувати, відразу проголосили б єретиком, і від неї відвернулися б усі богобоязливі люди. Однак наші вчинки та слова, що першими спадають на думку, фактично демонструють наші переконання краще за будь-які символи віри.

У світлі всього сказаного здається, ніби середньостатистичний християнин сприймає Господа Бога досить далеким від людини та її проблем, а можливо, Всевишній навіть дивиться кудись в інший бік.

Думайте про те, що вгорі, а не про те, що на землі.

Кол. 3:2

Добре обізнана з Новим Заповітом людина не здивується, дізнавшись, що християнство називають ученням «не від світу цього». Адже саме в цьому і криється його сила. Християнство – це віра в Ісуса Христа, надія на Його обітниці та послух Його заповідям, і підставою всього цього є лише Особистість Спасителя.

Хто є Христос, що Він зробив для нас у минулому і що робить сьогодні – відповіді на ці питання є суттю всієї християнської віри. Фактично християнство – це те, що говорить Сам Ісус Христос. Його слово створює в нас благодатну дію, якщо тільки ми беззастережно приймаємо сказане, довіряємо Христу наші серця і коримося Йому.

Ісус Христос не стоїть сьогодні перед судом, Йому не потрібні адвокати чи свідки для захисту. Він, одвічний Бог, увійшов до земної, обмеженої часом шкіни. Сьогодні не Христос стоїть перед людським судом, а всі люди перебувають перед Ним в очікуванні останнього суду.

Якщо сьогодні якась людина захоче винести християнську віру на суд громадськості та спробує довести, що вчення Ісуса Христа не суперечить думкам відомих філософів або інших релігій, то, намагаючись у такий спосіб захистити Господа, вона насправді Його принижуватиме.

Також ні перед ким не потрібно виправдовуватися через християнське вчення про події останнього часу. Коли Ісус Христос воскрес із мертвих і вознісся на небо, Він відкрив Своїм учням наступні істини: цей світ засуджено на загибель, дух людини живий і після смерті, а Небесне Царство неминуче гряде!

*Та для нас один Бог – Отець, що з Нього походить усе,
ми ж для Нього, і один Господь – Ісус Христос, що все
сталось Ним, і ми Ним.*

1 Кор. 8:6

Зауважу, що в Біблії я всюди зустрічаю Ісуса Христа. Безсумнівно, так було передбачено, щоб ми бачили дивного Творця, Спасителя і Господа, вивчаючи всі книги Священного Писання.

Син Божий у Біблії має найкращі імена, які тільки існують у всесвіті. Він – Сонце правди, що несе зцілення у своїх променях. Він – Зірка Якова, й наречена Його прекрасна, як місяць. Від присутності Христа на землю сходить дощ, наповнюючи її красою та достатком. Спаситель подібний до бурхливого моря та високої скелі. Його порівнюють із могутнім кедром і сильним орлом, який здатний облетіти всю землю.

Навіть у тих випадках, коли до імені Ісуса окремо подаються звеличені епітети, Його образ у Священному Писанні все одно залишається найзворушливішим. Він – разом із нужденними та ув'язненими – волає про допомогу. Якщо Ісус Христос не показаний як сонце, що сяє в zenіті, то Його можна впізнати у благодатному дощі, який відроджує землю.

Саме нашому Господу Ісусу Христу в передвічному задумі Святої Трійці було доручено виявити велич, дива і славу Божу в усіх кінцях всесвіту. Не випадково і Старий, і Новий Заповіти проходять небо та землю в пошуках найкращих слів і порівнянь для сповіщення слави й величі Бога!

Пророча звістка про Ісуса Христа

7
березня

Бо Христос... послав мене... звіщати Євангелію, і то не в мудроті слова, щоб безсилим не став хрест Христа.

1 Кор. 1:17

Нас покликано звіщати Добру звістку, тому ми не повинні вважатися фахівцями зі зв'язків з громадськістю, які прагнуть досягти взаєморозуміння між Ісусом Христом і світом. Не потрібно думати, що нам доручено зробити Євангеліє прийнятним для великого бізнесу, засобів масової інформації, сучасної системи освіти або спортивного світу.

Ми не дипломати, а пророки. Наша звістка – не компроміс, а ультиматум!

Господь пропонує нове, досконале життя, а не покращений варіант старого. Це життя можна здобути лише за однієї умови: спершу померти для всього старого. Воно – у співрозп'ятті з Ісусом Христом. Кожен, хто бажає отримати це життя, повинен слідувати за Ним. Грішнику необхідно відмовитися від свавілля і погодитися з Божим задумом.

Що це означає для людини, яка потопала у гріхах, а потім забажала розпочати нове життя в Ісусі Христі? Як ці богословські твердження застосувати на практиці? Насамперед людина повинна покаятися у своїх гріхах і повірити. Потім їй необхідно залишити колишній спосіб життя і внутрішньо змінитися.

Вона не повинна нічого приховувати зі свого минулого, захищатися чи виправдовуватися. Людині не варто торгуватися з Богом, їй слід лише схилити перед Ним свою голову та визнати себе гідною смерті.

Зробивши це, вона може з дитячою вірою спрямувати свій погляд на воскреслого Спасителя. І тоді віднайде життя, друге народження, очищення та силу. Хрест, на якому помер Ісус, покладе кінець її старому життю, а Божественна сила, що воскресила Христа, оживить її до нового життя з Господом!

*...Нехай маємо благодать, що нею приємно служитимемо
Богові з побожністю й зі страхом.*

Євр. 12:28

У деяких церквах вважають, ніби Дух Святий безперешкодно діє на богослужінні, якщо тільки його не розплановано.

Якби всі присутні мали належну побожність і завжди сповнювалися Духом Святим, сказане було б істиною. Однак у більшості випадків ми не спостерігаємо ні порядку, ні дії Святого Духа. Ми знову і знову чуємо одні й ті ж молитви (з невеликими варіаціями) та співаємо тих самих пісень, в яких спочатку було небагато сенсу, а тепер і той загубився в безкінечних повторях.

У наших общинах, де немає літургії, ми схильні ставитися з деякою зневагою до тих церков, в яких суворо дотримуються певного порядку богослужіння. Безсумнівно, в таких церквах пересічній людині мало що зрозуміле, проте це відбувається не через порядок у богослужінні, а через небажання заглибитися в суть побаченого.

Літургія в таких церквах, щонайменше, красива, вона створювалася протягом століть, аби зберегти дух побожності серед віруючих. Що стосується наших богослужінь, ми напрочуд рідко чуємо там повчання про побожність, єдність церкви, та й узагалі ледь відчуваємо Божу присутність. Нам не вистачає молитовної тиші, урочистості, трепету, святого страху.

Усі християнські церкви сьогодні потребують оновлення покаяння у смиренні та сльозах перед Богом. Нехай Господь якнайшвидше підштовхне нас до цього!

Так і Христос один раз був у жертву принесений, щоб «понести гріхи багатьох», і не в справі гріха другий раз з'явитися тим, хто чекає Його на спасіння. Євр. 9:28

Християнська віра порушує багато проблем, які непокоять людей, і вирішує їх, указуючи на Агнця Божого. Вчені не здатні пояснити виникнення і кінцеву мету світу, а будь-який християнин відповіді на ці питання знає. Христос був «на початку» творення всього сущого, і Він буде в кінці цього світу, коли настане час його поновлення.

Християнській вірі притаманний ненав'язливий догматизм, а також дружня нетерпимість. Християнство не вважає за необхідне умиритворяти своїх ворогів або шукати компромісів із суперниками. Ісус Христос прийшов від Бога, з вічності, щоб розповісти нам про те, що бачив і чув, встановити істинні цінності для всього блудного людства.

Господь, установивши межу між сьогоднішнім світом і прийдешнім, сказав: «Вибери сьогодні!» Тому нам потрібно вибрати між земною хатиною, в якій ми можемо лише недовго пожити, і між Господньою оселею, Небесним Єрусалимом, де перебуватимемо вічно.

Церква постійно піддається спокусі вважати земний світ своєю домівкою, але нам варто прагнути прийдешнього світу. І як чудово, що Христос пішов попереду нас і вже готує оселею для всіх, хто вірує в Нього!

Це буде новий світ, досконалий, без смерті й розлуки, без смутку, що викликає біль і страх.

Молитва позбавляє лицемірства

*Так і ви, – назовні здаєтеся людям за праведних,
а всередині повні лицемірства та беззаконня!* Мт. 23:28

Дуже непросто позбутися лицемірства, яке пронизує все сучасне суспільство. Воно ввійшло у плоть і кров, полонило наші думки та змінило поведінку. Ситуація набагато серйозніша, ніж ми собі уявляли.

Прагнення справити хороше враження на оточуючих стало одним із найпотужніших чинників, що визначають поведінку людини. Люб'язність, яка захочується в Писанні, та ввічливість, що згладжує гострі кути у відносинах, сьогодні деградувала до рівня формального етикету. Тож справжній вигляд людини приховується блискучою оболонкою, товщина якої – як плівка масної плями на тихій поверхні ставка. Деякі люди показують своє справжнє обличчя лише у гніві та роздратуванні.

Удавана ввічливість визначає слова та лінію поведінки людей у суспільстві, тому не дивно, що нам важко бути повністю чесними у взаєминах із Богом. Це якийсь розумовий рефлекс, про існування якого в собі ми часто не підозрюємо.

Однак саме це лицемірство в людях Господь найбільше ненавидить. Христос мав до нього огиду й нещадно засудив у житті фарисеїв. Бог указав нам на нехитре дитя, зробивши його зразком для наслідування. Молитва додасть нам значно більше сил і стане більш плідною, якщо ми відречемося від всякого удавання та навчимося бути чесними перед Богом і людьми.

*Та бажають вони тепер кращої, цебто небесної, тому
й Бог не соромиться їх, щоб звати Себе їхнім Богом;
бо Він приготував їм місто.*

Євр. 11:16

Сьогодні в наших церквах ми приділяємо значну увагу не тому, що потрібно: в темах про майбутнє християнина ми говоримо не стільки про небо, скільки про есхатологію.

Необхідно визнати, що сучасні християни надто прив'язані до земного життя, тому очікування прекрасного майбутнього світу йде з церкви Христової. Ми знайшли земний добробут і майже припинили думати про небесну оселю. Навіть не потребуємо надії, адже ми і тут непогано влаштувалися.

Такий стан речей не скасовує того факту, що справжнім християнам цей світ зовсім не до душі. Коли Бог ламає старе серце, небо стає справжньою оселею християнина. Небо вабить його, як птаха – рідне гніздо.

Християни мають Небесну вітчизну, і той факт, що ми не чекаємо з нетерпінням і радістю переходу туди, є надзвичайно серйозною ознакою духовних проблем.

Коли зустрічаю християнина, який прекрасно влаштувався в цьому світі й живе в гармонії з ним, то змушений замислитися: а чи народжений він згори?

Ті християни, які живуть для Бога, не йдуть у ногу з цим світом, вони з ним зовсім не ладнають. Пам'ятайте: ви ще на землі, а Бог – на небі. Мрійте і думайте про небесне! Вірте тому, що говорить Біблія.

Оманлива слава
цього світу

Тоді каже до нього Ісус: «Відійди, сатано! Бо ж написано: Господеві Богові своєму вклоняйся і служи Одному Йому!»

Мт. 4:10

Думка про ненадійність людської слави проходить через усю Біблію та особливо часто зустрічається в Новому Заповіті. Цього завжди вчили святі та віддані Господу люди і в історії Церкви, починаючи від днів апостолів.

Сатана, спокушаючи Христа, запропонував Йому всі царства світу і їхню славу. Показуючи Людині Ісусу славу цього світу, він розраховував скористатися відомою слабкістю роду людського. Ця хитрість сатани могла б спрацювати, якби перед ним не була безгрішна Людина, Та, Хто сповнена Святого Духа і мудрості, Чий погляд проникає до глибини, не відволікаючись на мішуру цього світу.

Під красивою обгорткою цього світу Христос бачив усі його виразки і швидко неминучу загибель. Він знав, що слава цього світу є лише приманкою для нерозумних, а всі обіцянки сатани – брехня. Наш Господь бачив те, що іншим не було відкрито. Він бачив не красу, а смерть, жахливу смерть людської душі. І це викликало у Христа огиду, тому Він не захотів мати із сатаною нічого спільного.

Усе задумане дияволом було добре відомо Ісусу. Незважаючи на всю свою хитрість, ворог людських душ не здогадувався, що Ісусу все завчасно відкрито. Диявол знає Писання, і все-таки він недооцінив Христа, інакше навряд чи намагався б досягти неможливого, в такий спосіб прирікаючи себе на ганьбу.

Так ми дізнаємося, що хитрість диявола в порівнянні з Божою мудрістю вельми обмежена.

*І нема ні в кім іншим спасіння. Бо під небом нема іншого
Ймення, даного людям, що ним би спастися ми мали...*

Дії, 4:12

Існує велика відмінність між милосердям і терпимістю до інших думок. Господь Христос у Своєму великому милосерді полюбив наш світ і помер за всіх людей, навіть за тих, хто Його ненавидів.

Але при всій Своїй любові та милості Ісус говорив і навчав так: «Хто не зо Мною, той супроти Мене». У вченні Христа немає жодної розпливчастості й невизначеності. Тому милосердя і терпимість до інших думок – це абсолютно різні речі.

Припустімо, ми погодилися на компроміс, який подобається багатьом, і почали вчити: «Прийдіть усі, хто прагне спасіння! Але якщо не хочете, ми спробуємо знайти для вас якийсь інший варіант. Було б чудово, якби ви погодилися повірити в Господа Ісуса Христа, але якщо ви не бажаєте, Бог може запропонувати вам щось особливе, адже існує вчення, що до Нього веде багато шляхів».

Подібна позиція була б не проявом віротерпимості з нашого боку, а ганебною легкодухістю. Ми б опинилися серед тих людей, які з легкістю змінюють свої переконання і навіть готові підтримати противників християнства. Терпимість за просто перетворюється на боягузтво, якщо у принципових питаннях ми ігноруємо біблійне вчення.

Вас не похвалять за духовність

Але, як Бог визнав нас гідними, щоб нам доручити Євангелію, ми говоримо так, не людям догоджаючи, але Богові...

1 Сол. 2:4

Те, що ми робимо заради Господа, має відбуватися в силі Духа Святого, проте така праця навряд чи отримає людське визнання. Спрямовуючи свій погляд на вічність, здійснюючи доручене нам служіння на славу Ісуса Христа, одного разу у вічності ми отримаємо від Нього похвалу.

Більшість християн навіть не чула про скромну шістнадцятирічну дівчину, прекрасний спів якої сприяв духовному пробудженню в Уельсі, коли там проповідував Еван Робертс. Ця сором'язлива християнка співала євангельські співи, про її духовні дари говорили багато. Здатність прославляти Спасителя Ісуса в гімнах їй була дана з неба. Крім дивного голосу ця дівчина, за свідченнями сучасників, мала добру вдачу. Здавалося, Сам Дух Святий оспівував і здійснював через неї Свою справу.

Після співу цієї християнки до слухачів виходив проповідник Еван Робертс, але служителю вже не потрібно було багато говорити. За його власними словами, проповідник лише читав текст із Писання, коротко тлумачив, і люди були вже готові повернутися до Ісуса Христа. Під час співу цієї дівчини серця багатьох танули і ставали слухняними до дії Святого Духа.

А що б ми сьогодні вчинили з таким обдаруванням? Ми б, напевно, організували для дівчини виступи по всій країні, з гордістю демонструючи її талант, і... зіпсували б цю християнку! Слава Богу, що її слухачі були більш розсудливими, ніж ми, й не почали писати оповідання про її життя.

Ця проста дівчина з Уельсу, яка дозволила Святому Духу керувати своїм життям, для нас є хорошим прикладом смирення і використання духовних дарів на славу Ісуса Христа.

*Бо чекання створіння очікує з'явлення синів Божих...
Бо знаємо, що все створіння разом зідхає й разом
мучиться аж досі.*

Рим. 8:19, 22

Чому люди втратили прекрасне майбутнє, про яке потайки мріє кожен? Вони збилися з правильного шляху – іншого пояснення немає.

Світ, у якому ми живемо, приречений на загибель. Ми стрімко рухаємося в космічному просторі разом із зараженою гріхом планетою. І Священне Писання повідомляє, що на людство наприкінці часів очікують багато катастроф і лиха.

Однак Біблія сповіщає нам і радісну звістку, що приречені на загибель грішники мають надію! Божий голос, як і раніше, звучить до нас, благаючи і попереджаючи про небезпеку. Цей голос кличе кожного заблукалого, кажучи йому: «Ось правильний шлях, іди!»

Отже, нас не залишено напризволяще. Книга Буття каже про це. Згадайте, як ніжно звернувся Господь до першої людини: «Адаме, де ти?» Цей небесний голос звучить до нас і понині. Всі Божі заклики злилися в один голос Його любові, голос крові Христової, голос совісті, голос мертвих і живих, загиблих і спасених душ.

І хоча наша стара планета сповнена суєти і гріха, людство не має сенсу життя, мучиться, мов жінка під час пологів, – насправді наш світ жадає відродження, свободи в Господі, спасіння від вічної смерті.

Істина, що звернена до людини

Освятити Ти їх правдою! Твоє слово – то правда.

Ів. 17:17

Біблія, крім іншого, є книгою, що відкриває істину. Вона показує багато фактів, які не змогли б виявити навіть найрозумніші людські голови. Ці істини було вкрито глибокою таємницею, і ніхто зі смертних не міг пізнати їх, поки мужі, за велінням Святого Духа, не відкрили велику завісу. Так почалася дія Божого об'явлення для людей.

Варто зауважити, що викладена у Священному Писанні істина є високоморальною категорією, яка звернена не тільки до інтелекту, а й до волі людини. Вимоги Божої істини неможливо виконати, якщо сприймати її лише розумом.

Божа істина стосується людських сердець і повністю їх підкорює. Тому воля людини теж повинна підкоритися. Йй варто не тільки смиренно очікувати наказів, а й з готовністю їх виконувати. Без такого прийняття ніякого пізнання істини в людини не вийде.

Викладання вчення Біблії без його застосування в житті зазвичай не зустрічає опору з боку слухачів. Але щойно людина відчує, що біблійні істини хвилюють її серце, вона починає опиратися почутому. Багато людей за звичкою ладні відвідувати церкву й підтримувати релігійні установи лише доти, поки проголошені там істини не почнуть спонукати їх до кардинальної зміни життя.

Кожна людина цінна для Христа

17
березня

Огида для Господа всякий бундючний, – ручуся: не буде такий без вини!

Пр. 16:5

Презирство до іншої людини за тяжкістю є майже таким самим злочином, як ідолопоклонство. Якщо ідолопоклонник принижує Самого Бога, то гордовита людина зневажає творіння, яке створене Господом за Його образом.

Гордівник каже про ближнього: «Рака! Дурень! Цей хлопець і копійки не вартий, він цілковитий нуль!» Людина, яка виголошує такі слова, вкрай зіпсована. Проблема тут не стільки у словах, скільки в почутті презирства, що отруїло серце нахаби.

Лише дуже горда людина може відчувати презирство до інших. Це недобре почуття ґрунтується на надмірно завищеній самооцінці. Людина, яка зневажає іншу, надто високо думає про себе, тому її судження в корені неправильні. Така людина пишається не тим, що вона створена за образом Божим, а своїми уявними чеснотами, якими, як правило, насправді не володіє. Судження гордівника хибні з моральної точки зору.

Тут нам необхідно зауважити, що засудження християнами гріховного світу не повинно переходити у презирство до людей-грішників. Ми повинні поважати кожну людину, бо Христос помер за всіх людей і всі Йому цінні. Хоч одну людину вважати нікчемною – значить, принижувати Сина Людського! Ми повинні ненавидіти гріх і в собі, і в інших, але завжди високо цінувати людину, незважаючи на її гріхи.

Відроджена людина знає Бога

*Тому-то тримайтесь на душі, о мужі, бо я вірую Богові,
що станеться так, як було мені сказано.*

Дії, 27:25

Біблія повідомляє, що людина може перебувати у спілкуванні з Богом так само, як із будь-ким, пізнавати Його так само, як і будь-які явища в цьому світі. Щодо Бога використовуються ті самі висловлювання, що й для пізнання речей у фізичному світі:

«СКУШТУЙТЕ й побачте, який добрий Господь».

«Миро, алое й кассія – всі шати Твої».

«Мого голосу СЛУХАЮТЬ вівці Мої».

«Блаженні чисті серцем, бо вони будуть БАЧИТИ Бога».

Це всього лише кілька уривків зі Слова Божого. Фактично вся Біблія пронизана такими образами, які наближають до нас Всевишнього.

Ми сприймаємо фізичний світ за допомогою органів чуттів. Так само ми маємо здатність і до духовного сприйняття, пізнання Бога та небесного світу. Для цього від нас вимагається лише послух Духу Святому і бажання пізнавати небесні істини.

Серце людини має випробовувати на собі дію благодаті. Духовні здібності у відроджених людей перебувають у зародковому стані, але Дух Святий їх пробуджує і закликає до нового життя.

А сотник... побачив, що Він отак духа віддав, то промовив: «Чоловік Цей був справді Син Божий!» Мр. 15:39

Нестримне бажання сучасних людей досягнути успіхів у цьому світі є спотворенням добрих устремлінь. Сам процес досягнення вищої мети, заради якої нас було створено, без сумніву, є Божим даром. Однак гріх перетворив прагнення духовного результату на егоїстичну хіть, і тепер людина жадає стати першою та отримати земні нагороди. Здається, до цієї хіті схильний увесь світ і ніхто не може втекти від цього страшного демона.

Коли ми на повертаємося до Христа, то опиняємося в іншому світі. Новий Заповіт навчає нас моральності, що незмірно вища і краща за ті категорії, якими живе навколишній світ. Згідно з ученням Христа, блаженні вбогі духом і лагідні успадкують землю, перші будуть останніми, а останні – першими. Найбільшим у Христа названий той, хто віддано служить іншим. А той, хто на землі втратив усе, на небі здобуває справжній скарб. Успішна людина одного разу побачить, як накопичене нею багатство понесеться в бурхливих потоках Судного дня. Праведний жебрак опиниться на лоні Авраама, а безбожний багатій – у полум'ї пекла.

Із земної точки зору, смерть Христа була явною поразкою. Авторитетні релігійні лідери знехтували Ісусом, суспільство – відкинуло, друзі – залишили. Чоловік, який віддав наказ розпі'яти Ісуса Христа, був успішним державним діячем, перед яким тремтіли народи. Однак у тріумфі воскресіння з мертвих Ісус Христос показав, Хто має справжню владу. А наприкінці людської історії події Страшного суду продемонструють усьому світові справжніх переможців і переможених. Ми це неодмінно побачимо!

Христос – наша надія та благословення

*Веселіться у Господі, і тіштеся, праведні, і співайте
із радістю, всі щиросерді!*

Пс. 31:11

Як за часів псалмоспівця, так і сьогодні радість у Господі – це відмінна прикмета Його народу. Навколишній світ сумує за духовним світлом, істинним джерелом радості.

Деякі церкви спеціально навчають свої групи, які зустрічають людей біля входу, вітанням і променистим усмішкам. Але, потискаючи руку людині, для якої усмішка – обов'язок, ти відчуваєшся так, наче тримаєш за ласти циркового тюленя.

Якщо в церкві присутні сердечні взаємини між людьми і радість у Святому Дусі, то усмішки там доброзичливі та справжні, й це справляє чудове враження на всіх присутніх. І навпаки: жодні пошуки нових джерел радості не приховують відсутність внутрішнього миру і задоволення.

Ми живемо в малоприємному світі, в якому чутки про загрозу ядерної війни, землетруси та революції щоразу змушують людей здригатися й у розпачі вигукувати: «Чи варто після цього жити?»

Але ми – християни, і маємо право бути найщасливішими людьми на землі! Нам не потрібно покладати надії ні на кого з людей, ми маємо Боже Слово, що вказує нам на Господа і навчає черпати сили з Його джерел.

Дітям Царя не личить сумувати й животіти, забуваючи про ту перемогу, що дарована всім християнам. Дух Святий бажає, щоб Ісус Христос став найбільшою радістю і благословенням нашого життя!

Бог благословляє Своїх дітей

21
березня

Ісус відповів: «Як Я славлю Самого Себе, то ніщо Моя слава. Мене прославляє Отець Мій...»

Ів. 8:54

«Я шаную тих, хто шанує Мене», – якось сказав Бог, звертаючись до Ізраїля, і ця Його постанова незмінна в усі часи. Вся Біблія та загальна історія людства свідчать про сталість цього духовного закону.

Наш Господь Ісус Христос, пов'язуючи старе з новим, сказав: «Як хто служить Мені, того пошанує Отець». Цими словами Він показав важливість Своєї єдності з людьми.

У Священному Писанні розповідається, як Бог прославив героїв віри, які щиро славили Його у своєму житті. Ми бачимо, що Господь не гнівається на Своїх слуг за проявлені ними слабкості, але дарує їм благодать і великі благословення. Згадайте Авраама, Якова, Давида, Даниїла, Іллю та багатьох інших чоловіків. Як після сіяння настає час жнив, так і Бог шанує Своїх обранців у відповідь на їхнє прославляння Його. Людина Божа вирішує у своєму серці звеличити Господа і прославити Його. Бог приймає цей святий намір і благословляє людину. Водночас Господь чекає від віруючих не досконалості, а насамперед їхнього благочестя в бажаннях і намірах.

У житті Ісуса Христа цей закон був особливо очевидним. Спаситель шукав слави не Собі, а Богу, Який послав Його.

Одного разу Ісус Христос сказав: «Як Я славлю Самого Себе, то ніщо Моя слава. Мене прославляє Отець Мій». Самоправедні фарисеї не могли цього зрозуміти, тому й не зрозуміли Того, Хто прославляв Бога, нічого не вимагаючи натомість.

Бог прославляється в наших перемогах

*Бо думка тілесна – то смерть, а думка духовна – життя
та мир.*

Рим. 8:6

У посланнях апостола Павла сила, що манить серце в певному напрямку, називається «думками». Ось, наприклад, у восьмому розділі Послання до римлян «думки» описуються як сукупність людських бажань. Бо думка – це не тільки розум людини, а й її емоційний потяг, який спонукає до дії.

Основою духовної безпеки віруючого є чесність. Він повинен присвятити своє серце Богу, щоб не залишилося жодних гріховних бажань, а потім дозволити Священному Писанню винести свій суд, наскільки змінилося його християнське життя. Якщо Слово Боже щось засуджує, християнину варто це прийняти і підкоритися, незалежно від власної думки з даного питання.

Якщо ми відкидаємо щось приємне нам по плоті, але таке, що суперечить Божій волі, тоді отримуємо велику перемогу у процесі здобуття духовного розуму і вгодних Йому помислів. Велика та прекрасна справа – принести свої бажання до хреста і розіп'ясти їх із Христом.

Людина, що проходить випробовування та водночас прославляє Бога, віддає Йому особливу шану. Для Бога це набагато більша радість, аніж благочестя, не випробуване життєвими труднощами.

І Господь прославляється щоразу, коли здобуває перемогу над нашими плотськими помислами, не кажучи вже про велику користь цієї перемоги для нас самих. Кров Ісуса Христа очищає не тільки наші дії та вчинки, а й самі бажання, позбавляє нас думок про гріх. Це блаженний стан, і благословенні всі, які його досягли.

*Але ти будь пильний у всьому, терпи лихо, виконуй працю
благовісника, сповнюй свою службу.*

2 Тим. 4:5

Хтось зауважив, що християнські служителі ведуть свій початок від старозаповітних пророків, а не від грецьких ораторів.

Між пророком і оратором існує багато суттєвих відмінностей, головною з яких є те, що оратор говорить від свого імені, а пророк – від Господа Бога. Оратор сам вирішує, про що говорити, і за власні слова відповідає перед суспільством. А пророк тільки передає отриману від Бога звістку, він відповідальний не перед людьми, а перед Господом – за точну передачу Його послання.

Тому похвала за оригінальність проповіді є сумнівним компліментом для проповідника. Гонитва за чимось новим стала пасткою для багатьох випускників семінарії, які відкидають чисті зерна Священного Писання та прагнуть жити церкву половиною власного виробництва. Ця половина може мати симпатичний вигляд, але, залишаючись неїстівною, вона ніколи не наситить душу.

Справжній проповідник – це Божий служитель, який звертається до людей. Він посланець небес, який на землі проголошує слово Господнє. Як служитель Божий він може витлумачити послання, що прийшло з небес, і оголосити його людям зрозумілою їм мовою.

Бог не залежить від людини

Тож покоріться під міцну Божу руку, щоб Він вас Свого часу повищив.

1 Пет. 5:6

Християнська церква чомусь не повністю розуміє просте вчення Ісуса Христа про те, чим у нашому житті є успіхи та невдачі. Ми часто поділяємо мирські погляди в цьому питанні. Багато християн старанні у служінні, однак мотивом цієї доброї справи є плотське бажання домогтися успіху. А скільки годин ми проводимо в молитвах, просячи Бога благословити проекти, що вигадані задля звеличення сумнівних особистостей?! І скільки грошей, пожертвуваних на святі цілі, витрачається на людей, які звертаються до нас задушевними голосами, але живуть по плоті?!

Істинний християнин повинен триматися від усього цього якнайдалі. Жодна людина не гідна успіху, якщо вона зі смиренням не погодиться на невдачу. Ніхто не може розраховувати на благословення у служінні, поки не погодиться з тим, аби вся похвала і слава були віддані іншому, якщо на те буде воля Бога.

Господь може дозволити Своему слuzі досягти успіху, якщо той навчиться задовольнятися з малого. Та людина, яка радіє своїм досягненням, але не здатна приймати невдачі, ще плотська. Господь дозволить Своему слuzі досягти успіху, якщо той зрозуміє, що це не наближає до Бога і не робить хоч на краплю кращим. Найбільша честь для християнина – уподібнюватися до нашого Господа: бути прийнятим тими, хто прийняв Його; бути знедоленим тими, хто Його відкинув; бути улюбленим тими, хто любить Його. Для людини немає більшої слави.

*Із передбачення Бога Отця, посвяченням Духа, на покору
й окроплення кров'ю Ісуса Христа...*

1 Пет. 1:2

Ми переконані, що люди ніколи не зможуть пізнати повноту Божества. Якби ж ми мали можливість досконало пізнати Господа Бога, то були б Йому рівні.

Ранні отці Церкви, намагаючись описати Святу Трійцю, говорили, що вічний Бог Отець безмежний, Він є любов. Суть любові – віддача себе іншому, але Господь Бог не може повністю віддати Свою любов тому, хто Йому не рівний. Так нам дається одкровення про те, що Син рівний Отцеві. І вічний Отець полюбив Свого Сина, єдиного, Хто може вмістити цю любов, бо Син рівний Отцю!

Мудрі отці Церкви навчали також, що посередником між Отцем і Сином у вияві божественної любові є Той, Хто також може вмістити її повною мірою, тобто рівний Отцю і Сину – Святий Дух. Таким було їхнє розуміння Трійці: Отець Вічності в повноті Своєї любові виливає Себе через Святого Духа, рівного Отцеві, Своему Сину, рівному Духу Святому і Отцю.

Отже, усе, що людина може дізнатися про Бога та Його любов у цьому житті, явлено нам в Ісусі Христі.

А Ісус підійшов і промовив до них та й сказав: «Дана Мені всяка влада на небі й на землі».

Мт. 28:18

Можливо, вам доводилося чути заяви деяких наших християнських служителів: «Навіть не знаю, чи вдасться мені знайти вчення про глибоке духовне життя, яке здатне задовольнити...» Існує лише одна відповідь для таких людей: зверни свої очі на Ісуса Христа, повністю присвяти себе Йому, бо Він – Бог і Христос, Спаситель і Господь, «вчора, сьогодні і навіки Той же»!

У питаннях, що стосуються глибокого духовного життя, ми маємо справу не з ученням, а з живим Богом. Ми маємо спілкування з Особистістю, що є Воскресінням і Початком усього сущого, істинного вчення та самої істини.

Чому ми настільки нерозумні, що, бажаючи отримати життя з надлишком і почути відповіді на багато духовних питань, звертаємося не до Того, Хто обіцяв, що Він ніколи не зміниться? Як так виходить, що ми не звертаємося до самого Христа, Господа, Який має безмежну владу у всесвіті?

То скільки ще ми опиратимемося, не віддаючись повністю, без залишку Тому, Хто є нашим Господом, Ісусові Христу, Який завжди любить нас вічною любов'ю? Господь незмінний, Він знає всі наші тривоги, гріхи та слабкості, але все одно любить, незважаючи ні на що!

Бо всі, хто водиться Духом Божим, вони сини Божі.

Рим. 8:14

Людина Божя, сповнена Духа Святого, є найбільшим дивом. Вона прийшла до пізнання Господа через таємниче відродження і осяяння Духом Святим. Тому її життя різуче відрізняється від навколишнього світу.

Ось що сказано в 1 Ів. 2:27: «А помазання, яке прийняли ви від Нього, – воно в вас залишається, і ви не потребуєте, щоб вас хто навчав. А що те помазання само вас навчає про все, – воно-бо правдиве й нехибне, – то як вас навчило воно, у тім пробувайте».

Хоча сам апостол Іван був учителем, та він стверджував, що неможливо пізнати Ісуса Христа із проповіді ззовні. Людина пізнає Його завдяки невидимому внутрішньому помазанню. Що ж нам робити з цією істиною? Чи відкриємося ми Господу, широко відчинивши перед Ним двері свого серця? Не потрібно боятися Духа Святого, що виливає на нас Своє дивне світло. Він осяє потаємні куточки серця. Він миттєво показує нам Бога так, як ми самі ніколи б Його не побачили. Дух не відкине те, чого ми були навчені раніше, якщо це вчення було правильним, але Він оживить усі ці формальні істини та запалить їх. Він запалить вогонь на жертівнику.

Благословенний Святий Дух чекає, коли ми Його вшануємо. Він прославляє Ісуса Христа, коли ми Його славимо. Він чекає, і якщо ми розкриємо перед Ним серце, тоді для нас зійде Сонце Правди. Я знаю це з досвіду власного життя і служіння.

*Бо ви всі сини світла й сини дня. Не належимо ми ночі,
ні темряві ...пильнуймо та будьмо тверезі!*

1 Сол. 5:5–6

Християнам немає потреби захищатися, бо це не вони сьогодні є мрійниками, а скоріше – їхні невіруючі сучасники. Грішник не може бути повністю самим собою. Він змушений усе життя когось удавати. Він поводитьсь так, ніби ніколи не помре, а проте не сумнівається у своїй смерті. Грішник удає із себе пристойну особу, але в глибині серця добре усвідомлює, що це зовсім не так. Він повинен удавати, що його нітрохи не турбують питання про Бога, прийдешній суд і вічне життя, але все ж у його серці присутнє деяке занепокоєння. Грішник може здаватися зовні безтурботним, проте водночас внутрішньо він жахається реальності і страждає від докорів сумління. Усе своє свідоме життя грішник змушений хитрувати, ховатися і таїтися. А якщо він одного разу припинить когось удавати, то або збожеволіє, або спробує накласти на себе руки.

Якщо реалізм – це визнання дійсного стану речей у світі, то саме християнин є справжнім реалістом у порівнянні з невіруючими людьми. З усіх глибоких мислителів саме християнин по-справжньому стурбований реальністю. Він змітає зовнішнє лушпиння, добирається до глибинного сенсу речей і докладає зусиль, аби розібратися з тим, що його турбує. Він бажає знати правду про Бога і гріх, про життя і смерть, про моральну відповідальність і прийдешній світ. Християнин не ухиляється від того, щоб більше дізнатися і про самого себе, навіть якщо це дуже неприємно. Він це робить, аби змінитися, щось виправити у своєму житті. Християнин зізнається у власних гріхах. Він усвідомлює, що земне життя коротке і смерть неминуха. Християнин не переймається щодо цього та не намагається втекти в ілюзорний світ. Він сприймає реальність такою, яка вона є.

Отже, віруючий – реаліст, і його сподівання та віра засновані на міцному фундаменті.

*А багато хто з учнів Його, як почули оце, гомоніли:
«Жорстока це мова! Хто слухати може її?»*

Ів. 6:60

У нашому світі немає нічого, що могло б хоч якоюсь мірою зрівнятися з чеснотами заповідей блаженства Ісуса Христа в Нагірній проповіді. Замість духовної убогості ми бачимо навколо себе велику гординю, замість лагідності – зарозумілість, замість людського плачу – невпинний пошук задоволень. Замість спраглих правди ми зустрічаємо норовливих, які говорять: «Я багатий, і збагатів, і не потребую нічого». Замість милосердя бачимо жорстокість, замість чистоти серця – збочені думки. Замість миротворців стикаємося із задиристими та сварливими людьми. Замість тих, хто радіє нарузі, спостерігаємо месників, які нікому й нічого не прощають.

У такому світі слова Ісуса Христа звучать дивно та незвично, так само, якби це був голос просто з неба. Прекрасно, що наш Господь вимовив ці слова і дав заповіді, які є справжнім світлом, бо Його слова істинні.

Христос не висловив якусь приватну думку, Він проголосив абсолютну істину. Наш Господь ніколи не спирався на здогади, Він завжди все знав і знає достеменно. Його слова – не зібрання слухних думок або проникливих спостережень, такі як приповіді Соломона. Слова Ісуса Христа виходили з повноти Його божественності, і тому вони є істиною. Він єдиний, Хто міг сказати з повнотою влади: «Блаженні...» Ісус Христос – Сам перший із благословених, прийшов із небесного світу, щоб дарувати блаженство людському роду.

І великі слова Спасителя Христа підтверджувалися Його великими справами, які не були до снаги жодній людині. Хто має вуха, нехай слухає!

*І, поглянувши на Ісуса, що проходив, Він сказав:
«Ото Агнець Божий!»*

Ів. 1:36

Автор Послання до євреїв закликає нас проходити життєвий шлях, «дивлячись на Ісуса, на Начальника й Виконавця віри», бо наша віра – це не щось короткочасне, а постійне сподівання на Триєдиного Бога.

По суті, віра – це звернення нашого серця до Ісуса Христа. Одного разу ми повинні побачити в Ньому істинного Агнця Божого і більше ніколи не зводити з Нього очей. Звісно, в цьому світі нас відволікає багато речей, але якщо наше серце віддає Ісусу Христу, ми щодня, попри всі клопоти, будемо знову та знову звертатися до Нього, як перелітний птах завжди повертається до рідного краю.

Тут важливе наше посвячення і добровільне бажання безперестанно спрямовувати погляд на Ісуса Христа. Господу приємний такий вибір людини, і Він не засудить, якщо в нас далеко не завжди це виходитиме в реальному житті. Саме віра змінює напрямок нашого погляду, вона робить так, аби в центрі всього виявлявся Бог.

Коли ми підводимо свій погляд до Бога, то, без сумніву, у відповідь зустрічаємо Його дружній погляд, бо написано, що очі Господні дивляться по всій землі. У Священному Писанні також сказано, що Бог це той, «Хто бачить мене». Коли наші очі зустрічаються з очима Божими, ми вже на землі здобуємо небо!

А тепер у Христі Ісусі ви, що колись далекі були, стали близькі Христовою кров'ю.

Еф. 2:13

Причиною людських нещасть є повна моральна дезорієнтація, нескінченні конфлікти людини з Богом і оточуючими. Сумним результатом гріхопадіння стала драматична зміна ставлення людини до Господа. Істинне щастя колишнього довірливого спілкування з Творцем було зруйновано гріхом людини. Суть спасіння полягає у відновленні взаємин між Богом і людиною, які колись вони мали в Едемському саду.

Нове духовне життя починається після глибоких змін у спілкуванні людини з Богом. Цей процес має не стільки юридичний характер, скільки він є практичним перетворенням природи грішної людини. Завдяки спокутуванню через святу кров Ісуса Христа такі дивовижні зміни стають можливими в очах Бога, а дія Духа Святого доповнює цю картину великою радістю. Історія блудного сина прекрасно ілюструє саме емоційну сторону спасіння.

Юнак із притчі Ісуса Христа зазнав багато горя після того, як пішов від батька. Але потім парубок фактично відновлює ті взаємини з люблячим батьком, які він мав із моменту своєї появи на світ і які він через своє бунтарство тимчасово втратив. Ця історія залишає без уваги богословські аспекти проблеми, але вона на диво добре описує переживання людини, яка здобула вічне спасіння.

Віра наших батьків

І до Церкви первороджених, на небі записаних, і до Судді всіх – до Бога, і до духів удосконалених праведників.

Євр. 12:23

У деяких країнах поширена думка, ніби християнство доживає свої останні дні. Кажуть, що воно вже при смерті й настільки знесилене, що навіть не може самостійно лягти у труну. В головах багатьох людей, які не розуміють суті віри, головним доказом безжиттєвості християнства є його нездатність забезпечити лідерство у світі, начебто в цьому існує велика потреба.

Дозвольте повідомити, що всі, хто намагається поховати віру наших батьків, суттєво прорахувалися. Так само ті, хто поховав Ісуса Христа, були впевнені, що назавжди Його позбулися, так і Церкву Христову випроваджували на вічний спокій уже безліч разів. І як Христос спантеличив своїх ворогів, воскресши з мертвих, так і Церква вражає своїх супротивників, щоразу повертаючись до життя тоді, коли вони вже закінчують похоронні обряди над її труною і витирають удавані сльози.

Християнство йде шляхом, зазначеним його Засновником та апостолами. Віхи цього шляху були передбачені майже дві тисячі років тому, що саме по собі є дивом. Якби Ісус Христос не був Богом, а Його апостоли не були сповнені Святим Духом, вони не змогли б із такою точністю передбачити стан Церкви за дві тисячі років, у зовсім іншу історичну епоху. Істинна Церква являє собою зібрання Божих людей, і навіть якщо хтось із них виявиться негідним свого високого покликання, християнство не загине, а неодмінно з новою силою відродиться. У цьому немає жодних сумнівів.

Усе, що має Отець, то Моє; через те Я й сказав, що Він візьме з Мого та й вам сповістить.

Ів. 16:15

Бог говорить із віруючою людиною, звертаючись до її розуму, волі й емоцій. Цей живий діалог із Господом, постійний і невимушений, щира любов і високі думки є особливим привілеєм християнської віри.

Спілкування Бога та людської душі не минає безслідно. Це глибоко особистісна подія, тобто Господь взаємодіє не з людьми в цілому, а з кожною людиною зокрема. Це спілкування з Богом усвідомлюється всією церквою завдяки кожному її окремому члену. Нарешті, наша розмова з Господом зазвичай добре запам'ятовується, оскільки вона не ведеться за порогом свідомості або потайки від людської душі.

Кожна людина (якщо забрати гріхи) є крихітною подобою великого Бога. Створена за образом Господа людина має здатність Його пізнавати. Тієї миті, коли Дух Святий відроджує її до нового життя, все людське єство усвідомлює свою спорідненість із Богом і радісно тріпоче. Це і є небесне народження, без якого ніхто не побачить Царства Божого.

Так починається нове життя в Господі. А кінця цього шляху ніхто не бачив, бо бездонні глибини премудрості Всевишнього і велич Триєдиного Бога не мають меж!

Бог не залишив людину

...Хто в тілі з'явився, Той оправданий Духом, Анголам показався, проповіданий був між народами, увіруваного в Нього в світі, Він у славі вознісся!

1 Тим. 3:16

Для людства земля стала символом смерті і тлінності існування, та водночас віруюча людина має впевненість, що Бог її не залишив. Господь не покинув людину, створену за Його образом. Бог обіцяв відродити її до нового життя.

Тільки людину, єдину з усього творіння, Всевишній створив за Своїм образом і подобою. І коли відбулося падіння людини, Господь відразу ж оголосив Свій план спасіння.

Бог прийшов до нас у людському тілі. Як написано про Ісуса Христа: «В тілі Бог з'явився». Господь зійшов на землю, сповнену стражданнями та скорботами, взяв на Себе гріхи всіх людей і у такий спосіб викупив їх перед праведністю Божою. Ісус Христос, Цар слави, вічний Син Небесного Отця, Своєю перемогою над гріхом та смертю відчинив браму Царства Небесного для всіх, хто приймає Його вірою.

Ісус Христос помер, але потім воскрес, зійшов до Отця на небо й тепер там продовжує Свій великий труд. Наш Спаситель є небесним Заступником і Первосвящеником перед престолом Божим. Ісус Христос також готує місце для Свого народу в небесних оселях.

Так говорить Біблія і так вірить Церква Христова. В цьому суть християнського вчення про спокуту і спасіння.

Бог віддав Свого Однородженого Сина

4
квітня

А що дасть людина взамін за душу свою?

Мт. 16:26

На базарі трапляються речі, які для одних людей не мають жодної цінності, проте інші ладні придбати їх за великі гроші. Цей життєвий приклад допомагає зрозуміти, наскільки цінними ми виявилися для Ісуса Христа, якщо Він охоче заплатив за нас найвищу ціну.

Багато християн оцінює себе досить низько. Я не проти істинного смирення, тільки зауважу наступне. Ви можете думати про себе, як заманеться, та не забувайте, що думає про вас Господь Ісус Христос. Він настільки високо цінує людину, що віддав Себе на смерть заради нас!

Якщо диявол нашіптує, що ви нікчемна людина, не сперечайтеся з ним. Ви можете навіть із цим погодитися, але потім твердо заявіть: «Нехай це так, але Господь зійшов на хрест, аби дарувати мені спасіння!»

Отже, справжня цінність будь-якої речі пізнається тільки після того, як за неї заплачено. Аби спокутувати нас від усякого беззаконня, Ісус Христос заплатив найвищу ціну у всесвіті.

В одному з гімнів Уеслі йдеться про «подвійне зцілення» від гріха. Христос помер, аби від грішної людини відвернути Божий гнів, а також позбавити гріх сили в нашому житті. Саме в цьому й полягає сенс спокутування та подвійного зцілення людини.

*Хто є мені на небесах, окрім Тебе? А я при Тобі на землі
не бажаю нічого.*

Пс. 72:25

Самій природі Бога притаманне бажання дарувати. Хоча Він створив увесь світ і здійснив його спокуту за Своєю волею, Його щедроти поширюються на всі творіння.

Досить поглянути, як весело граються надворі діти, послухати пташиний спів на заході дня, щоб серцем відчути, яким прекрасним Господь створив світ. Усі, хто любить Бога, озирнувшись навкруги, виявлять довкола тисячі джерел, з яких невинно струмують потоки Його благодаті. Все це нам дано від рясноти Господньої любові, тому і приймати Його дари варто з найщирішою вдячністю. Ми не шукали таких милостей, Бог Сам нас обдарував, тому ми можемо насолоджуватися ними без остраху завдати шкоди своїй душі. Серед великих Божих дарів: здоров'я, дім, сім'я, добрі друзі, їжа, природа, музика, твори мистецтва...

Люди протягом століть докладали чималих зусиль, аби самотійно, без Бога, надбати собі якісь скарби, і це було важким тягарем.

Всевишній бажає, щоб ми Його просто любили, без жодних мотивів, довіряли Йому та нарешті зрозуміли, що Він і є все те, чого ми потребуємо. Як сказав Сам Господь: «Шукайте ж найперш Царства Божого й правди Його, – а все це вам додасться».

Бо й Христос один раз постраждав був за наші гріхи, щоб привести нас до Бога. Праведний за неправедних, хоч умертвлений тілом, але Духом оживлений.

1 Пет. 3:18

Чи ж не увесь світ, включаючи й релігійних діячів також, сьогодні зберігає дивне мовчання щодо відповідальності людини за свої гріхи, неминучості прийдешнього суду, гніву Божого та потреби людини у Спасителі. Однак людям не відкинути той факт, що наш Господь Ісус страждав і помер за весь рід людський. Але, на жаль, люди поводяться так, ніби це їх аж ніяк не обходить.

Однак у смерті Ісуса Христа не варто звинувачувати лише Юду та Пілата. Не потрібно безперестанно повторювати звинувачення на адресу Іскаріота: «Він зрадив Ісуса, отримавши за це гроші!» Безсумнівно, Юда та Пілат винні, однак вони були нашими спільниками в цьому злочині. Ми разом із ними розіп'яли Ісуса на хресті! Гнів і злість, які сьогодні наповнюють наші серця, змусили Христа померти. Зло, ненависть, підозрілість, ревності, брехливий язик, зрада, хіть, прагнення розваг – усе, що має тілесна людина, штовхнуло Ісуса на хрест.

У світі існують сили, що понад усе прагнуть переконати людей у хибному спокої, позбавити їх історичної відповідальності за суд і розп'яття Ісуса Христа. Але нам краще чесно визнати власну провину. Всі ми, нащадки Адама, винні в розп'ятті Ісуса Христа!

Ісуса мучили за наші провини

...За наші провини Він мучений був, – кара на Ньому була за наш мир.

Іс. 53:5

Слово «провина» – неприємне слово, і Господь знає, наскільки сильно ми не любимо це слово. Однак можливості уникнути наслідків поганих учинків просто не існує. Пророк ясно й чітко говорить, що Месія страждав за наші провини.

Ми з цим не погоджуємося, відмовляємося слухати, однак відбитки пальців усього людства є беззаперечним доказом, що свідчить проти нас. Ці відбитки пальців можемо виявити в темних підвалах, погано освітлених провулках, кожному закутку цього світу. Бог бачить людину наскрізь, тому нам не уникнути відповідальності, ми не зможемо перекласти свою провину на когось іншого.

Христа покарали і мучили за наші гріхи та провини. І найбільшою оманю та бідою для Ізраїля стало твердження, ніби Господь Ісус умирав на пагорбі поблизу Єрусалима за Свій власний гріх.

Пророк передбачав помилку свого народу. Ісаїя як юдей писав: «А ми уважали Його за пораненого, ніби Бог Його вдарив *поразами* й мучив... А Він був ранений за наші гріхи, за наші провини Він мучений був, – кара на Ньому була за наш мир».

Заради нас Ісус Христос прийняв це приниження від грішних людей!

Дивно, що Бог нас простив

8
квітня

*Я-бо найменший з апостолів... та благодаттю Божою
я те, що є.*

1 Кор. 15:9–10

Кожен щирий християнин у своєму житті відчував благочестивий подив від того, що Божий Син узяв на Себе наше засудження для очищення й освячення Свого народу.

Якщо ви вже не відчуваєте такого здивування, отже, щось не як слід, і вам потрібно поправити свій світильник. Апостол Павло, один із найбільших святих у християнській історії, не соромився своїх почуттів, тому захоплено писав про велику Божу доброту і благодать. Він усвідомив, що Господь ніколи не згадає йому старих гріхів. Павло з вдячним серцем славив Христа, знаючи, що всі його борги прощено. Апостол міг лише в подиві вигукувати, що хоча й не гідний свого покликання, та з Божої милості він – нове творіння у Христі Ісусі.

Я нагадую ці приклади з життя апостола Павла, щоб перевірити своє серце. Якщо в ньому згасло почуття смиренного каття і подяки Господу, то ми на небезпечному шляху.

Громадяни неба, які мешкають на землі

А розумні будуть сяяти, як світила небозводу, а ті, хто привів багатьох до праведности, немов зорі, навіки-віків.

Дан. 12:3

Коли людина полюбить Божу мудрість і всім серцем пристане до неї, то вже не пошкодує часу для її осягнення. І тоді все її життя сповниться пошуками і відкриттями, самозреченням, посвятою небесному світу та відмовою від земного.

Така людина, переживши народження згори, відривається від гріховного світу, як колись Ізраїль вийшов з Єгипту, пройшовши через Червоне море. Християнин – це громадянин неба, який тимчасово мешкає на землі. І хоча у своєму дусі він відділений від усього нечистого, але тілом продовжує жити серед грішників. Зовні така людина схожа на інших, але внутрішньо настільки відрізняється, що оточуючі, спілкуючись із нею, не можуть цього не помітити. І зазвичай такої людини цуруються.

Від днів Каїна та Авеля людина земна переслідує людину небесну, оскільки не може вмістити її у своєму серці. І вся земна історія – це безперервна низка гонінь на віруючих.

Однак не варто сприймати християнське життя тільки як виснажливу боротьбу зі світом, плоттю і дияволом. На щастя, все зовсім не так! Віддане Христу серце завжди має істинне блаженство. Жодні гоніння цього світу не зможуть приглушити пісню, яка лине з душі, що стала оселею Святого Духа.

Ми любимо Христа, не бачивши Його

10
квітня

*Щоб досвідчення вашої віри було... на похвалу, і честь,
і славу при з'явленні Ісуса Христа. Ви Його любите,
не бачивши...*

1 Пет. 1:7-8

Апостол Петро, який на власні очі бачив Ісуса Христа на землі, запевняє всіх християн у тому, що й вони можуть любити Спасителя та жити задля Божої слави, хоч і не бачили Ісуса. Петро неначе нас переконує: любіть Його, трудіться і живіть для Нього. Я переконаний, що ви будете щасливими, заплативши таку ціну, коли побачите Його лицем до лица. Я бачив Його на власні очі, тому знаю, що кажу!

У своєму посланні апостол Петро, який знав Ісуса в земному житті, звертається до розпорошених по всьому світу християн, і каже їм про важливість любові до Того, Кого вони не бачили в людському тілі. Сам Христос благословив і схвалив Своїх учнів, які вірують у Нього, не маючи можливості зустрітись з Ним у земному житті. Після Свого воскресіння з мертвих Христос сказав Хомі: «Тому ввірував ти, що побачив Мене? Блаженні, що не бачили й увірували!»

Господь наділив нас багатьма чудовими талантами. І я щиро вірю, що, oprіч усього, Він дарував нам і здатність пізнавати Ісуса вже зараз, а ми, не бачачи Його, полюбили сильніше, ніж Петро, який Його бачив!

Людина, яка поклоняється Господу

І сказав Бог: «Створімо людину за образом Нашим, за подобою Нашою...» І Бог на Свій образ людину створив...

Бут. 1:26–27

Людина принципово відрізняється від усіх інших Божих створінь тим, що має прагнення і здатність до поклоніння. Якби не ця риса, то людина була б просто вищою твариною. Вона б приходила у цей світ і йшла з нього, пробігаючи своє коло життя та не розмірковуючи над сенсом буття.

Якщо ж в існуванні людини на землі сенсу не більше, ніж у житті тварин, то досить дивно, що люди здатні на глибокі переживання, здатні захоплюватися навколишнім світом і цікавитися питаннями світобудови. Та саме ці факти підказують мудрій людині, що існує Той, перед Ким вона повинна схилити коліна, скласти Йому хвалу і висловити найбільше шанування.

Одкровення, яке отримують християни, свідчить, що це Бог, Отець Всемогутній, Творець неба і землі, – лише Йому варто поклонятися в Дусі Святому і через Господа Ісуса Христа. Цього одкровення християнину повинно бути цілком достатньо. На всі складні питання, які ставить життя, ми можемо відповідати словами віри: «Господи Боже, – Ти знаєш!» Семюель Тейлор Колрідж називав ці слова найкращими, що колись промовила людина.

Біблійному християнству дуже потрібно повернути справжній дух поклоніння і наново відкрити для себе велич Бога та красу Ісуса Христа!

Що Бог сказав, те Він і здійснить

12
квітня

Покайтеся ж та наверніться, щоб Він змиливався над вашими гріхами, щоб часи відпочинку прийшли від обличчя Господнього...

Дії, 3:19–20

Усе, що Бог каже про Себе і людину, справжні християни приймають беззастережно. Доки не повіримо Його словам про крайню зіпсованість людей, ми не будемо готовими до духовного преображення, яке Господь прагне в нас здійснити.

Саме тут зазнають невдачі ліберальні вчення про Бога. Вони не сприймають серйозно Божої непримиренності щодо гріха, а також безнадійної гріховності людини. Ліберальні вчення акцентують на благоді Господа та скрутному становищі людини на землі. Вони сприймають гріх як звичайну людську слабкість, що не надто турбує Бога, тому її можна легко пробачити. Відповідно до цієї теорії, Господь Бог хоче, щоб люди просто повірили в Його доброту.

Усе це є оманюю, і той, хто цьому вірить, буде своє сподівання на піску. Боже Слово непорушне. Ми всі зобов'язані коритися велінням Святого Духа. Хто маніпулює Священним Писанням, шукає в ньому своє виправдання, похвалу або підтримку, той фактично відкидає Його живе Слово. Віра в Ісуса Христа заснована на Його власному свідоцтві про Себе, а також на тому, що про Нього свідчили пророки й апостоли.

Мрійлива людська віра, що ігнорує прийдешній суд Божий і покладається на власні сумнівні роздуми, схожа на смертельну отруту. Згода з усіма біблійними текстами, що благословляють, і відкидання суворих попереджень та наказів – це не та віра, якої навчали Христос і апостоли!

Залиште старе й розпочніть нове!

А Петро став казати Йому: «От усе ми покинули, та й пішли за Тобою слідом».

Мр. 10:28

Ісус Христос – істинна Людина, яка прийшла спасти людей. У Христі з'єдналися божественне та людське єство. І тому, маючи через Ісуса доступ до Самого Бога, учні Спасителя отримали можливість жити дійсно духовним і святим життям.

Господь не поділяє людей на аристократів і простолюдинів, багатих і бідних, старих і молодих, чоловіків і жінок. Для Нього ми всі – люди, створені за Його образом і подобою. Слово Господа звучить для всього людства.

У Новому Заповіті ми бачимо, як на заклик Ісуса Христа відгукнулися люди з різних верств суспільства: рибалка Петро, митар Левій, лікар Лука, вчений чоловік Павло, Марія, що звільнена від семи бісів, торговка Лідія, проконсул Сергій Павло. За Христом ішов натовп простих і – менше – вельможних людей. Коли вони зверталися до Господа, Христос приймав усіх, і умови Його учнівства були для всіх однаковими.

Починаючи з перших днів служіння Ісуса Христа в Галілеї, всі прагнули слідувати за Ним, залишаючи позаду старе життя. Вони ставали на шлях послуху вченню Христа і приєднувалися до Його учнів. Цілковита віддача Сину Божому ставала підтвердженням щирості їхньої віри.

І сьогодні Господь очікує від нас такого ж відгуку. Всі люди, незалежно від їхнього стану в суспільстві, мають рівні можливості для примирення з Богом. Христос закликає нас полишити старе життя та розпочати нове. Жодного проміжного стану між життям із Богом і без Нього не передбачено. Світ повинен побачити в нас відданих послідовників Господа Ісуса Христа!

Ми молимося так, як живемо

14
квітня

Коли б беззаконня я бачив у серці своїм, то Господь не почув би мене.

Пс. 65:18

Молитва є відображенням життя людини. Що краще наше християнське життя, то сильніша молитва. І молимося ми так, як живемо.

Деякі наші звернення до Бога схожі на пожежну драбину, якою користуються лише в критичній ситуації. Такі молитви не додають радості, вони потрібні лише для того, щоб уникнути смертельної небезпеки. Вони не відображають повсякденного християнського життя, а лише свідчать про духовну незрілість людини. Під час важких випробувань люди нерідко жалкують, що не вміють молитися, що довірлива розмова з Богом не стала для них бажаною та природною, як дихання.

Напевно, жоден християнин не хотів би жити в постійному неспокої через можливі біди. Тому найкращим шляхом є повсякденне спілкування з Господом, коли всі думки і вчинки людини стають своєрідною молитвою, а саме її життя – цілковитою довірою Богові та щирим поклонінням Йому. Щоб молитва була дієвою, необхідно позбутися всього того, що не славить Господа в нашому житті, – щоб у серці не лишилося місця нечистим бажанням, щоб його наповнив Дух Святий, щоб новий спосіб життя відповідав нашим молитвам.

Спокута в Ісусі Христі, безперечно, має достатню духовну силу, щоб зробити нас здатними жити в чистоті й любові, щоб усе наше життя стало безперервною молитвою.

*Але щоб зростали в благодаті й пізнанні Господа нашого
й Спасителя Ісуса Христа.*

2 Пет. 3:18

Буває так, що ціле покоління християн стає жертвою не-якісного навчання, низьких моральних стандартів, небіблійних теорій, і внаслідок цього в церквах завмирає духовне зростання, спостерігається відсталість у розвитку. Не меншою трагедією є те, що деякі християни навіть не підозрюють про існування в них цієї проблеми. Такий стан справ траплявся і раніше, про це свідчать Перше послання до коринтян, Послання до євреїв, а також чимало сторінок в історії Церкви.

У сучасному християнстві теж далеко не все добре, тому часто ми не відчуваємо прагнення здійматися на духовні вершини, куди нас закликає Святий Дух. Сумний факт: наші общини більше не породжують святих! Ми навертаємо людей до ослаблого християнства, і це навряд чи схоже на новозаповітний зразок. Сьогодні типовий євангельський християнин дуже далекий від святого життя.

Цілком очевидно, що ми потребуємо християнства кращого ґатунку. Ми повинні прагнути новозаповітних стандартів святості, вчити цього новонавернених і не погоджуватися ні на що інше. Нам потрібно наново вчитися чистоти серця, що палає любов'ю, відокремлення від світу та повного посвячення Ісусу.

Тільки в такий спосіб ми зможемо підвищити духовний рівень церкви, наблизивши його до зразка Слова Божого та вічних цінностей.

Остаточність Біблійного одкровення

16
квітня

Через це подобає нам більше вважати на почуте, щоб ми не відпали коли.

Євр. 2:1

Деякі наші сучасники, досліджуючи Біблію, дійшли висновку, що, оскільки Господь наповнює Собою весь світ і Його голос звучить усюди, ми не можемо стверджувати, що маємо остаточний канон богонатхненних книг, які містять повноту Божої істини.

Такі теологи міркують: якщо Господь сьогодні продовжує звертатися до людей, нам потрібно бути готовими до прийняття подальшого одкровення, яке може прийти через поетів, філософів, учених або релігійних діячів. Якщо в такий спосіб прозвучить нове духовне послання або комусь спадуть на думку кращі ідеї, нам доведеться їх прийняти. Це схоже на те, як Господь раніше говорив через пророків і прозорливців.

Хоча ми не заперечуємо право інших людей вірити, як їм заманеться, проте вважаємо за свій обов'язок вас попередити: кожен, хто відкидає остаточність біблійного одкровення або наполягає на доповненні Священного Писання чимось новим, сам себе відлучає від істини. Він більше не є християнином ні з позиції Євангелія, ні в історичному сенсі цього слова.

Немає жодного протиріччя між нашим переконанням у завершеності біблійного канону і тим фактом, що й сьогодні Господь Бог продовжує звертатися до людських сердець. Адже якби голос живого Бога не звучав у людській душі, то й записане Його Слово не мало б реального впливу.

...А хто в Сина не вірує, той життя не побачить – а гнів Божий на нім перебуває.

Ів. 3:36

Зрілий християнин знає, що гнів Божий – це реальність, і що цей гнів так само святий, як і Його любов, між ними немає протиріччя. Духовний християнин розуміє (наскільки це доступно людині), що саме є причиною Божого гніву.

Аби краще в цьому розібратися, нам необхідно пам'ятати про Божу святість. Господь святий, і це є моральною підставою всього створеного Ним всесвіту. Тимчасова присутність гріха в нашому світі є частиною Божого промислу. Все святе свідчить про духовне здоров'я, а зло є моральною хворобою, що веде до смерті. В англійській мові походження самого слова «святий» указує на це: «*holy*» походить від англо-саксонських слів «*halig*», «*hal*», що означають «здоровий», «цілісний».

Оскільки Бога турбує моральне здоров'я людства, всі ворожі сили неминуче потрапляють під Його засудження. Скрізь, де Божа святість стикається з гріхом, виникає конфлікт. Задля збереження життя Свого творіння Господь повинен знищити все, що йому загрожує. Біблія свідчить про великий Божий гнів щоразу, коли Господь захищає наш світ від його остаточного морального занепаду. Коли Бог у гніві чинить Свій суд, це є Його святою дією з метою збереження творіння.

Отже, Божий гнів – це вищий ступінь нетерпимості нашого Господа до того, що штовхає світ до цілковитої деградації та руйнації.

*А ті, що Христові Ісусові, розп'яли вони тіло з пожадли-
востями та з похотями.*

Гал. 5:24

Ніхто з нас не може достеменно повторити шлях Ісуса Христа, прийнявши слідом за Ним хресну смерть, і Господь, звісно, не вимагає цього від нас. Колись одна ревна християнка звернулася до старця Генріха Сузо по духовну пораду. Співчуваючи мукам Христа на хресті, жінка вела дуже аскетичне життя, проте не відчувала повного задоволення. І Сузо знав причину її проблеми.

Благочестивий старець написав їй як своїй духовній дочці лист, в якому нагадав, що Ісус Христос не говорить нам: «Якщо хто хоче йти за Мною, нехай зречеться себе самого, візьме хрест Мій». Ісус сказав: «Хай візьме свого хреста». Ця начебто несуттєва різниця у словах насправді є величезною.

Хоча всі хрести зовні схожі, проте не знайдете серед них двох абсолютно однакових. Те, що переніс наш Спаситель на Голгофі, ніхто у світі не відчував. Його жахливі хресні страждання більше нікому не дано пережити. Так і повинно було бути, адже хрест став символом життя для всього світу. Тягар людських гріхів, темрява, Батьківська відмова – все це випало лише Ісусу, єдиній святій жертві у всесвіті. Будь-хто, прагнучи повторити пережите Христом, став би святотатцем.

Хрест завжди був і залишається місцем страти. І ніхто не може померти на чужому хресті. Тому Спаситель і сказав: «Хай візьме свого хреста, та й за Мною йде!»

А він, затрусившись та налякавшись, каже: «Чого, Господи, хочеш, щоб я вчинив?»

Дії, 9:6

Багато людей хибно вважає, ніби час є певною таємничою силою, що здатна змінювати людську природу і характер. Спостерігаючи за легковажним юнаком, ми говоримо: «З часом він помудрішає». Зустрічаючи молодого християнина, який поводиться неналежним чином, сподіваємося, що з плином часу він дивовижним способом стане святим.

Насправді час, як і простір, в якому ми живемо, не здатен зробити когось кращим. Час – це всього лише поняття, за допомогою якого ми фіксуємо зміни у світі. Не час, а внутрішнє перетворення робить із дурня мудреця, а з грішника – святого. І будь-які духовні зміни в серці творить лише Господь Христос.

Гонитель християн Савл став рабом Божим Павлом не завдяки плину часу. Ісус Христос, Який одного разу перетворив воду на вино, зробив чудові зміни у серці цього чоловіка. І ось практично миттєво жорстокий Савл став лагідним і відданим Богу служителем, який готовий власне життя покласти за віру, яку він іще кілька хвилин тому ненавидів усім серцем. І час тут не відіграв жодної ролі!

Нам потрібно невинно дякувати Богу за те, що людські серця можуть змінюватися під дією благодаті. І тоді ми стаємо абсолютно іншими людьми! Приймаючи євангельську звістку, скупий виявляється щедрим, гордовитий – смиренним, злодій припиняє красти, а з уст колишнього богохульника лине свята хвала Богу.

І здійснилося Писання, що каже: «Авраам же вірував Богові... і був названий він другом Божим».

Як. 2:23

Людина не повною мірою відображає образ Божий, оскільки Господь має такі атрибути, які Він не може передати Своему творінню, хоч би як любив. Бог – існує Сам по Собі, нестворений, безмежний, суверенний, вічний. Усе це стосується лише Його Одного й ні на кого іншого не поширюється.

Водночас Бог має риси, які певною мірою притаманні й людині. Це розумність, самосвідомість, любов, доброта, святість, співчуття, вірність тощо. Такі властивості особистості – в їхньому найвищому прояві – наближають людину до Бога. І це створює основу для їхньої дружби.

Досконалий Бог здатний на досконалу дружбу. Людина як занепале творіння не може досягти ідеалу ні в чому, тим більше у взаєминах із безмежним Богом. Але що міцнішою стає дружба людини з Господом, то легше їй живеться. Справжні друзі відкидають формальності, яких необхідно дотримуватися іншим людям. Друзі довіряють один одному.

Найвищим привілеєм, який людині даровано на землі, є її дружба з Богом. Немає нічого вищого та ціннішого за це. Нехай ніщо не завадить нашій дружбі зі Всевишнім!

А як бачив людей, змилосерджувався Він над ними, бо були вони змучені та розпорошені...

Мт. 9:36

Не варто нехтувати своїми емоціями, бо вони – невід’ємна частина нашої особистості, як її від початку задумав Господь. Без прояву почуттів неможливо уявити повноцінне життя. Серце людини наповнюється співчуттям, коли бачить, як ближній переживає горе. Без емоційного поштовху, що спонукає до дії волю людини, не буває справ милосердя. В цьому немає нічого нового, адже всі ми так влаштовані. Кожна мати, будь-який політик, керівник, проповідник Слова Божого знає: аби підштовхнути свого слухача до дії, спершу потрібно в його голові створити певний зворушливий образ.

Бог бажає, щоб істина спонукала нас до моральних дій. Наш розум сприймає невловимі образи реальних речей. Ці образи впливають на почуття, а вони, у свою чергу, спонукають нашу волю до добрих справ. Так, за задумом Бога, має бути, й так усе б і відбувалося, якби гріх не спотворив наш внутрішній світ. Через нього простий ланцюжок *істина – почуття – дія* може обірватися в будь-якому місці.

Християнин, який не поспішає відвести свій погляд від спокус цього світу, може їм піддатися, і гріховні почуття підштовхнуть до падіння. Якщо людина відкриває своє серце для істини та водночас нехтує добрими намірами, то всередині себе вона гасить паростки життя. Своєю впертістю проти істини ми засмучуємо Святого Духа, і тоді Він замовкає.

Ісус Христос учора, і сьогодні, і навіки Той Самий.

Євр. 13:8

Велика радість – дізнатися, що Небесний Отець любить нас не за заслуги і дорожить нашою любов'ю більше, ніж безліччю світів у всесвіті. Величезним благословенням для нас є також Його вірність, бо Господь сьогодні й у всі часи залишається незмінним. Неможливо описати словами спілкування Господа з Його викупленими дітьми. Воно відбувається легко й невимушено, зцілює душу та дарує спокій.

Бог не ображається, Він не егоїстичний і не запальний. Йому неважко догодити, хоча Його задовольняють далеко не всі наші дії. Господь очікує від нас успіху лише там, де для цього Він уже все приготував. Бог добродушно відгукується на всі наші спроби догодити Йому і не помічає наших недосконалостей там, де ми помилилися, щиро намагаючись здійснити Його волю. Безсумнівно, Він любить нас з усіма нашими недоліками.

На жаль, багато християн не може позбутися свого спотвореного уявлення про Бога. Це обтяжує їхні серця і позбавляє внутрішньої свободи. Такі люди служать Богу з насупленими обличчями, й у цьому схожі на старшого брата з притчі Ісуса Христа про блудного сина. Навіть коли чинять правильно, вони роблять це без світлого почуття радості. Ці християни не здатні зрозуміти захват душі та радість батька, коли блудний син повертається додому. Їхнє розуміння Бога не допускає того, що Він відчуває велику радість від спілкування зі Своїми дітьми.

Було б добре, якби всі дізналися, що з Богом жити легко та вільно, адже Він володіє невимовним терпінням і благоволінням до людей!

*Аж поки ми всі не досягнемо з'єднання віри й пізнання
Сина Божого, Мужа досконалого, у міру зросту Христової
повноти.*

Еф. 4:13

Бог, здійснюючи духовне перетворення молодого християнина, навіть після очищення його від гріха, прощення, наповнення душі миром і спокоєм, не припиняє Своєї праці в його серці. Дух Святий продовжує діяти, щоб привести життя віруючого до гармонії з Небесним Отцем. Це в житті християнина досягається за допомогою Слова Божого, молитви, духовної дисципліни та навіть страждань.

Якби ми були більш гнучкими, менш свавільними й упертими, Господь зробив би Свою роботу в наших серцях набагато швидше. Людина поступово засвоює уроки віри та слухняності і лише через дію Божої благодаті починає прагнути досконалості. Аби привести душі в небесну славу, Бог використовує найрізноманітніші засоби, та водночас Він шанобливо ставиться до дарованої людині свободної волі. З усіх використовуваних Господом можливостей для нашого спасіння пріоритетною є Біблія.

Осягнення Божого Слова і послух йому – найкоротший шлях до духовної досконалості. А проте ми не повинні зосереджуватися лише на своїх улюблених біблійних уривках, ігноруючи інше її багатство. Маючи записане Божественне одкровення, слід ставитися до нього шанобливо, інакше ми зійдемо з правильного шляху та накличемо на себе суворе покарання від люблячого Отця. Адже Господь бажає бачити в нас абсолютне відновлення образу Божого через Свого Сина Ісуса Христа.

Отож, коли ви воскресли з Христом, то шукайте того, що вгорі, де сидить Христос по Божій правиці.

Кол. 3:1

Оскільки серцем людини керує воля, коренем зла в людській природі варто визнати зіпсованість волі. Коли думки й наміри серця неправильні, все життя йде навскоси. Покаяння несе із собою зміну всіх основних цілей людини, стає рішучим розворотом на її життєвому шляху.

Блудний син зробив свій перший правильний крок, коли сказав: «Устану, і піду я до батька свого». І як одного разу парубок зусиллям волі покинув будинок батька, так і тепер вольовим рішенням повернувся.

Аби полюбити Бога всім серцем, насамперед цього потрібно побажати, направити до Нього свою волю. Необхідно покаятися в нашій нестачі любові та почати служити Богу. Ми повинні читати Священне Писання з побожністю, думати про небесне, спрямовувати серце до Ісуса Христа й вічних істин.

Роблячи так, можемо бути впевненими, що в нашому житті відбудуться чудові зміни. Наші почуття стануть глибшими і звернуться до істинної мети. Ми відчуємо смак справжньої любові Христової. Все наше життя, немов музичний інструмент, налаштується на оспівування хвали Тому, Хто полюбив нас і простив усі наші гріхи.

Проповідник – слуга
Господа і людей

Хай не зводить ніхто сам себе. Як кому з вас здається, що він мудрий в цій віці, нехай стане нерозумним, щоб бути премудрим. Цьогосвітня-бо мудрість – у Бога глупота...

1 Кор. 3:18–19

Тим, хто покликаний на служіння Господа, необхідно остерегатися спокуси зарахувати себе до привілейованої верстви. Наше так зване «християнське суспільство» посилює цю небезпеку, пропонуючи різні пільги для священнослужителів. Та й сама церква чинить не краще, даючи слугам Божим величні титули, які, залежно від аудиторії, викликають або сміх, або благоговіння.

Пам'ятаючи про витоки християнства, служителям Господа не варто ототожнювати себе із жодним вищим суспільством на землі. Ісус Христос прийшов, аби послужити іншим людям, принести Себе в жертву і померти. Своїм учням Він говорив: «Як Отець послав Мене, і Я вас посилаю!» Християнський проповідник – це слуга Господа й людей. Забувати про це – значить наражатися на великий духовний ризик.

Служителю церкви доводиться спілкуватися з релігійними людьми, які чинять на нього свій вплив. Такі люди мають власні уявлення про віру, намагаються мати особливо побожний вигляд. Це створює нереальний світ, в якому церковні люди не зовсім такі, якими є насправді. І проповідник, який тривалий час перебуває в їхньому середовищі, певною мірою приймає вигаданий світ за дійсність і таким чином починає багато про себе думати.

Відмовтеся від хибних сподівань

26
квітня

*Людське серце найлукавіше над все та неவிгойне, – хто
пізнає його?*

Єр. 17:9

Багато християн прекрасно влаштувало своє життя, уникаючи всіляких незручностей, пов'язаних із суворим дотриманням їхньої віри. Вони навчилися жити без Божої допомоги, хоча зовні ніби за це моляться. Вони хваляться Господом, але ніколи не покладаються на Нього.

Для багатьох людей Ісус Христос став майже абстрактною ідеєю. У кращому випадку Спаситель для них – ідеал, а не живий Бог. Ці люди говорять про Нього як про реальну Особистість, але живуть так, нібито Його насправді не існує. Однак немає кращого способу довести свою віру, ніж застосувати її на практиці.

Віра, що спонукає людину до дії, – це хибне переконання. Деякі сьгоднішні християни пережили б сильний шок, якби їм запропонували випробувати свою віру в горнилі реальних життєвих труднощів. Сьогодні церква потребує віруючих людей, які готові служити Богу з такою посвятою, ніби це останній день їхнього життя. Адже для всіх настане час, коли ми не матимемо нічого, крім Господа Бога.

Сьогодні ще є час відмовитися від хибних сподівань, звільнити серце від нечестивих бажань і відкрито з'явитися перед Богом, аби покаятися і знову сповідувати живу віру. Це болісний шлях, але він найкращий!

Співспадкоємці благодаті життя

...Живіть разом із дружинами за розумом, як зі слабшою жіночою посудиною, і виявляйте їм честь, бо й вони є співспадкоємиці благодаті життя.

1 Пет. 3:7

Писання нас навчає, що чоловік і дружина є співспадкоємцями благодатного життя, що вони єдині в Ісусі Христі, їхньому Спасителі.

Молитви багатьох віруючих чоловіків залишаються без відповіді, і вони не розуміють, чому так відбувається. Я думаю, що причина в самих чоловіках, які у спілкуванні зі своїми дружинами нерідко перетворюються на деспотів.

Якби чоловік поведився духовно і ставився до дружини, за словом апостола, як до слабшої посудини, пам'ятаючи про те, що вона його сестра у Христі, тоді б Господь і почув його молитви. І жоден опір диявола цьому не завадить. Корінь проблем таких чоловіків приховано не у Кремлі чи Ватикані, а в самому їхньому серці, в нездатності подолати спокусу чіплятися до своїх дружин і зневажати їх.

У християнському домі не має бути місця таким подружнім взаєминам. Біблія закликає до сімейного життя, що засноване на взаєморозумінні та щирій любові, духовній єдності чоловіка та дружини.

Прагнення бути схожим на Ісуса

28
квітня

І не стосуйтеся до віку цього, але перемініться відновою вашого розуму, щоб пізнати вам, що то є воля Божя, – добро, приємність та досконалість.

Рим. 12:2

У сучасному суспільстві поширене переконання, що людина народжується для щастя. Сліди подібного гедонізму зустрічаються і серед народу Божого. Нерідко навіть Євангеліє підноситься як засіб для здобуття щастя, душевного спокою та безпеки. Трапляються такі люди, які читають Біблію для «розслаблення», нібито вона має наркотичну дію.

Аби зрозуміти хибність такого підходу, досить один раз прочитати Новий Заповіт і глибоко поміркувати над його змістом. У Священному Писанні звучить заклик не до щастя, а до святості. Бога набагато сильніше турбує духовний стан людини, ніж її емоції. Безсумнівно, Господь подарує щастя тим, хто буде Йому слухняний, але головне питання полягає все ж не в тому, наскільки ми щасливі, а наскільки ми святі.

Інфантильне прагнення щастя стає справжньою пасткою для людини. Вона може сама себе обманювати, відчувати псевдодуховну радість і водночас потопати у гріхах. Якщо ви стурбовані цими питаннями, поспішіть до Бога і приміріться з Ним. Розкажіть Господу про своє бажання жити святим життям і потім попросіть Його не давати щастя більше, ніж святості.

Зрештою ви знайдете щастя не менше, ніж святості, але поки нехай вашим єдиним бажанням буде служіння Богу і прагнення бути схожим на Ісуса Христа!

Релігійні люди, які не знають Бога

Та Син Людський, як прийде, чи Він на землі знайде віру?

Лк. 18:8

Тепер можна зустріти безліч чоловіків і жінок у всіх верствах суспільства, які ведуть аморальний спосіб життя та водночас заявляють про свою «чутливість до релігії». Наприклад, коли в місто приїжджає відомий євангеліст, вони разом з усіма поспішають на богослужіння, множачи число слухачів. Вони візьмуть участь і в загальних пожертвуваннях, що теж є вагомим в їхніх очах.

Однак коли євангелізаційні служіння закінчатся, моральний рівень цих людей ні на йоту не покращиться. Жодне пробудження, якщо воно не здійснило глибокого духовного впливу на суспільство, не можна назвати Божою дією. Люди вигадали собі «бога», до якого вони мають «почуття», ніби чарівну флейту, що грає приємні мелодії для пожвавлення їхніх танців. Однак це не Бог, Який накладає на них моральні зобов'язання.

Якщо ви чуєте, що в якомусь народі відбулося пробудження, проте люди там продовжують любити гроші й тілесні задоволення, то ніякого пробудження насправді не сталося, а то була лише суєта і бісівська омана.

Справжня віра – це не забобони та релігія, а надія на суверенного Бога, Який створив небо і землю, Який зажадає від людини звіту за всі її вчинки на землі. Повіривши в істинного Господа, ви захочете розпі'яти свою плоть і зодягнутися в нову людину, що прагне святості.

Така віра в Бога сьогодні майже зникла. І коли Син Людський прийде, то чи знайде на землі віру?

Благословення від Божих обітниць

30
квітня

Радійте в Господі завсіди, і знову кажу: радійте!

Флп. 4:4

Сьогодні в наших церквах дедалі рідше можна відчутися атмосфери духовного очікування. Під час зібрань віруючі не сподіваються побачити або ж почути щось незвичне. Тому тільки звичне там і відбувається, й усе це передбачувано, як сьогоднішній захід сонця. Сумний настрій на зібраннях намагається розвіяти пастор, використовуючи для цього засоби, що відповідають культурному рівню прихожан і, зрозуміло, самого пастора.

На такому богослужінні ми можемо очікувати лише сталість програми, а не виконання Божих обітниць. Увесь хід зібрання зазвичай розписано по хвиликах, і той, хто над цим трудився, повинен задуматися, чого ж насправді потребує Божий народ. Однак подібний стан справ приймається як щось неминуче – тут нічого не вдієш! Тому сумні раби рутини появу чогось кращого вважають неможливою.

Ми дуже потребуємо істинного духовного очікування, основа якого – в Божих обітницях. Потрібно оголосити війну безвиході, щоб наші зібрання наповнилися дитячою вірою. Лише тоді знову відчуємо красу і захоплення від Божої присутності між нами.

Споконвіку було Слово, а Слово в Бога було, і Бог було Слово.

Ів. 1:1

Крізь усю Біблію проходить ідея, що самій природі Творця притаманне говорити і передавати думки іншим. «Споконвіку було Слово» – засіб вираження думки – *слово* – стає одним з імен Сина Божого. Це свідчить, що Господь наблизив Себе до творіння, прагнучи поділитися з ним найпотаємнішим.

Бог не просто одноразово щось нам сказав, Він продовжує до нас звертатися. Господь говорить до людей постійно. Його голос звучить у всьому світі, ця велика реальність відкрита людям. Короткий, але надзвичайно емний опис початку світу вкладено в наступній фразі: Господь сказав – і сталося! В основі всього сущого є животворний Божий голос.

Слово Господа на початку творіння не потрібно плутати з Біблією. Одвічне Слово є вираженням Його волі, покладеної в основу всіх речей. Це Його подих, що наповнює світ життям. Голос Божий – наймогутніша сила у всесвіті, що заряджає енергією весь світ, і вимовлене Ним Слово продовжує звучати!

*Брати мої, не зважаючи на обличчя, майте віру в нашого
Господа слави, Ісуса Христа.*

Як. 2:1

Існує безліч публікацій, в яких стверджується, що істинність християнства зокрема можна довести тим, що «великі люди» вірили у Христа. Ось, наприклад, заголовок журнальної статті: «Сенатор той-то вірить в Ісуса». Тут ніби передбачається: якщо вже сенатор вірить у Христа, отже, з Ісусом усе нормально.

Але хіба наш Господь потребує заступництва senatorів, губернаторів або ж інших знаменитостей? Звісно, ні. Ісус Христос – це найбільша й унікальна Особистість у всесвіті, Йому байдуже до наших доказів. Сам Святий Дух проголошує, що Він – вічний Божий Син. Тож нехай президенти, королі та королеви, сенатори, лорди та шляхетні пані разом із відомими спортсменами й акторами впадуть до ніг Христа й вигукнуть: «Свят, свят, свят Господь, Бог Вседержитель!»

Тільки Святий Дух може це зробити. Тому я не схиляюся перед людьми, я схиляюся перед Справжньою Людиною. І якщо ви шануватимете Сина Людського, то вже не будете обожнювати людей.

Господь каже, що людина потребує керівництва Духа Святого. Коли ми сповідуємо Христа не тільки своїм розумом, а й усім серцем, і визнаємо, що Він істинний Господь і Бог, тоді з наших очей нарешті впаде полуда. Це означає, що Дух Святий висвітлив наші серця, і ми готові тепер учитися біля Ісусових, а не людських ніг.

Христос здійснює в нас Свою працю

...Коли з'явиться Христос, наше життя, тоді з'явитеся з Ним у славі і ви.

Кол. 3:4

У Посланні до коринтян апостол Павло говорить про духовне звільнення і зміцнення завдяки усвідомленню того факту, що Ісус Христос «став нам мудрістю від Бога, – праведністю ж, і освяченням, і відкупленням». Павло також писав віруючим у Колосах: «Ви маєте в Нім повноту!»

Тому всі ми потребуємо Ісуса Христа. В Ньому ми отримуємо все необхідне. Господь має все, чого ми потребуємо. І Він знає, що нам потрібно знати. Христос здатний здійснити в людині ті вгодні Богу зміни, які ніхто самотужки не зможе зробити. Це просте вчення важко приймають люди зарозумілі, які звикли пишатися лише власними успіхами.

Хай там як, людині необхідно визнати, що Бог має для неї чудовий задум. Коли ми приймаємо Ісуса Христа, то знаходимо життя з надлишком, новий світ і щасливе майбутнє. В Ньому ми стаємо праведними перед Богом. В Ісусі, Давальнику Нового Заповіту, через Його пролиту кров нам відкривається доступ до ангельського світу, Церкви первістків і Нового Єрусалима, міста живого Бога!

А поки все це для нас повною мірою не відкрилося, ми маємо благодатну можливість здійснювати служіння в любові та радості для Христа і людей уже тут, на землі.

Перебувати у спілкуванні з Богом

4
травня

Небо й земля проминеться, але не минуться слова Мої!

Мт. 24:35

Для пізнання сутності людини та навколишнього світу богословські уроки, безумовно, є надзвичайно важливим заняттям. Те, що люди приділяють богослов'ю значно менше уваги, ніж іншим предметам, жодною мірою не вказує на його другорядність. Навпаки, такий стан справ свідчить, що людина продовжує переховуватися від Бога, немов серед дерев Едему, і відчувається вкрай незатишно, коли йдеться про її взаємини з Господом.

У глибині душі люди усвідомлюють своє відчуження від Бога, і їм вдається жити в гармонії із самими собою тільки тоді, коли тимчасово забувають, що вони не в гармонії з Господом. Богослов'я має величезне значення саме тому, що Небесний Отець – це реальність, і створена за Його образом людина має Йому звітувати. Тільки Священне Писання дає справжні відповіді на вічні питання про Господа Бога і призначення людини. Знехтувати цими відповідями було б великою дурістю, так само як і продовжувати шукати відповіді (і не знаходити їх) в інших місцях.

Будь-які справи, що відволікають мене від вивчення Біблії, є моїми ворогами, хоч якими безневинними вони інколи здаються. Те, що відволікає мене від думок про Господа та Його вічні істини, завдає шкоди моїй душі. Коли життєві турботи витісняють Боже Слово з мого серця і розуму, я маю збиток там, де найменше можу собі дозволити. Відповіді на питання життя, так само як і ключі до Неба, варто шукати у глибоких роздумах про Бога!

Бог милостивий до грішників

*Бо Христос, коли ми були ще недужі, своїє пори помер
за нечестивих.*

Рим. 5:6

Аби правильно розуміти себе та інших, нам потрібно повірити, що Священне Писання говорить про людство: воно перебуває у гріху, відчужене від Бога й повстало проти Його законів. Біблія містить багато чудових істин, однак жодних лестоців або загравань із людиною ви там аж ніяк не знайдете. Слова Бога ніколи не догоджають людині.

У певному сенсі Біблія є книгою засудження. Вона називає всіх людей грішниками та повідомляє, що відплатою за гріх є смерть. Перш ніж проявити милість, Господь озвучує вирок. Не визнавши справедливості цього вироку, ми не будемо гідні помилування.

Прихід Ісуса Христа у світ сучасні церкви часто подають як гарну та сентиментальну подію, проте це суперечить біблійному вченню. Милосердя Господа в головах мільйонів осіб витісняється людською жалістю, що поступово перетворюється на жалість до самих себе. Провина грішної людини певним чином перекладається на Бога, і викупна смерть Ісуса Христа інколи тлумачиться як каяття Господа за допущення Ним у світ гріха. У біблійній драмі спокутування людині відведено роль Попелюшки, яку гнобили і принижували, але потім, завдяки героїчному вчинку шляхетного Принца, вона ось-ось убереться в сяючі шати й вийде вперед як королева.

Це наївний гуманізм, хіба що трохи забарвлений у християнські відтінки.

Цілком покладайтеся на Бога

6
травня

...Силою Божою через віру на спасіння, яке готове з'явитися останнього часу.

1 Пет. 1:5

Віруючі повинні завжди цілком покладатися на міцну руку Божу. Апостол Петро каже, що ті, хто обраний, народжений від Господа, став покірливим та увірував, мають силу Божу, яку і являють у повсякденному житті.

Обрання – це діло Боже, і Він здійснив його, коли ми ще нічого про це не знали. Народження від Бога настає тієї миті, коли людина увірвала в Його Сина. Послух і віра для вічної спадщини здобуваються Божою силою.

Тому християни не просто багаті, вони володіють найвищим скарбом. І цей скарб не потребує доказів законності на його володіння. То коли ж ми розпочнемо жити відповідно до нашого високого духовного статусу? Коли припинемо поводитися як наші прабадьки, що так і норовили сховатися від Творця у гущі дерев?

Нехай же весь світ дізнається, наскільки ми багаті! Розповімо всім, що Господь Бог приготував нам нетлінний спадок на небесах. Діти Божі завжди повинні про це пам'ятати.

Молитовні роздуми про Бога

Бо дуже могутня ревна молитва праведного!

Як. 5:16

Віруюча людина неспроможна переоцінити важливість постійної молитви. Спілкування з Господом у визначений час – добра справа; поки ми перебуваємо на землі, завжди існує потреба в духовній дисципліні. Однак найкращим шляхом до такої практики є доповнення нашою постійною молитвою.

Хтось запитає: чи реально сучасній людині постійно думати про Бога? Чи не виявиться це для нас непомірним тягарем? Як спрямовувати думки до Господа, коли ми маємо так багато щоденних обов'язків, а сьогоденне життя неймовірно складне та галасливе для духовного зосередження?

Франсуа Малаваль на це питання відповів так: «Крила горлиці не тягнуть пташку вниз, навпаки, вони несуть і підтримують. Так і думки про Бога ніколи не стануть тягарем. Вони як легкий вітерець, що підносить нас угору, як рука, що підтримує і підіймає, як дороговказний вогник і невловимий для наших чуттів животворний дух».

Усі ми знаємо, як присутність коханої людини покращує настрій, наповнюючи серце миром і спокоєм. Так і люблячі Бога переживають велику радість від відчуття Його присутності.

«А учні зраділи, побачивши Господа».

Наші імена вписано на небесах

8
травня

Будьте міцні, непохитні, збагачуйтеся завжди в Господньому ділі, знаючи, що ваша праця не марнотна у Господі!

1 Кор. 15:58

Християни, які залучені до церковного служіння, повинні особливо остерігатися двох небезпек: запаморочення від успіхів, з одного боку, і розчарування від невдач – з іншого. Комусь таке застереження може здатися банальним, однак досвід християнського служіння свідчить, що обидві крайності реально небезпечні, тому з ними потрібно бути надзвичайно обережними.

Якось сповнені радості учні повернулися до Христа й повідомили: «Господи, – навіть демони коряться нам у Ім'я Твоє!» Однак Господь одразу ж нагадав їм про ворога душ людських, який причаївся десь поруч. «Я бачив того сатану, що з неба спав, немов блискавка... – сказав їм Ісус. – Та не тіштеся тим, що вам коряться духи, але тіштеся, що ваші ймення записані на небі!»

Так само поширена і друга духовна небезпека. Кожен Божий служитель знає, наскільки ж непросто зберігати присутність духу, якщо, незважаючи на всі старання, тривалий час не видно плодів його праці. Проте і такий служитель повинен радіти в Господі, пам'ятаючи слова апостола Павла, що навіть у найважчий період життя наша праця «не марнотна у Господі».

Прагніть благочестя

Той же, Хто Сина Свого не пожалів, але видав Його за всіх нас, – як же не дав би Він нам із Ним і всього?

Рим. 8:32

Якби церква на землі була вже досконалою та сповненою Духом Святим, тоді б кожен з її членів вважався святим. Насправді ж ми бачимо зовсім іншу картину. Благочестя в церкві вже мало хто цінує, за винятком небагатьох, переважно літніх людей.

Справжні святі залишаються без уваги у вирі бурхливої релігійної діяльності. А найбільшим попитом користуються галасливі, самовпевнені та дотепні проповідники. Саме до них прикута загальна увага, вони отримують нагороди, збирають пожертви і стають відомими. Тих же, хто, забуваючи про себе, наслідує Христа, часто відкидають убік, аби висунути вперед чергового нещодавно наверненого веселуна, в якому від колишнього життя залишається ще багато гріховного.

Такий стан церковних справ, коли замість справжніх цінностей уся перевага чомусь надається дріб'язковому, є однією із форм невіри. Такі християни шукають собі нагороди на землі, вони не мають достатньо терпіння, щоб чекати здійснення Божих обітниць. На відміну від них Божі святі бачать набагато далі, їх мало цікавлять земні цінності, вони з молитвою чекають вічності, коли відкриється справжній сенс благочестя.

Мудрий християнин спокійно чекає на прихід свого Пана, служачи людям і чесно виконуючи свою повсякденну роботу.

Всепоглинаюча любов до Бога

10
травня

*Аж доки ви маєте світло, то віруйте в світло, щоб
синами світла ви стали.*

Ів. 12:36

Однією з ознак нашого часу є небажання багатьох людей приймати повноту Божої істини. Замість цього вони вважають за краще відщипувати від неї по шматочку. Та якщо для нас хрест Ісуса Христа означає те, що він мав би означати, якщо розуміємо, що справжній християнин помирає з Господом, а потім воскресає для нового життя, то ми невпинно будемо прагнути просуватися вперед.

Деяким людям завжди хочеться натиснути на гальма, вони намагаються обмежити духовне завзяття і прагнення до досконалості інших християн. Ці люди часто використовують вислів: «Краще без фанатизму». Щодо цього я хочу поставити їм декілька запитань.

Чи є фанатизмом щире бажання безмірно любити Бога, щодня прославляти Його від усього свого серця? Наскільки це фанатично, коли хтось пережив неземну радість від спілкування з Господом? Або відчув у своєму серці готовність відповісти на Його заклик: «Так, Господи!», «Прийди, Ісусе!» – і почав жити за волею Божою, вже не зважаючи на те, чи на небі він, чи ще на землі...

Якщо це фанатизм, то саме таке почуття переповнювало старозаповітних патріархів і левитів, псалмоспівців і пророків, а також усіх авторів Нового Заповіту!

Бо в чому був Сам постраждав, випробуваний, у тому Він може й випробовуваним допомогти.

Євр. 2:18

УСлові Божому так багато написано про людське страждання, що всім християнам варто приділити цій темі особливу увагу. Ми не можемо дозволити собі ігнорувати біблійне вчення, оскільки, подобається це нам чи ні, кожна людина відчуває на землі якісь страждання.

Від першого переляканого крику новонародженого до останнього болісного подиху помираючого – болі та печалі сповнюють наше життя. Людині необхідно знати, що Господь говорить про страждання і як краще поведетися, коли настане важка година. Оскільки прикrostі є неминучою частиною людського життя, Христос теж став до них причетним і до смерті хресної був покiрливий Небесному Отцю.

Однак не від усіх бід буває духовна користь. Досить подивитися на жорстокість нечестивих людей, що гинуть у своїй невірі. Людина, живучи без Христа, може зазнавати великих страждань, а проте не стане кращою або мудрішою.

Існують біди та печалі, що знайомі всім людям. Це смерть близьких і пов'язані з цим переживання, глибокі розчарування, розставання люблячих сердець, зрада тощо. Однак віруючий має можливість розповісти про свої скорботи Господу. І тоді таке ж страждання, як у інших, він переживатиме вже інакше. Потрібно тільки зі смиренням і любов'ю довіритися Богові.

Християни, які йдуть широкою дорогою

12
травня

Бо в світ увійшло багато обманців, які не визнають Ісуса Христа, що прийшов був у тілі.

2 Ів. 1:7

Брехня завжди була смертоносною зброєю, однак найбільшої шкоди вона завдає в питаннях віри. Наш Господь Ісус Христос попереджав: «Стережіться фальшивих пророків, що приходять до вас ув одежі овечій, а всередині – хижі вовки». Ці слова стали відомим на весь світ прислів'ям. Однак вовки так і продовжують викрадати необачних овець.

Ще в недалекому минулому християни знали, в Кого вони вірять. До слів Ісуса було серйозне ставлення. Між вірою і невір'ям існувала сувора межа. Чорне не змішувалося з білим, світло відокремлювалося від темряви, правильне відрізнялося від неправильного, істина – від облуди, а віруючий не був схожим на невіруючого. Християни не змішувалися зі світом, і серед них не існувало великих розбіжностей щодо того, що називати світом. Усе було досить просто.

Але сьогодні ми спостерігаємо зовсім іншу картину. Багато християн, формально не відкидаючи жодного пункту з віровчення, перестало жити вірою. Сьогодні той, хто говорить, що він «прийняв Христа», миттєво оголошується причетним до сонму пророків і апостолів, незважаючи на світський спосіб життя і розпливчасті догматичні погляди. Тож нам залишається тільки нагадувати, що життя християнина є вузьким і тернистим шляхом.

І навчає нас, щоб ми, відцуравшись безбожності та світських пожадливоростей, жили помірковано та праведно, і побожно в теперішньому віці.

Тит. 2:12

Цілковим імовірно, що наше століття увійде в історію як епоха еротики. Сексуальна любов зведена до культу. Серед усіх богів сучасного світу найбільше шанувальників є у Ероса. Для мільйонів людей еротика стала заміною духовного життя. Цьому сприяють, наприклад, радіостанції, які дуже швидко поширюють країною любовні пісні. Кіно і телебачення спокушають людей образами чуттєвих жінок і пристрасних чоловіків, які кидаються одне одному в обійми (що нерідко бачать малі діти в «християнських» будинках!) Додайте до сказаного безліч витонченої реклами, що використовує секс як наживку, що залучає покупців до чийось товарів, і огидні журнали, що публікують фотографії жінок з обличчями ангелів і мораллю представниць найдавнішої професії.

Настане день, коли вся ця смердюча маса під своєю вагою провалиться в пекло й горітиме там навіки-віків. Але сьогодні культ Ероса продовжує чинити свій шкідливий вплив на християнську церкву. Коли Божі вівці перебувають у небезпеці, пастир морально зобов'язаний узяти міцний посох і захистити їх. Але полохливість, яка сьогодні маскується під смиренність, не дозволяє нам цього зробити, і ситуація щороку погіршується. Доки, Господи, доки?

...Коли яка чеснота, коли яка похвала, – думайте про це!

Флп. 4:8

У Біблії багато сказано про думки людини, проте сучасний євангельський рух майже не приділяє їм уваги. Насправді думки багато можуть про нас розповісти. Євангельські християни, побоюючись впасти в оману, що характерна для деяких культів, намагаються заперечити важливість мимовільних думок. Але це неправильно.

Наші спонтанні думи вказують не тільки на те, ким ми є. Вони свідчать, ким ми стаємо. Воля може бути слугою думок, які значною мірою керують і емоціями людини. Наші думи пробуджують почуття, які у свою чергу підштовхують до дії. Ми створені саме так, і це потрібно прийняти як належне.

Розмірковуючи про Бога та духовні істини, ми створюємо сприятливі умови для зростання у вірі, любові, смиренності й побожності. Звісно, за допомогою тільки роздумів неможливо мати відроджене серце, так само як і позбутися гріха (кажучи біблійною мовою, «чи відмінить пантера плями»). Але завдяки мисленню, що очищується Духом Святим, наш розум стає святилищем, в якому перебуватиме Господь.

Найкращий спосіб контролювати думки – це присвятити свій розум Богу, повністю поклавшись на Нього. Тоді Дух Святий нас наповнить. Після цього стане значно легше думати про духовне, особливо якщо ми надихаємося щоденними тривалими молитвами, розмовляючи з Богом у дусі – і коли працюємо, і коли відпочиваємо.

Любов як виразна ознака пророка

Хотіли ми вам передати не тільки Божу Євангелію, але й душі свої, бо були ви улюблені нам.

1 Сол. 2:8

Якщо євангельське християнство не хоче загинути, воно повинно відмовитися від безвольних лідерів, які бояться підвищити голос на захист правди, а натомість благати Бога в покорі серця, щоб Він поставив людей, створених із тієї самої плоті і крові, що й пророки та мученики минулого.

І Господь почує плач Своїх дітей, як це було з ізраїльським народом в Єгипті, і пошле їм визволителів. Такі Його шляхи.

Істинний пророк завжди вирізнявся любов'ю. Це людина, яка навчилася чути голос Божий і добровільно вирішила бути слухняною. Такий проповідник відчуває той внутрішній вогонь, який запалює серця старозаповітних пророків, переживає почуття, які мучили нашого Господа Ісуса Христа і змушували апостолів плакати.

Така людина ніколи не стане релігійним тираном, не пануватиме над Божою спадщиною. Втоптати оточуючих у бруд намагаються дріб'язкові особистості, які самі відчувають страх і не впевнені в собі. Тирани захищають власні інтереси, бояться втратити владу і вимагають собі покори, ніби це певна гарантія безпеки.

Людина Божа не має потреби захищатися, не має амбіцій, за які б трималася, і ворогів, яких би боялася. Тому істинний пророк анітрохи не переймається за свій вигляд. Прийматимуть із пошестями чи відкидатимуть, служитель Божий усе одно любить усіх людей, і тільки смерть здатна обірвати його зворушливу турботу.

Та слова їхні здалися їм вигадкою, – і не повірено їм.

Лк. 24:11

Люди постійно займають себе дріб'язковими питаннями, уникаючи дійсно важливих рішень щодо свого духовного життя. Чоловіки та жінки свого кола зустрічаються і розмовляють на всілякі теми, від новин моди до філософії Платона. Вони говорять про необхідність миру на землі, можуть міркувати про церкву та її роль у протистоянні комунізму. Спілкуючись на подібні теми, ніхто з людей не відчуває збентеження.

Однак усі розмови ментально припиняються та запановує мертва тиша, варто лише комусь запропонувати поміркувати над питаннями, що стосуються спасіння людської душі. Це, вочевидь, виходить за межі того, що вважається прийнятним у культурному середовищі. Духовні питання розцінюються як занадто особисті для обговорювання. А якщо про них і говорити, то хіба що геть трохи – теоретично.

Проте для віруючої людини найбільше значення має та істина, що наш Господь Ісус Христос «був ранений за наші гріхи, за наші провини Він мучений був, – кара на Ньому була за наш мир, Його ж ранами нас уздоровлено».

...А устами ісповідуємо для спасіння.

Рим. 10:10

У Священному Писанні віра і свідчення про неї тісно пов'язані. Мовчазна віра не є біблійною. Слово Боже навчає, що нам необхідно вірити всім серцем і сповідувати устами, що Ісус Христос – Господь, і тоді ми будемо спасенні.

Із безмовним християнином не все гаразд. Відомо, що люди, які переживають глибоку депресію, припиняють розмовляти з оточуючими. Вони й самі не говорять, і не відповідають на поставлені запитання, повністю замикаючись у собі. Цей хворобливий стан не властивий людині у звичайному житті. Бог наділив людей устами, щоб вони могли розповідати, що переповнює їхні серця. Один автор, описуючи рух квакерів, поділився своїм спостереженням: вони не говорили про віру, вони нею жили. Такий погляд, здається, є спотворенням реальності. Адже всі люди говорять про те, що є близьким їхньому серцю. І, звісно, якщо Бог близький нашим серцям, ми будемо говорити про Нього!

Безмовні християни, яким нібито нічого сказати, вступаючи в протиріччя з хорами небесними, голосно волають: «Свят, свят, свят!» Хтось скаже, що він поклоняється Богові у своєму серці, однак це сумнівне твердження. І яке виправдання може бути віруючій людині, якщо їй не вистачає духовних сил навіть для того, щоб просто розтулити свої уста?

Один раз Бог сказав, а двічі я чув, – що сила – у Бога!

Пс. 61:12

Усі, хто жив у вік машинної індустрії, схильні забувати, що не існує сили поза Богом. Фізична, інтелектуальна, моральна й духовна – вся сила в Господі, вона витікає з Нього і знову до Нього повертається. Будь-яка сила, що діє в Божому творінні, спочатку перебуває тільки в Ньому, відбувається ця дія у крихітному атомі чи безмежній галактиці.

Припущення, ніби Господь Бог відділив силу від Себе, щоб вона діяла самостійно, хибне. Сила природи – це наочна присутність Бога у всесвіті. Про це ми читаємо у книзі Йова, Псалмах і в багатьох пророків. Новозаповітні послання апостолів Івана і Павла повністю підтверджують це вчення, а Послання до євреїв повідомляє, що Ісус Христос тримає весь світ словом Своєї сили.

Не доречно розглядати Божу силу як певну безконтрольну стихію, що безладно переміщується на небі, мов та блискавка або вихор. Такою більшість її сприймає тому, що так навчили в біблійній школі: грецьке «*dunamis*» означає силу, і корінь тут такий самий, що й у сучасного слова «динаміт». Тому не варто дивуватися, що вразливі християни уникають контакту з такою руйнівною та непередбачуваною стихією.

Сила Божа – це навіть не те, чим Він володіє, а переважно те, чим Він є! Сила Бога стоїть поряд із Його любов'ю та мудрістю. Вона, якщо можна так висловитися, є Його сутністю, невіддільною частиною. Сила Божа єдина з Його волею і діє тільки у згоді з нею. Це Господня святість у дії.

*Нехай серце вам не тривожиться! Віруйте в Бога,
і в Мене віруйте!*

Ів. 14:1

Воснові християнства є віра в невидиму реальність. У світі, де все сприймається почуттями, видиме стає ворогом невидимого, а тимчасове – ворогом вічного. Це прокляття успадковують усі нащадки Адама.

Мислення людини перебуває під впливом духовної сліпоти й надмірної настирливості видимого світу, воно намагається відшукати відмінності між реальним і невидимим. Однак насправді між ними протиріч немає. В нашому житті існує чимало справжніх протилежностей: реальне й уявне, ідеальне й матеріальне, тимчасове й вічне. Однак невидиме і реальне зовсім не суперечать одне одному. Навпаки, духовний світ є абсолютною реальністю!

Якщо бажаємо піднятися до небесного граду, про який читаємо в Священному Писанні, нам необхідно припинити ігнорувати духовне. Потрібно перевести погляд із видимого на невидиме. Адже Сам Бог є найбільшою невидимою реальністю. «І той, хто до Бога приходить, мусить вірувати, що Він є, а тим, хто шукає Його, Він дає нагороду». Це підстава життя по вірі. Звідси ми можемо піднятися аж до захмарних висот.

«Віруйте в Бога, – сказав наш Господь Ісус Христос, – і в Мене віруйте». Не ступивши на першу сходинку, ми не піднінемося на другу. Бог і духовний світ реальні. Ми можемо бути в цьому так само впевнені, як і в існуванні нашої планети.

А Бог має силу всякою благодаттю вас збагатити, щоб ви, мавши завжди в усьому всілякий достаток, збагачувалися всяким добрим учинком...

2 Кор. 9:8

Сьогодні спостерігається знецінення Євангелія, і Творця люди сприймають майже як свого слугу. Чи не засмутилися ви через те, що не дочекалися приходу Господа з кошиком, повного дарунків?

По-моєму, нам необхідно відмовитися від подібних звернень до Бога заради отримання особистої вигоди. Сьогодні запросто можна стати автором бестселера, достатньо назвати свою книгу, наприклад: «Сімнадцять способів отримати від Бога те, чого ви хочете!» Я думаю, що існують мільйони людей, які зовсім не усвідомлюють або не розуміють, що Бог бажає нам дати Самого Себе. Разом зі Своїми чудовими дарами Господь вручає нам голівне. Жоден із талантів, даних нам згори, не принесе справжнього благословення, якщо ми не пізнаємо Самого Бога.

Коли б я захотів отримати всі духовні дари, що перелічено в посланнях апостола Павла, і Дух Божий дав би їх, то я б одразу опинився у великій небезпеці – якби тільки Господь до цього не дав мені Самого Себе.

Для кожного Свого творіння Бог визначив якесь середовище проживання. І оскільки Господь створив людину за Своїм образом і спокутував її, істинним місцем проживання християнина є серце Самого Бога. Здається, якщо на небі іноді й буває сумно, то тільки від того, що ми хочемо отримати Божі дари, проте не прагнемо перебувати в Ньому, як це передбачено в Його задумі.

А Ісус позирнув і сказав їм: «Неможливе це людям, – та можливе все Богові».

Мт. 19:26

Молоді люди, та й не тільки молоді, нерідко висловлюють занепокоєння щодо того, чи дійсно ми маємо непогріши-ме Слово Боже. Та якщо я знаю Самого Бога, чи хвилюватиме мене питання про те, як саме Він написав книгу? Дозвольте просто перебувати в Його присутності, і тоді я не матиму жодних сумнівів.

Коли зустрічаю людей, що апелюють до науки задля підтвердження достовірності Біблії, то розумію, що переді мною скорше раціоналісти, ніж справжні віруючі. Якщо Бог сказав, що кит проковтнув Йону, отже, кит дійсно проковтнув Йону, і не потрібно звертатися до вчених, аби вони виміряли горло ссавця. Чому ми так метушимося, намагаючись дізнатися розмір китової ший? Якщо існує Господь Бог, тоді чудеса не є чимось неможливим.

Хтось запитує: «Чи бувають сьогодні зцілення від невиліковних хвороб?» Я висуваю зустрічне запитання: «Чи живий Бог сьогодні?» Мені відповідають: «Так, Бог живий!» Це правильна відповідь. Отже, і зцілення в наші дні можливе. Усе, що Бог здійснював у минулому, Він може зробити знову, якщо на те буде Його свята воля.

Питання не в тому, чи можемо ми щось зрозуміти, а в тому – сказав це Господь чи ні. Якщо Бог говорить: «Я Є», – нам потрібно побожно схилитися і повторити: «Так, Боже, Ти є!» Дозволити Богу проявити Себе через наше життя – це і є відповідь на головне питання. Якщо ми з Богом, то в Ньому нам усе до снаги.

Сподівання на мораль нездійсненні

22
травня

Тоді скаже Цар тим, хто праворуч Його: «Прийдіть, благословенні Мого Отця, посядьте Царство, уготоване вам від закладин світу».

Мт. 25:34

Бгато людей висловлює нереальні та досить наївні сподівання на те, що одного разу народи світу «візьмуть етичне вчення Ісуса Христа, складуть зброю і почнуть жити як брати».

По-перше, вчення Ісуса Христа ніколи не призначалося для народів світу. Наш Господь послав Своїх учнів по всій землі, щоб вони приводили людей – окремо – до віри та хрестили їх. Потім цих нових християн слід було навчити жити за заповідями Божими.

Християн у суспільстві завжди було відносно мало, це Божий народ у світі, але не від світу цього. Часом до них ставилися терпимо, але переважно зневажали й переслідували. Історія запевняє, що так відбувається скрізь, де віруючі серйозно ставляться до Євангелія.

Чекаючи від народів, які не освічені світлом Євангелія, тієї ж поведінки, що притаманна відродженим душам, які звільнилися від тягаря гріха і сповнилися Духом Святим, ми змішуємо Божу істину з людською фантазією. У Священному Писанні народи світу порівнюються з хижими звірами – левом, ведмедем, пантерою. Образом християн у Біблії є вівці, що йдуть по життю в оточенні вовків. Вівці можуть залишитися в живих, коли слідує за своїм Пастирем.

І якщо вівця ніколи не поводить як ведмідь, то чи варто сподіватися, що ведмідь матиме характер вівці? Християнам потрібно менше уваги звертати на те, що говорять коментатори новин, і більше прислухатися до голосу Духа Святого.

Бог зміцнює нашу віру в Нього

Бог Ісуса Цього воскресив, чого свідки всі ми!

Дії, 2:32

Різнця між вірою, описаною в Новому Заповіті, й вірою сьогоднішньою полягає в тому, що перша була діяльною та мала підтвердження згори. У день П'ятидесятниці апостол Петро встав і підніс свій голос. Апостол Петро, зауважмо, представляв тоді всю Церкву Божу. Він був першим, хто відчув на собі приголомшливу дію Святого Духа. Петро повірив слову Господа й отримав від Нього підтвердження своєї надії.

За наших днів як усе розпочинається вірою, так нею і закінчується. Ми ніби віримо в саму віру, а натомість нічого не відбувається. Ми не отримуємо жодного підтвердження згори. Петро спрямовував свою віру на воскреслого Спасителя і отримувал відповідь – ось у чому справа! Якщо Петро тоді мав устасти і підвести свій голос – отже, і церкві потрібно чинити так само. Петро став для людей свідком небесних сил – і сьогодні церква повинна стати саме такою. Їй необхідно свідчити про Бога, спрямовувати погляди християн вище від усього земного та буденного. І як сумно бачити, коли сучасна церква намагається здійснювати свою працю, покладаючись виключно на людські сили.

Петро проповідував про щось неземне, але вже ним пережито. Він закликав і вмовляв тих, хто ще не скуштував небесного блаженства та не отримав сили згори, яка виявилася Самим Божим Духом!

Я прийшов, щоб мали життя, і подостатком щоб мали.

Ів. 10:10

Якщо духовне життя викликає в нас лише цікавість, отже, ми ще дуже незрілі, незалежно від нашого рівня освіти або ступеня вченості.

У наші дні ми спостерігаємо зростання інтересу до містицизму та нібито до християнського духовного життя. Однак цей інтерес у людей переважно схоластичний, і заснований на простій цікавості. Християнське духовне життя цікаве людям так само, як і різні вправи з іграшкою йо-йо, народні пісні, корейська архітектура та інші захоплюючі заняття. Духовно-повчальні книги продаються скрізь, заповнюючи собою книжковий ринок, бо ця тема цікавить багатьох.

Існує думка, що не варто витратити час на тих людей, хто до християнства відчуває лише просте зацікавлення. Я з цим не погоджуюся, бо духовні зміни в серцях здійснює Господь, тому кожна людина гідна почути Благовіщення. Залиште Богу вирішувати, хто спасенний або неспасенний. Дух Божий, а не проповідники чи пастори, дає справжнє визначення всього, що стосується християнського життя. Ми не маємо права приховувати таємниці Небесного Царства від будь-кого, навіть якщо серед наших слухачів є ті, хто поки не має щирого бажання пізнавати Бога.

*Бо він добрий був муж, повний Духа Святого та віри.
І прилучилось багато народу до Господа!*

Дії, 11:24

Ми повинні бути вдячні Богові за численні біблійні оповіді про простих добрих людей, які не стали великими. Ми відчуваємо до них тепле почуття, звісно, не через те, що вони не стали знаменитими героями, а що завдяки Божій благодаті вони стали дійсно добрими людьми.

Ці люди малопомітні на сторінках Священного Писання, та їхнє життя залишило добрий слід, і ми завжди знаходимо їх у товаристві гідних мужів. Таким, наприклад, був Ісаак – син великого батька і батько великого сина, хоча сам – простий чоловік. Такими були і Боаз – прадід царя Давида, і Йосип – чоловік Марії, і Варнава – син розради.

Кожен пастор знайомий із такими простими віруючими людьми, яких можна похвалити за їхнє глибоке посвячення Господу і за плід Духа, який вони, самі того не усвідомлюючи, являють у своєму житті. Саме вони першими відгукуються на заклик попрацювати в церкві, й вони останніми розходяться по домівках, коли потрібно за когось помолитися. Куди б ці християни не йшли, вони із собою несуть благословення. Вони не мають величі, що викликає захоплення плотських людей, вони задовольняються своїм становищем і, як усі Божі люди, сповнюються Святим Духом.

Після їхньої смерті продовжують відчуватися пахощі Христові, тоді як про багатьох відомих людей забувають дуже скоро. Ми віддаємо честь цим простим християнам, незважаючи на те, що наш світ сьогодні не надто цінує духовну вірність і доброту.

Звернімося до досконалости...

Євр. 6:1

Цікаво, чому члени наших церков не поспішають залишити «початки науки Христа»? Багато віруючих чули Євангеліє незліченну кількість разів. Ви говорите, що увірували та відвернулися від ідолів, аби служити живому Богу, й очікуєте на пришествя Його Сина, проте поведітеся як незміцнені у вірі люди.

Ви не відчуваєте духовного задоволення та хапається за кожного, хто говорить щось із Біблії. Ви неодмінно відвідуєте всі євангелізаційні зібрання у вашому місті. Якщо приїжджає група християн-музикантів, ви поспішаєте на їхній концерт, бо вони мають дзвіночки, мелодійну ручну пилу та багато інших чудасій.

Сьогодні ми перестали розуміти, що насправді має відбуватися в житті відродженої людини. Що насправді нам варто робити, то це приводити людей до церкви і навчати їх духовних істин. Читаючи Біблію, я звернув увагу, що новонавернені християни апостольського століття мали значно сильнішу віру, ніж сьогоднішні «духовні» вчителі. Річ у тім, що в житті тих перших учнів Господа відбулося реальне чудо. Їм би не підійшла наша мізерна та слабка віра. Вони були переконані, що в серці людини повинна відбутися зустріч із Самим Господом. Ісус Христос був їхньою надією і сподіванням, тому що Бог істинно воскресив Його з мертвих.

Отож, нехай весь Ізраїлів дїм твердо знає, що і Господом, і Христом учинив Бог Його, Того Ісуса, що Його розп'яли ви!

Дії, 2:36

Уважно та з молитвою вивчаючи перші розділи книги Дії апостолів, ви можете виявити чудову істину, яку не помічає багато читачів: Святий Дух приходить до людей тоді, коли прославляється Ісус Христос. Найважливішою подією в цьому місці Нового Заповіту було звеличення Христа, хоча для багатьох читачів це не очевидно. Однак тільки завдяки тому, що Христос завершив Свою працю і сів у славі праворуч Отця, ми можемо тепер пережити сходження Святого Духа.

Сам Ісус говорив про це в останній день свята в Єрусалимі, як записано в сьомому розділі Євангелія від Івана: ««Хто вірує в Мене, як каже Писання, то ріки живої води потечуть із утроби його». Це ж сказав Він про Духа, що мали прийняти Його, хто ввірував у Нього. Не було-бо ще Духа *на них*, – не був-бо Ісус ще прославлений».

Дух Святий зійшов на апостолів при прославленні Христа, і це абсолютно точно, бо Дух Святий приходить туди, де прославляється Ісус. Зауважмо, що Його не потрібно про це благодіяти. Святий Дух приходить Сам, коли віруючі щиро возвеличують Спасителя. У день П'ятидесятниці, коли насмішники та нечестиві люди говорили: «Вони повпивалися вином молодим», – Петро встав і прославив Ісуса з Назарета, нагадавши Ізраїлю, «що і Господом, і Христом учинив Бог Його, Того Ісуса, що Його розп'яли ви». Воістину Святий Дух приходить, коли Христу віддають належну шану.

...Наповнюйтесь Духом.

Еф. 5:18

Коли ми розмірковуємо про Особистість Святого Духа, Він постає перед нами милостивим, люблячим, добрим і ніжним – саме таким, як наш Господь Ісус Христос. Коли Священне Писання застерігає: «Не засмучуйте Духа Святого Божого», – це теж свідчить про Його любов до нас. Святого Духа засмучують і образливі слова, і наше ігнорування, і свідомий опір, і сумніви в Ньому.

На щастя, ми можемо догоджати Духу Святому, слухаючись Бога і віруючи в Нього. Коли ми догоджаємо Духу, Він реагує на це так само, як і люблячі батько чи матір. Він відповідає віруючій людині, тому що дійсно її любить. І як сумно, коли ми відкидаємо Того, Хто є душею всього суцього! Святий Божий Дух лагідно чекає нашого повернення від невіри та зневаги до Нього. І це найважливіше рішення у світі. Святий Дух готовий розпочати з нами спілкування, Він може увійти в людське серце будь-якої миті.

Ісус Христос – у Своєму воскреслому та прославленому тілі – сидить праворуч Отця Всемогутнього на небесах, заступаючись за нас. І Він перебуватиме там до Свого Другого пришестя. Але Спаситель обіцяв нам послати іншого Втішителя – Духа Святого, Його Духа. Ми не зможемо догодити Богові повною мірою, поки не приймемо всім серцем, що Святий Дух був посланий до нас як Втішитель: Він тепер із нами, нібито Сам Христос перебуває зараз на землі!

А коли прийде Він, Той Дух правди, Він вас попровадить до цілої правди... і що має настати, – звістить вам.

Ів. 16:13

Цілком очевидно, що євангельські християни не приділяють Святому Духу належної уваги. Незважаючи на те, що в Новому Заповіті багато сказано про Духа Святого, християнські книги, що начебто спираються на Новий Заповіт, повідомляють про Нього напрочуд мало. Один з отців церкви, що жив у третьому столітті, у своєму трактаті, присвяченому Трійці, захищав біблійну істину про божественність Святого Духа, проте про Отця і Сина написав у двадцять разів більше, ніж про Духа Святого.

Хоча в Новому Заповіті про Христа говориться частіше, ніж про Святого Духа, це жодною мірою не порівняти зі станом справ у згаданих нами християнській літературі. Біблія не може послужити виправданням того ставлення до Духа Святого, яке склалося в сучасному християнстві.

Дух Святий пронизує все Писання. Він здійснює Свою велику творчу працю. У наших церквах Його інколи сприймають як поетичний образ, або, у кращому випадку, як благодатну дію у світі. Відповідно до біблійного вчення, Дух Святий наповнює Собою всю землю і володіє всіма божественними атрибутами, а не тільки ніжно діє в серці та душі людини.

Усе, що люди роблять своїми слабкими силами, має лише тимчасовий результат, але здійснене ними в Дусі Святому буде навіки!

Керовані Духом коряться Слово Божому

30
травня

І Дух свідчить, бо Дух – то правда.

1 Ів. 5:6

Коли Святий Дух керує життям людини, від неї можна очікувати послуху Слово Божому. Однак багато людей, які говорять про своє бажання сповнюватися Духом Святим, хотіло б продовжувати жити і діяти самостійно.

Священне Писання створено за натхненням Святого Духа, і тому Він очікує нашого послуху вчення Слово Божому. Коли ми не бажаємо коритися, то принижуємо Духа в наших серцях. Він очікує слухняності, але люди не хочуть слухатися Господа. Ми вважаємо за краще самі вирішувати, якою мірою нам наповнюватися Духом, або скільки часу у своєму житті присвячувати Господу Богу. У людей немає бажання коритися всім вимогам Святого Духа.

Подивімося на автомобіль марки «Кадилак». Ми знаємо, що брат Джонс із задоволенням їздив би на такій дорогій машині. Але він не збирається її купувати, і я скажу чому. Джонс хотів би мати «Кадилак», але не настільки, щоб насправді його придбати. Ні, можливо, він і хотів би купити «Кадилак», але все-таки це бажання в ньому не має достатньої сили, тому він і далі їздитиме на старенькому «Шевроле».

Іншими словами, багато хто хоче бути наповненим Святим Духом, але це бажання не таке вже й сильне, щоб його здійснити. Тому люди задовольняються чимось іншим. Вони кажуть: «Господи, я хочу бути наповненим Твоїм Духом, це було б так чудово!» Однак не бажають погоджуватися на Його умови, платити ціну. Дух Святий очікує нашого повного послуху, сповненого любов'ю до Господа.

Дух Святий як вогонь, що очищує

Бо думка тілесна – то смерть, а думка духовна – життя та мир... А ви не в тілі, але в душі, бо Дух Божий живе в вас.

Рим. 8:6, 9

Одним із найпотужніших ударів, який ворог завдав Церкві, став безпідставний страх християн перед Святим Духом. Сьогодні, як і за минулих часів, учення про Духа Святого залишається незрозумілим багатьом людям. У деяких общинах одна лише згадка про Духа викликає переляк і якийсь дивний опір.

Для кращого розуміння того, Ким є Святий Дух, візьмемо полум'я за приклад. Насамперед Святий Дух – вогонь, що очищає моральну сутність людини. Він не випадково називається СВЯТИМ Духом, адже хоч який зміст ми вкладаємо у слово «святий», це образ моральної чистоти. Святий Дух як Бог є абсолютно чистим. Отже, будь-яка людина, що бажає наповнитися Святим Духом і постійно перебувати в Ньому, спочатку повинна очистити своє серце від таємних гріхів, викинути з нього те, що, згідно зі Священним Писанням, не славить Бога.

В основі істинного християнського досвіду повинна бути моральна чистота. Жодні мирські задоволення, що допускають гріх, не повинні мати місця в житті християнина. Жодне порушення праведності не може бути виправданим нібито більшим духовним досвідом.

«Будьте святі» – це фундаментальна заповідь, яку дав нам Господь. Справжня мета християнина – досягнення святості, а не набуття щастя. Лише святе серце може стати оселею Святого Духа!

Відображення Христа в нашому житті

1
червня

Відродитися духом вашого розуму, і зодягнутися в нового чоловіка, створеного за Богом у справедливості й святості правди.

Еф. 4:23–24

Бог вірний, Він невпинно працюватиме в нашому серці та змінюватиме нас як Своїх улюблених дітей до того часу, коли ми побачимо Його лицем до лица. І того благодатного дня ми радітимемо не стільки тому, що Господь урятував нас від пекла, скільки відчуттю духовного оновлення в Ньому. Бог ламає наше старе «я» і творить нову людину, в якій віддзеркалюється краса Сина Божого.

Такий Господній задум щодо людини, і я думаю, що жоден християнин іще не досяг духовної висоти без того, щоб краса Спасителя Христа не стала явною в його повсякденному житті. Духовне перетворення людини – це поступова зміна її способу життя і характеру.

Віруюча людина не може тут, на землі, задоволено оглянувши себе, повідомити: «Схоже, процес освячення вже завершено. Господь має бути задоволений результатом, образ Ісуса відбивається в мені достатньо ясно...» Ні, ніхто з дітей Божих ніколи не наважиться таке заявити! Адже тоді, коли людина дійсно почне у своєму житті відображати Ісуса Христа, то вже не думатиме про це, бо лагідність і смиренність є невід'ємною частиною її духовного зростання та щирого благочестя.

Христос поєднав людину з Богом

Усе ж від Бога, що нас примирило із Собою Ісусом Христом...

2 Кор. 5:18

Апостол Павло, закликаючи афінян до Бога, нагадував їм про те, що Господь перебуває поруч, і тільки завдяки цьому всі люди живуть, рухаються і творять. Людина нерідко вважає, ніби Бог від неї так далеко, як зірка на небі. Та насправді Господь до людей ближче, ніж вони самі до себе.

Як грішнику, який усвідомлює свій тяжкий стан, подолати прірву, що відділяє його від святого Бога? Людині таке не до снаги, але в тому й полягає Євангеліє, що Ісус Христос уже подолав цю прірву. Отцю Небесному було завгодно примирити із Собою весь світ через пролиття крові Його Сина на хресті. Як написано: «І вас, що були колись відчужені й вороги думкою в злих учинках, тепер же примирило смертю в людській тілі Його, щоб учинити вас святими, і непорочними, і неповинними перед Собою» (Кол. 1:21–22).

Нове народження робить нас причетними до Божого єства. Віднині між християнином і Богом поступово зникають усі перешкоди. Освячення під дією Духа Святого триває доти, поки Бог не буде задоволеним. Це богослов'я щодо цього питання, але навіть відроджена душа інколи страждає від відчуття самотності, ніби Господь її полишив.

Опирайтеся дияволу, довіртеся Богу, і ви знову знайдете радість близького спілкування з Ним. Насправді Господь нікуди від вас не йшов!

*Досить вам сидіти на цій горі! ...Ось Я дав вам цей Край!
Увійдіть, і заволодійте цим Краєм.*

Повт. 1:6, 8

Багато християн, навіть не наймолодші з них, нічого не знають про особисте спілкування з Богом. І в цьому полягає одна з найбільших трагедій сучасного християнства. Практичне пізнання Бога є приєднанням до вічності (Ів. 17:3), і на цьому шляху ми здобуємо повнокровне християнське життя. Духовне багатство, яке нам відкривається, настільки грандіозне, що жоден земний скарб із ним не зрівняється.

Можна знехтувати всіма цінностями земного світу, і зробити це безболісно та вільно лише за умови істинного пізнання Бога через Ісуса Христа. Таким було свідчення апостола Павла (Флп. 3:7–14) і всіх великих християн, які йшли за нашим Спасителем, починаючи від часів Його земного життя і донині.

Аби пізнати Бога, ми повинні бути схожими на Нього, інакше – нічого не вийде, адже зовсім різні особистості не здатні довірливо спілкуватися одна з одною. Тому нам необхідно повністю довіритися Божій благодаті, бо тільки вона здатна привести людський дух до гармонії з Його Духом.

Занурюючись у пізнання Ісуса Христа, ми досі лишаємося доступними для нападок ворога людських душ. Про це теж не можна забувати, адже будь-яка духовна легковажність таїть у собі смертельну небезпеку. З іншого боку, якщо християнин нічого не робить, сподіваючись у такий спосіб уникнути труднощів, то спокуси можуть дедалі настирливіше його переслідувати. Духовна пасивність ніколи нікому не була на користь.

Поклонятися Богу – завжди й усюди

І все, що тільки робите словом чи ділом, – усе робіть у Ім'я Господа Ісуса, дякуючи через Нього Богові й Отцеві.

Кол. 3:17

Залишаючись вірним істині, я хочу сказати: якщо ви не поклоняєтеся Богу сім днів на тиждень, то не поклоняєтеся Йому й у неділю. На небі не існує особливого «недільного богослужіння», бо там Господь Бог прославляється завжди.

Багато християн вважає, ніби вони виконали свій обов'язок перед Всемогутнім Богом, якщо раз на тиждень відвідали церкву. Іноді ми чинимо навіть більш духовно, відвідуючи в неділю аж два богослужіння. Однак усе це навряд чи можна назвати справжнім поклонінням Господу.

Я не стверджую, що вам потрібно проводити весь час у церкві, це було б неможливо. Однак сучасним християнам було б добре навчитися прославляти Господа й за своїм робочим місцем, і в ліфті, й за кермом автомобіля. Йому можна поклонятися й у школі, й на баскетбольному майданчику. Славити Бога можна кожної миті життя, і це Йому приємно, правильно та добре.

Звісно, нам потрібно ходити до церкви й молитися Господу разом зі всією спільнотою, але таке служіння не буде вгодним Йому, якщо за ним не йтиме щире поклоніння інших днів тижня. Не варто очікувати гармонії там, де наші молитви розходяться з нашими ділами. Ви можете вимовити ім'я Ісуса Христа хоч тисячу разів, але якщо не підете за Ним, то не матимете від того ніякої користі.

Прагніть, аби весь ваш час і всі ваші справи так чи інакше були присвячені Господу. Тоді ви будете істинно поклонятися Богу, і Він із любов'ю прийме це від вас.

*Хто мудрий, той все це завважить, – і познають вони
милосердя Господнє.*

Пс. 106:43

Господь відкриває нам Свою досконалу й безмежну доброту, любов, благодать, милосердя та інші чудові якості, які повною мірою властиві тільки Йому. Оскільки Господь безмежний, то всі Його божественні атрибути також не мають границь. І щойно ми вирішимо, ніби Господь Бог чимось обмежений, то вже думатимемо не про Нього, а про когось зовсім іншого.

Безмежний Бог володіє необмеженими ресурсами. Маючи любляче серце, Він є безкінечно щедрим у Своїх дарах людям. Визнання першого твердження зазвичай не вимагає зусиль віри. Господь Бог, Володар неба і землі, звісно ж, має неймовірні багатства. Однак повірити в те, що Всевишній щедро ділиться всім цим із людьми, буває важче, особливо якщо ми самі живемо у злиднях. І тут уже хочеться мати особливе божественне одкровення, що підтверджує щедрість Бога. Але сумніватися не варто. Таке одкровення людям дано – це Біблія, в якій багато сказано про Боже милосердя.

Якщо ми довіряємо Господу та Його Слово, то чому ж настільки бідні? Мені здається, це відбувається тому, що люди не розуміють однієї важливої істини: розподіл Божих дарів залежить не стільки від Дарувальника, скільки від того, хто отримує. Всемогутній і мудрий Господь бажає нам дати багато, але Він не виливає Своїх великих дарів у крихітну посудину.

Святість справжня
й оманлива

*Переможцеві сісти Я дам на Моєму престолі зо Мною,
як і Я переміг...*

Об. 3:21

Справжню святість можна випробовувати без будь-якого сумніву та страху. Якщо ж вона не витримає, це буде свідченням того, що святості тут і не було. Щойно сатана починає остерігатися якоїсь Божої істини, він одразу ж створює її підробку. Адже намагається піднести істину людям у найневигіднішому світлі, і більшість незабаром її відкидає, хоча спочатку охоче її прийняла. Сатана хитрий, він має чималий досвід у створенні фальшивок. Він підробляє все, чого боїться. Потім видає людям свої фальшивки за щось справжнє, внаслідок чого деякі християни відходять від істини.

Я з жалем про це говорю, проте є такі самоправедні християни, які біблійне вчення про святість перетворили на сумнівну теорію, що перешкоджає їхньому щирому каяттю. Такі люди приховують власні вади, легковажність і жадібність, гордість і любов до мирського. Мені доводилося бачити гіркі плоди такої церковної діяльності: багато щирих християн починало відкидати саму ідею святості, спостерігаючи за апологетами цього вчення, які насправді далекі від праведного життя.

Однак сповнені Святим Духом мужі вказали нам у Священному Писанні, що Господь закликає людей до справжньої святості й очікує її від усіх дітей Божих. Це стає можливим завдяки ніжній дії Святого Духа, Який відгукується на благання людей, що дійсно прагнуть богоугодного життя.

*...Я розп'ятий з Христом. І живу вже не я, а Христос
проживає в мені.*

Гал. 2:19–20

«**С**права повернула на лихе, якщо вже релігії дозволено впливати на приватне життя», – роздратовано говорив один відомий англієць. Ми могли б відповісти, що справи дійсно кепські, якщо розумний чоловік у протестантській країні зважився на таку заяву. Хіба він ніколи не читав Новий Заповіт? Чи не чув про Стефана, Павла, Петра? Не замислювався про долю мільйонів християн, що слідували за Спасителем Ісусом, незважаючи на мученицьку смерть (настільки віра вплинула на їхнє приватне життя)?

Господь суддя цьому англійцю, але нам необхідно перевірити власні серця. Можливо, цей чоловік просто не побоявся відкрито висловити те, що потайки думає багато людей. І все ж, наскільки сильно християнська віра впливає на наше повсякденне життя? Всім потрібно якось відповісти на це питання. Відповідно до Священного Писання, християнина можна описати як того, хто несе хрест: «Коли хоче хто йти вслід за Мною, – хай зречеться самого себе, і хай візьме свого хреста, та й іде вслід за Мною».

Людина, яка несе хрест, більше не керує власним життям. Вона позбулася цього права, щойно рушила за Господом. І хрест уже став найголовнішою справою її життя, відсунувши на задній план усе інше. Такому християнину залишається лише одне – йти до місця розп'яття!

Гаряча піч і холодний димар

*А ми прийняли... Духа, що з Бога, щоб знати про речі, від
Бога даровані нам.*

1 Кор. 2:12

Добрим християнам варто уникати двох крайнощів: холодного серця та гарячої голови. Із цих двох бід нас особливо відштовхують дії запальної людини, такої собі гарячої голови. Однак і людське серце за своєю природою не бездоганне. Через недостатню освіченість у Божому Слові воно з легкістю може прийняти запальність по плоті за вогонь Святого Духа, а власні фантазії – за небесне світло.

Можемо сміливо заявити, що не буває занадто багато вогню, якщо це справжній вогонь Божий. Не буває і забагато холодної розважливості в питаннях віри, якщо ця розсудливість освячена Божим Духом. Серед духовних дарів у Священному Писанні згадується дар розрізнення, якого так не вистачає багатьом у наш складний час. Духовна проникливість має високу ціну.

Людські зусилля, якими б великими вони не були, нічим не допоможуть діям Святого Духа. Найпалкіший Божий вогонь не заподіє шкоди розуму викупленої людини. Він запалює серце, проте не позбавляє можливості міркувати розсудливо. Тому дозвольте полум'ю Божої любові палати всередині вас із неземною силою, а проте нехай ваші вчинки скеровуються мудрою розсудливістю.

Вогонь повинен горіти в печі, де йому й місце. А димар не можна розжарювати, щоб не спричинити пожежі в будинку. Дотримуйтеся простого духовного правила: гаряча піч, але холодний димар.

Ми живемо за милістю Божою

9
червня

*Отож, приступаймо з відвагою до престолу благодаті,
щоб прийняти милість та для своєчасної допомоги
знайти благодать.*

Євр. 4:16

Хоча Бог бажає, щоб Його діти були святими, як Він, однак Його ставлення до нас не залежить від ступеня нашої святості. Господь чинить із нами за Своєю великою милістю. І це щира правда.

Ми віримо у справедливість і суд, а також у те, що милість вища за суд. Адже завдяки спокутній жертві Ісуса Христа людина тепер може уникнути справедливого обвинувачення й отримати виправдання за Його милістю. Хто вірує в Ісуса Христа, той виправданий і відроджений, викуплений Ним, і тому навіть перебуває в милосерді Божому!

Неправедний, нерозкаяний грішник також живе на землі за милістю Господа, однак настане день, коли він постане перед небесним судом. Зловживаючи милосердям Божим, забуваючи, як унікав смерті і зцілявся від хвороб, грішник будь-якої миті може опинитися на грізному Божому суді. І тоді вже щось змінити буде неможливо.

Тому молімося зі смиренним і сповненим каяття серцем, бо всі ми живемо лише за милістю Божою. Святий чоловік, пуританин Томас Хукер, лежачи на смертному ложі, залишив надихаючий приклад віри і сили духу.

Друзі, зібравшись біля нього, сказали:

– Брате Хукер, ти скоро отримаєш свою нагороду від Господа.

– Ні, ні! – смиренно заперечив чоловік. – Від Бога я отримую Його милість!

А між людом були й неправдиві пророки, як і будуть між вас учителі неправдиві, що впровадять згубні єреси...

2 Пет. 2:1

Зіткнувшись у своєму християнському житті з якимось сумнівним духовним досвідом, не поспішайте йому довіряти, допоки не перевірите на відповідність Священному Писанню. Якщо цей досвід суперечить Слову Божому, то християни не повинні на нього зважати. І навіть якщо нам щось у ньому дуже подобається, не можна вважати істиною те, про що немає точного визначення в Писанні. «До Закону й свідоцтва» – так навчає нас Біблія і так ми повинні перевіряти все невідоме.

Будь-яке нове одкровення має розглядатися з великою обережністю, поки не знайдеться підтвердження у Слові Божому. У двадцятому столітті християни взяли дуже багато небіблійних учень, які претендують на істину, що нібито повинна відкритися в останні дні.

Однак Біблія ніде не передбачає появи нового одкровення або особливого духовного досвіду напередодні пришествя Ісуса Христа. Вона вчить зворотному! Ні у книзі пророка Даниїла, ні в новозаповітних посланнях ви нічого не знайдете на захист ідеї, нібито наші сучасники повинні отримати нове, раніше невідоме одкровення.

Остерігайтеся тих, хто вважає себе мудрішим за апостолів або святішим за мучеників ранньої Церкви! Найкраще, що ви можете зробити у спілкуванні з такими людьми, – це встати й піти геть.

Хто не вірує Богові, той учинив Його неправдомовцем, бо не вірив у свідчення, яким Бог свідчив про Сина Свого.

1 Ів. 5:10

Справжня віра завжди повинна спиратися на догматичне вчення про те, хто є наш Господь, тому вкрай важливо, щоб, наскільки це доступно нашому розумінню, ми знали, Ким є Бог. Псалмоспівець сказав: «І на Тебе надіятись будуть усі, що ім'я Твоє знають». Ім'я Бога відображає особливості Його Особистості, тому існує тісний зв'язок між нашими словами про Господа й нашим сподіванням на Нього.

Псалмоспівець говорить, що люди, які дійсно знають Бога, покладають свої сподівання тільки на Нього. Це не якась особлива чеснота, а лише закономірна реакція розуму, який усвідомлює реальний стан справ. Так влаштована людина: довіряє гідним і уникає нечестивих. Саме тому невіра є великим гріхом.

Отже, Особистість Господа – це тверда основа наших переконань і рішень багатьох, якщо не сказати всіх, практичних проблем християнської віри. Хоча Господь перебуває в таємничій вічності, Він вірний і виконує всі Свої земні обіцянки. Його обітниці невідмінні. Однак Господь і від людини очікує певних моральних дій. Він попереджає, і Його слова теж здійсняться: «Ось тому-то не встоять безбожні на суді, ані грішники у зборі праведних» (Пс. 1:5).

Що глибше наше пізнання про Бога, то більше ми зростаємо духовно, дивлячись на Начальника й Виконавця нашої віри Ісуса Христа.

*Вірою ми розуміємо, що віки Словом Божим збудовані,
так що з невидимого сталося видиме.*

Євр. 11:3

Людський розум вимагає відповіді на питання про походження всього сущого. Нам необхідно знайти якесь пояснення навколишнього світу. Вчені століттями намагаються це зробити, створюючи все нові гіпотези і займаючись дослідженнями, проте ніхто з них так і не знайшов остаточну Істину. Останнє слово ми пишемо з великої літери, бо Істина тут не що інше, як Син Божий і Друга Особа Святої Трійці.

Хто читає Священне Писання, той знає, що Бог створив наш всесвіт. Він не вічний, бо мав початок, і не є результатом щасливого збігу обставин, начебто незліченні елементарні частинки в усьому всесвіті раптом випадково з'єдналися одна з одною та вмиль утворили весь видимий світ. Повірити в таку теорію можуть лише деякі, вкрай легковірні особи. Християни до таких не належать, їм байдуже до подібних спекуляцій про всесвіт.

Віра – це наш інструмент осягнення світу, як написано: «Вірою ми розуміємо, що віки Словом Божим збудовані, так що з невидимого сталося видиме». Все, що існує у всесвіті, мало початок у Божому Слові, в задумі та волі Господа, що показана через дію. І Новий Заповіт відкриває нам, що цим одвічним Словом був наш Спаситель Ісус Христос!

Блаженні, хто випере шати свої, щоб... звійти брамами в місто.

Об. 22:14

Веління людині любити Господа Бога всім серцем багатьом здається нездійсненним, бо не можна любити в наказовому порядку. Любов – це надто делікатне почуття, щоб воно могло виникнути за чиєюсь вказівкою. Очікувати на любов із примусу – це все одно, що наказувати сухому дереву плодоносити або зимовому лісу раптом укритися зеленим листям.

Як тоді нам зрозуміти цю заповідь Господа? Відповідь прихована в усвідомленні природи Бога та людини. Творіння повинно слухатися свого Творця. Людині необхідно повністю підкоритися Господу, незважаючи на те, чи є в її серці любов. Бог має суверенне право вимагати покори від своїх творінь.

Першим та основним гріхом людини є непослух. Поставши проти Творця, людина зруйнувала свої взаємини з Ним, і внаслідок цього любов до Бога згасла в людському серці. Чи можливо її тепер воскресити? Серцю, що страждає через власну холодність до Бога, потрібно покаятися у своїх гріхах, і тоді його наповнить нова, гаряча та радісна любов. У відповідь на щире покаяння Господь знову стане знаним людині й перебуватиме з нею у близькому спілкуванні. І коли зажурене серце врешті-решт знаходить Бога, то більше немає труднощів у здійсненні заповіді любові до Нього.

Тому й Бог повищив Його, та дав Йому Ім'я, що вище над кожне ім'я.

Флп. 2:9

Найскромніша людина, відповівши на заклик Ісуса Христа, буде пошанованою більше за найвеличнішого земного царя або правителя. Народи землі можуть дати своєму повелителю лиш те, чим вони самі володіють, а слава Христова наповнює весь світ. Як написано, Бог дав Йому ім'я, що вище над кожне ім'я!

Усім на небесах це відомо та зрозуміло, проте методи, які ми використовуємо на землі, запрошуючи людей до Ісуса Христа, можуть здатися небожителям вельми нелогічними чи навіть просто неправильними. Євангельські християни часто закликають людей примиритися з Богом, вважаючи це панацеєю від усіх бід, такий собі кращий спосіб позбутися проблем і досягти якихось земних цілей. Після такої проповіді нерідко залишається враження: людині запропонували від чогось відмовитися задля придбання чогось більшого. Але це в корені неправильно, навіть якщо проповідник мав найщиріші наміри.

Ми не повинні уподібнюватися продавцям, які переконують покупців у накопичуванні якихось бонусів, якщо вони на щось погодяться. Ніхто не зможе прийти до Ісуса Христа, якщо його мотивом буде отримання вигоди, як від якоїсь комерційної угоди. Спасіння не отримується «внаслідок проведеної роботи» або завдяки «рішенню стати на бік Ісуса». Воно дається у відповідь на живу віру у Спасителя, нашого люблячого Господа, справжню Людину та справжнього Бога, Який переміг смерть, узявши на Себе наші борги, Який помер за наші гріхи і воскрес, аби дарувати нам свободу. Це справжній Христос, і ніхто інший Його не замінить!

Бог є Дух, і ті, що Йому вклоняються, повинні в душі та в правді вклонятись.

Ів. 4:24

Невідроджена людина бачить Бога тільки в навколишній природі, а незрілий християнин пізнає Його лише в дії благодаті. Оскільки гріх завдає людині глибоких ран, а каяття та звільнення від беззаконного життя справляють сильне емоційне враження, то християни часто схильні цінувати Боже викуплення більше за Його діяння в земному світі.

Однак усі Господні справи гідні хвали та заслуговують на найглибше захоплення. Бог досконалий як у Своїй роботі спокути, так і у справах творіння. Він досконалий і славний у всіх Своїх діяннях.

Осягаючи небесні таємниці в безмежній вічності, ми продовжуватимемо співати хвалу Агнцю, Якого за нас було принесено у жертву. Адже навряд чи можливо, щоб ми, спасенні грішники, колись забули всю гіркоту земного життя. Ми випробували на собі дію благодаті у значно більшій мірі, ніж інші Божі творіння, тому більше за інших пошановуємо дар спокутування і милість Господа, явлену нам через прощення гріхів.

І все ж християнину не можна забувати дякувати Богові й за великі чудеса творіння. Хто Господа не бачить в навколишній природі, той повною мірою не знає Його царственої мудрості та могутності, що підносить і ушляхетнює дух, той не відчував справжнього захоплення душі. Це саме та невимовна краса, яку день і ніч споглядають ангели, не потребуючи нічого іншого та маючи в цьому вічне задоволення!

Улюблені, – не кожному духові вірте, але випробуйте духів, чи від Бога вони, бо неправдивих пророків багато з'явилося в світ.

1 Ів. 4:1

Людина, яка прагне Божих благословень, зазвичай бажає більше дізнатися про те, як їх можна придбати. Вона жадає нового духовного досвіду, кращого розуміння Божої істини та дії Святого Духа, прагне хоч трохи здійнятися над буденним життям. Душа людини в таку годину проходить через випробування.

Господь попереджає, що християнину протистоять оманливі духи, які становлять загрозу його духовному життю. Господь також навчає, як цих духів можна розпізнати. Я знаю віруючих, які, випробувавши дивні духовні переживання, потім з усією ретельністю досліджували, чи від Бога це було.

Аналізуючи новий духовний досвід, вам потрібно поставити собі наступні питання. Як ці переживання вплинули на мої взаємини з Ісусом Христом? Чи зросла моя любов до Бога? Чи залишається Спаситель для мене джерелом єдиного істинного вчення? Чи згоден я з тим, що будь-які нападки на Христа потрібно відкинути? Також важливо запитати себе про те, як новий духовний досвід вплинув на ставлення до Священного Писання. Ґрунтуються мої погляди на Божому Слові або ж це результат якогось впливу ззовні?

Будьте впевнені: все, що приходить до нас від Бога, лише поглибить нашу любов до Його Слова.

*Бо то вгодне, коли хто, через сумління перед Богом,
терпить недолю, непоправді страждаючи.* 1 Пет. 2:19

Ужитті можливі такі ситуації, коли ми, прагнучи чогось кращого, насправді робимо гірше, до того ж це буває настільки погано, що призводить до справжніх духовних проблем і катастроф.

Наприклад, ми прагнемо бути сміливими, однак натомість стаємо зухвалими. Сміливість і лагідність добре уживаються одна з одною. Христос продемонстрував досконалу гармонію цих якостей під час сутичок зі Своїми ворогами.

Прагнучи щирості, ми часом стаємо грубими. Син Людський Ісус Христос виявляв прямоту, але Він робив це доброзичливо. Християнин, який хвалиться тим, що завжди «називає речі своїми іменами», ризикує звикнути до своєї брутальності й уже потім її не помічатиме.

Бажаючи бути обачними, ми нерідко стаємо підозрілими. А оскільки люди мають багато противників, то починаємо бачити навіть неіснуючих ворогів або ж неприязно поводитимось з тими, хто не погоджується з нашими думками.

Прагнучи бути серйозними, ми часом стаємо насупленими. Для християнина це великий недолік, адже насупленість не буває ознакою благочестя. Радість – ось справжні ліки для розуму.

Коли ми хочемо бути сумлінними, нас підстерігає небезпека надмірної скрупульозності. Якщо диявол не може схилити до якогось гріха, то йому під силу посяти в людському серці сумнів. Мені знайомі християни, що живуть у стані тривалого душевного сум'яття, переймаючись, що чимось не догодили Богові. Водночас ці люди розглядають своє самобичування як певний доказ благочестя. Однак вони помиляються.

Симптоми задавленої хвороби

Великий же зиск – то благочестя із задоволенням. Бо ми не принесли в світ нічого, то нічого не можемо й винести.

1 Тим. 6:6–7

У середині людського серця причаївся гіркий корінь, який невинно спонукає нас до придбання різних речей. При-свійний займенник «моє» на папері має досить безневинний вигляд, однак насправді являє стару природу Адама краще, ніж тисячі томів богословської літератури. Це симптоми нашої задавленої духовної хвороби.

Серце людини настільки захопили навколишні речі, що позбутися цього, здається, вже просто неможливо. Речі стали для нас абсолютною необхідністю, хоча від початку так не було. Коли одного разу дари посіли місце Дарувальника, людство пішло в абсолютно неправильному напрямку. Безсумнівно, користолюбство стало одним із найпоширеніших земних гріхів. А оскільки це вже є частиною людської природи, то, на жаль, мало хто вважає його великим злом. І ця ситуація трагічна.

Нам буває важко пожертвувати своє майно Господу. Ми не знаємо, чи буде це правильно, як до цього поставляться близькі, родичі та друзі. Але нам необхідно залишити такі побоювання. Господь прийшов, аби врятувати, а не погубити. Все, що ми Йому віддаємо, потрапляє в надійні руки, а те, що лишаємо собі, насправді перебуває в небезпеці.

Нам також варто присвятити Йому всі свої дари й таланти. Людині потрібно усвідомити, що все це їй дано Богом у борг, і насправді вона не є власником своїх здібностей. Це так само, як жодна розумна людина не назве власним досягненням свої блакитні очі або міцні м'язи.

*...Правдомовні в любові, і в усьому зростали в Нього,
а Він – Голова, Христос.*

Еф. 4:15

Сьогодні, як і в минулі століття, істинний християнин лишається загадкою для світу, святим у тілі Адама, таємницею для ангелів, радістю для Бога і оселею Духа Святого. Християнське спілкування об'єднує всіх дітей Божих, незалежно від того, хто вони по плоті і звідки родом. Головне, що вони омиті кров'ю Спасителя Христа, народилися від Святого Духа, ходять у світлі Бога Отця, мають живу надію через воскресіння Ісуса Христа і з радістю чекають Небесного Царства.

Істинний християнин відчуває страх Господній, що супроводжується трепетом і побожністю, та водночас не лякається Бога. Християнин наближається до Нього, сповнений віри і радості, хоча його серце і тремтить від святого страху й подиву. Світ ніколи не зрозуміє цього почуття: християнин, хоч і народжений на землі, та водночас – вірую в Бога – усвідомлює себе громадянином неба!

Нас інколи критикують: «Християни полюбляють говорити про себе і свої взаємини з Богом, начебто вони в центрі всього світу». Я маю на це відповідь. Християнин, який стверджує, що він цінний в очах Божих, – це той віруючий, який щедро жертвує гроші нужденним, посилає своїх синів і дочок (або вирушає сам) проповідувати Євангеліє далеким народам, які живуть аж край землі.

*Тому ти вже не раб, але син. А як син, то й спадкоємець
Божий через Христа.*

Гал. 4:7

Я не стверджую, що мені відомі суверенні Божі плани для всього світу, проте думаю, що знаю і навіть можу розповісти вам те, що Господь зробить для простих людей, які шукають Його. Будь-яка людина, щиро звернувшись до Бога, тренуватиметься у благочесті, розвиватиме свої духовні здібності, проявляючи послух, довіру та смиренність, і, роблячи так, незабаром здивується результатам, які перевершать усі її очікування. Будь-яка людина, що покалася, пішла за Господом і шукає в Біблії відповіді на свої питання, буде приємно вражена своїми знахідками.

Визнаймо, що Божа присутність у всьому світі є незаперечним фактом. Господь перебуває всюди, в усьому всесвіті, який існує лише завдяки Йому. І це не якийсь далекий Бог, а близький нам, бо Він – Отець нашого Господа Ісуса Христа, і Його любов протягом тисячоліть ніжно огортає все людство.

Бог за всіх часів прагне привернути увагу людей, бажає відкрити їм Себе, щоб мати з ними близькі стосунки. Він наділив людину дивовижними здібностями зростати в пізнанні Бога, удосконалювати свій духовний світ через віру, любов і добрі справи.

*Та тоді, не знаючи Бога, служили ви тим, що з істоти
богами вони не були.*

Гал. 4:8

Людина може все життя захоплюватися красою природи, справами рук Господа, але так і не усвідомити саме буття Бога, Який створив наш світ. Милування природою не може піднести людину до Бога або ж стати тією драбиною, по якій вона зійде на небеса.

Земля та небо здаються тонким серпанком, крізь яке люди можуть споглядати славу Божу (Пс. 118:1–6; Рим. 1:19–20), однак для впертих грішників ця тканина стає щільною та непрозорою. Вони хоч і бачать творіння, проте не здатні розрізнити в ньому Творця, то й дивляться на небеса крізь тьмяне скло.

Християнин із радістю переходить від віршів найкращих поетів, які оспівують природу, до слів пророків і псалмоспівців у Священному Писанні. Ці мужі в основу всього ставлять Бога, силою віри підносяться до Його престолу та милуються створеним Господом світом із небесної висоти. Біблійні автори всім серцем люблять Боже творіння, проте вони люблять його не саме по собі, а як справу рук великого Творця. Пророки і псалмоспівці здійснили свій земний шлях так, наче вони гуляли по Божому саду. Все в цьому світі нагадувало їм про Творця. Вони відчували Божу силу в поривах вітру та бурі, чули Його голос у гуркоті грому, гори розповідали про Його могутність, а скелі – про Його захист.

Поети, які оспівують красу природи, лише закохані у творіння Всевишнього, а богонатхненні автори Біблії люблять Самого Бога. Саме в цьому полягає їхня головна відмінність.

*Вони волю обіцяють їм, самі будши рабами тління.
Бо хто ким переможений, той тому й раб.*

2 Пет. 2:19

Хоча християни мають Священне Писання та давні духовні традиції, але сьогодні ми спостерігаємо сумний стан наших церков, які часто виявляються неспроможними опиратися лукавству цього світу і триматися від нього якнайдалі. Ми не маємо права заплющувати очі на очевидне: світський спосіб життя вабить до себе віруючих із великою силою.

Випробовуваний сатаною наш Спаситель у земному житті відмовився придбати весь світ ціною непослуху Богові. Однак сьогодні цей світ звертається до Його послідовників і домагається їхньої прихильності за допомогою різних хитрощів. Земна слава, рішуче відкинута нашим Господом, сьогодні стала бажаною для багатьох людей, які називають себе Його учнями. Лукавство сатани, яке легко розпізнав Христос, зачаровує сучасних християн, і вони з легкістю йому піддаються.

Диявол не знав Ісуса Христа, але, схоже, він добре вивчив християн. Пожадливість тіла, пожадливість очей, пиша життява сьогодні наділи «християнську» личину (це допустили не ліберали, а євангельські християни). І тепер уся ця суміш пропонується людям разом зі вченням Христа як нібито справжня віра. Сліпі вожді, поводитарі сліпих наполягають, що християни не повинні позбавляти себе задоволень цього світу. І те, що Ісус Христос відкинув у Своєму житті, тепер багато Його послідовників використовує для залучення людей до Євангелія.

Нам вкрай необхідно усвідомити таку небезпеку, адже, незважаючи на всі попередження, світ нестримно вабить до себе сучасних християн!

І скажу я душі своїй: «Душе, маєш багато добра, на багато років складеного. Спочивай, їж та пий, і веселися!»

Лк. 12:19

Безбожник, типовий представник свого кола, вважає себе найважливішою персоною у всесвіті, тож і мислить про себе як про бога. Він схиблений на речах – мирських речах – настільки, що дійшов хибного висновку, ніби на землі існують лише матеріальні (або фізичні) цінності.

На таких людей, далеких від духовного життя, чекає вічна смерть. Їхньою релігією є власна переконаність, що вони нічим не гірші за інших. Наступний текст із книги Йова, як на мене, добре описує непросте становище таких людей і сьогодні: «Хай загине той день, що я в ньому родився, і та ніч, що сказала: «Зачавсь чоловік!» Оця ніч – бодай темність її обгорнула... Хай потемніють зорі поранку її... бо вона не замкнула дверей нутра *матернього*... Чому я не згинув в утробі? Як вийшов із нутра, то чому я не вмер? Чого прийняли ті коліна мене?.. Бо тепер я лежав би спокійно, я спав би... Там же безбожники перестають докучати, і спочивають там змученосилі».

Для людей, які в усьому покладаються на себе й повністю виключили Творця зі свого життя, стає неминучим вічне покарання. Навіть якщо колись на словах вони схвалювали церкву та релігію. А проте вони ніколи не вважали себе Божим творінням, не думали про свою відповідальність перед Ним. Вони знехтували Ісусом Христом, Його присутністю в цьому світі, голосом нашого Господа і небесним світлом.

...Як свідчить їм сумління та їхні думки, що то осуджують, то виправдують одна одну.

Рим. 2:15

Один зі способів, який використовує диявол, аби відвести нас від істини, – це змусити над нею жартувати. Наприклад, люди, сміючись, кажуть, що совість – це такий голос усередині, який змушує відчувати власну провину, коли на чомусь зловлять.

Є речі, з яких не можна жартувати, і совість – одна з них. Бог вклав її в людське серце, і совість здатна так вплинути на нашу душу, що остання раптом відчує себе зовсім самотньою, ніби Господь створив її єдиною в усьому всесвіті, і вона тремтяче повисне між раєм і пеклом, очікуючи на останній суд... Із цього не жартують. Пам'ятайте, що совість завжди на боці Бога, завжди! Вона судить нашу поведінку на підставі вищого морального закону і, як стверджує Священне Писання, нас виправдовує або засуджує.

Небесне світло, яке освітлює християнина, також не може бути об'єктом для жартів. Наша зустріч з Ісусом Христом у небесній славі не може бути підставою для іронії. Коли вам важко втриматися від жартів, то можете звернутися до політики, там завжди знайдете з чого посміятися. Але не жартуйте про Бога, совість, смерть, вічне життя, кохання, хрест, молитву...

У житті завжди знайдеться місце святому гумору, який, як на мене, є Божим даром. Тому почуття гумору не повинно зникнути. У світі є маса речей, з яких можна посміятися, але тільки не з тих, до яких серйозно ставиться Бог. І однією з таких речей є совість.

Що тримається вірного слова згідно з наукою, щоб мав силу й навчати в здоровій науці, і переконувати противних.

Тит. 1:9

Неможливо перебільшити важливість здорового біблійного вчення в житті християнина. Ми потребуємо правильного розуміння основних духовних питань, аби жити побожним життям. І як неможливо зібрати виноград із тернини або інжир з осоту, так і добрі духовні якості не можуть вирости з неправильного вчення. Слово «доктрина» має просте визначення: це вчення, яке ми знаходимо в Біблії і якого дотримуємося. Всі християни, як пересічні віруючі, так і викладачі духовних дисциплін, мають бути впевненими, що їхнє віровчення цілком відповідає істині.

Цілковита згода між нашою вірою і фактами гарантує здорове вчення. Ми не повинні погоджуватися ні на що інше. Кожному поколінню християн необхідно оцінювати свої переконання. Хоча Божа істина залишається незмінною, до людського розуму можуть просочуватися різні омани, завдаючи чималої шкоди істинному вченню. Люди зазвичай прагнуть докопатися до правди, маючи справу зі звичними земними проблемами, проте в питаннях віри вони нерідко сприймають вірність істини як догматизм.

Багато християн сьогодні соромляться стояти на твердій позиції в питаннях віри, проте в історії церкви духовна сила та безкомпромісне віровчення завжди йшли пліч-о-пліч. Ми повинні повернутися до консервативного богослов'я, яке з доброю християнською усмішкою твердо й непохитно стоїть на Божому Слові, живому та вічному.

Блаженні голодні та спражені правди, бо вони нагодовані будуть.

Мт. 5:6

Удуховному житті проблемою є не те, як людині вблагати Бога наповнити її серце Святим Духом, а відсутність бажання дозволити Господу це зробити.

Христос говорив про людей, голодних і спражених правди. Жага та голод є фізіологічними потребами, які в разі гострої потреби можуть викликати справжній біль. Досвід багатьох богошукачів свідчить, що коли їхні святі бажання досягали вершин, доходило навіть до болю, то вони раптово отримували найвищу відповідь.

Час від часу серед християн з'являються мужі, чії духовні устремління настільки їх захоплюють, що все інше в житті відступає на задній план. Такі віруючі не відчують задоволення від завчених своїми одновірцями молитов, які безперестанку лунають у церкві. Вони палають духом, а їхні гарячі молитви бентежать деяких парафіян. Похитуючи головами, члени церкви багатозначно поглядають один на одного. Однак, як той сліпий, який не переставав кричати про свою біду, хоча його і просили замовкнути, діти Божі «ще гучніше кричать».

Вони молитимуться і вдень і вночі, нібито виконують якусь обітницю або долають великі перепони. Урешті-решт ці дивовижні християни неодмінно отримують відповідь від Господа. І це станеться не тому, що вони молилися довго чи робили це пізньої години, а тому що їхні серця цілком віддані Богу.

Зовсім неважко вивчити посібники про духовне пробудження і переможне християнського життя. Та набагато складніше взяти собі на плечі хрест і виснажливо зійти на високу та неприступну гору самозречення.

Тут багато покликаних, але мало обраних!

Будьте чесними перед Богом

27
червня

А Господь Саваот випробовує праведного, бачить нирки та серце. Хай над ними побачу я помсту Твою над ними, бо Тобі я відкрив свою справу!

Єр. 20:12

У наш вік загальних підробок існує реальна небезпека випустити з уваги такий важливий елемент молитви як чесність. Девід Макінтайр писав: «Нам необхідно бути чесними, коли ми схиляємося в Його святій присутності». І далі: «Одного разу Єремія неправильно витлумачив Божі дії. У гніві він вигукнув: «Ти надував мене, Господи, і я дійсно обдурений» (сучасний переклад). Це найжахливіші слова, які могли пролунати перед лицем Того, Хто є незмінною істиною. Але пророк висловив свої почуття, як міг, і Господь не тільки простив, а прийшов і благословив чоловіка».

Я згадую іншого християнського письменника, який із вражаючою прозорливістю радив молитися просто й відверто, навіть якщо це комусь могло здатися зухвалістю. Він учив: «Коли ви починаєте молитися, однак не відчуваєте до цього внутрішнього спонукання, так і скажіть Богу, не підбираючи особливо делікатних слів». Якщо духовні речі викликають у вас нудьгу, чесно це визнайте.

Така порада здатна збентежити деяких педантичних християн, а це все-таки чесніше, ніж прикидатися. Господь любить простодушних людей, навіть якщо вони в молитві говорять зайве. Господь таке може легко виправити. Але не існує просто-го засобу, щоб видалити нещирість із серця людини.

Хто має вуха, нехай почує!

*Тому не судіть передчасно нічого, аж поки не прийде
Господь, що й висвітлить таємниці темряви та
виявить задуми сердець...*

1 Кор. 4:5

Ми віримо, що Ісус Христос помер за неправедних і вони отримали можливість жити в гармонії з праведним Богом. Але чи означає це, що прощені й викуплені люди більше не відповідають перед Ним за свою поведінку? Якщо вони зодягнулися у праведність Христову, то чи опиняються їхні вчинки поза критикою?

Зовсім ні. Законодавець, Який установив моральні норми для всього всесвіту, не може заплющити очі на провини Своїх дітей, щоб не порушився загальний порядок. У домі Божім серед викуплених та виправданих людей є і закон, і благодать. Не суворий закон Мойсея, а закон милості, що йде з люблячого серця Отця, Який бажає, щоб Його діти жили відповідно до заповідей Божих.

Господь і апостоли попереджають, що кожному належить звітувати про свої справи, які ми здійснюємо в земному житті. Новий Заповіт навчає, як християнину жити, щоб його нагородою в день Ісуса Христа не стали лише «дерево, сіно й солома» (Рим. 14:7–12; 1 Кор. 3:9–15). Засудження на смерть і муки пекла для християнина залишилися в минулому, але «мусимо всі ми з'явитися перед судовим престолом Христовим». І там не запитують, чи дотримувалися ми закону Мойсея. Там потрібно буде відповісти, як ми чинили в домі Божім. Сьогодні ми маємо Біблію та Святого Духа. З їхньою допомогою можемо підготуватися до судилища Христового, чесно аналізуючи своє життя.

Цим пізнаються діти Божі та діти дияволові: Кожен, хто праведности не чинить, той не від Бога...

1 Ів. 3:10

Сьогодні в наших церквах є багато людей, які розмовляють християнською говіркою, але знають Бога лише з чуток. Вони читали якісь книги про Нього, бачили відблиск небесного світла. Можливо, вони навіть чули слабке відлуння Його голосу, та особисто вони не знають Бога.

Сьогодні багато християн висуває на перший план відвідування богослужінь, участь у духовних заходах, домашні групи, спільний спів тощо. У всьому цьому вони цілком можуть покластися один на одного. Вони проводять багато часу разом, служачи та допомагаючи тим, хто входить до їхнього християнського кола спілкування.

Але подивімося на Ісуса Христа. В Євангелії ми читаємо, що у Своему земному житті Ісус багато працював, усвідомлюючи всю важливість служіння людям: проповідував, зціляв, відповідав на питання і благословляв усіх, хто до Нього приходив. Чимало часу Господь проводив також у спілкуванні з учнями, які з Ним ходили і любили Його.

І все-таки це не було першорядним у житті Христа, головним для Нього залишалось близьке спілкування з Небесним Отцем. Коли Ісус піднімався на гору для молитви, Він там був не один, бо туди незримо завжди приходив люблячий Батько.

Очікуючи на пришестя Господа

*Бо прийде Син Людський у славі Свого Отця з Анголами
Своїми...*

Мт. 16:27

Мені здається, що сьогодні ми повністю втратили радість очікування напередодні повернення Ісуса Христа на землю. Ми більше не відчуваємо зворушливого почуття від думок про Його Друге пришестя. Причини цього, як на мене, полягають у наступному.

Загальноприйняте в наших церквах богослов'я робить наголос на тих благодатних результатах, які християни отримали через страждання Ісуса Христа на Голгофі. На результатах, а не на Самому Спасителі, Який за нас помер на хресті. Взаємини спасенної людини з Ісусом Христом певною мірою є договірними, а не особистими. Акцентування здійсненої Спасителем «роботи» призводить до того, що Він як Особистість відходить у тінь. Іншими словами, здійснений Ним подвиг на хресті стає для нас нібито важливішим за Нього Самого.

Отже, вчення про спокуту стає схожим на схвалення торговельної операції, яку нам пропонують просто «взяти», але при цьому наші почуття і серце не беруть жодної участі. Ми повинні дуже любити людину, щоб нетерпляче на неї чекати, не спати, передчуваючи її повернення. Ймовірно, нашою холодністю пояснюється той факт, що сьогодні церкви майже не готові до пришестя Ісуса Христа.

Наша історія свідчить, що у період страждань Церква завжди спрямовувала свій погляд на небеса. Скорботи пробуджували народ Божий і спонукали Його дітей очікувати й жадати повернення Господа. Одного разу Спаситель Ісус забере всіх нас із землі. Господь зробить це легко й безболісно, якщо ми будемо готовими, або ж усе станеться інакше.

І побачив Бог усе, що вчинив. І ото, – вельми добре воно!

Бут. 1:31

Я не знаю, навіщо Бог робить деякі речі, та переконаний, що у створеному Ним всесвіті нічого не відбувається випадково. На початку Буття, де описується створення світу, ми бачимо чудовий приклад доцільності: все у всесвіті влаштовано гармонійно, а кожна річ має власне призначення.

Якби в лікарні мені дозволили зайти до операційної, то я не зміг би розібратися у складному медичному обладнанні. Але хірургу там усе відомо, жоден з інструментів не потрапив до операційної випадково.

Якби опинився в кабіні сучасного потужного локомотива, то був би здивований неймовірною кількістю приладів, важелів і перемикачів. Під моїм керівництвом потяг, напевно, зійшов би з рейок уже за кілька хвилин. Однак машиніст знає, як змусити транспорт рухатися швидко та водночас безпечно.

Коли всемогутній Бог зайшов до кабіни Свого небесного локомотива (який ми називаємо всесвітом), Він узяв керування на Себе, й відтоді там усе працює, як годинниковий механізм. Той факт, що багато речей у всесвіті недоступно людському розумінню, не дає підстав ставити під сумнів компетентність Господа Бога. Все, створене Ним, має свою мету!

Незмінний Христос

Але Він умалив Самого Себе, прийнявши вигляд раба, ставши подібним до людини; і подобою ставши, як людина.

Флп. 2:7

Нам важко зрозуміти вічну й незмінну сутність Ісуса Христа, тому що ми постійно спостерігаємо якісь метаморфози в навколишньому світі. Наш Господь ніколи не змінюється, Його любов вічна. Бог завжди ставиться до людей зі співчуттям і розумінням. Його наміри щодо нас незмінні.

Він – Христос, наш Господь, Спаситель Ісус. І хоча Він після славного воскресіння з мертвих перебуває біля Божої правиці Отця на небесах і став главою Церкви, Його любов до людей залишається тією самою, що й у земному житті. Нам важко усвідомити величну простоту незмінного Ісуса Христа. Ми звикли, що все у світі перебуває в динаміці, розвивається, наприклад, стає кращим або більшим за обсягом.

Він – Спаситель, і до Нього ми приходимо швидше, ніж до найближчого друга. Він – сонце, що освітлює нас, яскрава зірка в темній ночі. Він дає життя і Він наша скеля спасіння. Він – наш притулок і майбутнє. Він – наша праведність, освячення і спадщина. Все це людина глибоко усвідомлює, коли з вірою запрошує Ісуса Христа ввійти в її серце. Істинний шлях до Ісуса не можна пройти ногами. Цей шлях пролягає у глибині душі, яка прагне свого Господа.

Природа істинного поклоніння

3
липня

*Ось Я стою під дверима та стукаю: коли хто почує Мій
голос і двері відчинить, Я до нього ввійду...*

Об. 3:20

Одним із найважливіших тверджень у Новому Заповіті є слова: «Богомільці правдиві вклоняться будуть Отцеві в душі та в правді, бо Отець Собі прагне таких богомільців. Бог є Дух, і ті, що Йому вклоняються, повинні в душі та в правді вклонятись» (Ів. 4:23–24). Тут ясно сказано про духовну природу поклоніння Богові. Тому ми не повинні пов'язувати наше служіння Господу з якоюсь їжею, дотриманням особливих днів, одягом і обрядами. Суть істинного поклоніння – в єдності духу людини з Духом Божим.

Сумним наслідком гріхопадіння стала порожнеча в серці людини, що з'явилася там, де раніше був Дух Божий. У самій глибині людської душі таїться чудова купина, призначена для перебування там Триєдиного Бога. Всевишній саме там хотів спочивати і спонукати нас палати духовним вогнем. Людина внаслідок своєї гріховності позбулася близького спілкування з Богом і тепер відчуває духовну самотність.

Нікому іншому, крім Ісуса Христа, не виявиться це таємне місце в душі людини. Однак і Він входить туди лише тоді, коли з вірою Його запросимо: «Ось Я стою під дверима та стукаю: коли хто почує Мій голос і двері відчинить, Я до нього ввійду, і буду вечеряти з ним, і він зо Мною» (Об. 3:20).

Отож, сину мій, зміцняйся в благодаті, що в Христі Ісусі вона!

2 Тим. 2:1

У демократичній країні завжди існує ризик втратити свободу через нерозумні дії політиків. Наскільки ж важливіший правильний вибір для вирішення духовних питань!

Недбалість та байдужість, з якими мільйони протестантів ставляться до дарованої Богом релігійної свободи, не віщують нічого доброго. Не усвідомлюючи наслідків своєї поведінки, вони проводять вихідні дні десь на озерах або в горах, на пляжах грають у рухливі ігри, рибалять і засмагають. Вони вирушають туди, куди їх тягне серце, а до церкви йдуть тільки тоді, коли надворі вирує негода. Якщо так триватиме й надалі, то євангельське християнство незабаром поглине світ.

Справжня Блага звістка – це проповідь свободи, що підтверджена благодаттю. І ми повинні твердо стояти в цій свободі, яку дарував нам Ісус Христос. Але що ж нам із нею робити?

Я думаю, що віруючій людині було б корисно час від часу перевіряти свій духовний стан, ставлячи собі деякі питання. Наприклад, куди ми прямуємо у вільний час? В якій компанії ми відчуваємося найкомфортніше? До чого спрямовуються наші думки, коли ми даємо їм волю? Коли в нашій роботі чи навчанні настає перерва і ми можемо перевести подих, які думки першими спадають на розум? І чи не зникає в нас бажання відповідати на такі питання, адже чесні відповіді можуть виявитися не такими вже й приємними?

Бог не порушує нашу свободу

5
липня

І хто хоче, хай воду життя бере дармо!

Об. 22:17

У людині одвічно закладена свобода волі. Оскільки вона створена за образом Бога, що володіє абсолютною незалежністю, то повинна теж мати якусь свободу. Це дає людині можливість вибирати, з ким дружити в цьому і прийдешньому світі, на чий бік – Бога чи диявола – стати, бути грішником або святим.

Господь Бог шанує свободу людини. Колись Всевишній подивився на Своє творіння і вирішив, що воно «вельми добре». Якби ви змогли знайти хоч найменший недолік у Божому творінні, це означало б виявити якусь ваду в Самому Творці. Адже фальшива смиренність нарікає, що в Божому творінні абсолютним є все, крім людей. Насправді в людині немає нічого, про що варто було б шкодувати, крім гріха. Ми можемо це стверджувати, дивлячись на величний приклад Божого Сина, Який навіки прийняв людську подобу.

Бог настільки високо цінує творіння Своїх рук, що за жодних обставин не порушить його свободу. Господь Бог зробить дев'ять кроків із десяти нам назустріч. Адже Він спонукає людину до покаяння, але не кається замість неї. Суть сповідання гріхів полягає в тому, що це має зробити сам грішник. Бог може проявляти довготерпіння, до часу утримувати Свій суд, показати настільки велике милосердя, яке здивує багатьох, але Він за жодних умов не примусить людину каятися. Це було б порушенням фундаментального дару свободи, який Господь одного разу дав людині та вже ніколи не відбере. Віруючі знають, що мають свободу вибору, тому добровільно підпорядковують свою волю благій та вічній волі Бога.

*А всі, хто надію на Тебе складають, хай тішаться...
і будуть радіти Тобою, хто любить Ім'я Твоє!*

Пс. 5:12

Ймовірно, найсерйознішою проблемою сучасних християн є нестача полум'яної любові до Ісуса Христа, що здатна охопити все ество людини.

Англійська Біблія короля Якова не має слова «обожнювання» або його похідних, однак у Священному Писанні добре розкрито зміст цього поняття. Великі святі мужі відчували несамовиту любов до Господа. Псалми є зразком того високого почуття, яке мали до Бога цар Давид та інші псалмоспівці. Апостол Павло свідчив, що його любов до Господа була безмірною та спонукала до надзвичайних вчинків, які комусь могли навіть здатися нерозумними.

Але сьогодні в наших церквах складно знайти людину, що світиться від любові до Ісуса Христа. На богослужіннях ми підносимо хвалу Господу формально, немов вимушено, і ця нещирість відразу ж відчувається.

Немає нічого дивнішого та прекраснішого, ніж полюбити Спасителя глибокою та щирою любов'ю, яка викликає радість і захоплення Його Особистістю. Така любов нікого не залишає байдужим, вона надихає, очищає та заспокоює серце людини до самої глибини. Це духовні пахощі, що притаманні істинним святим, чиї імена занадто довго тут перераховувати. Подібна палка любов до Господа є ознакою того, що її володар – жива частинка Вселенської Церкви Ісуса Христа.

Добровільно взяти свій хрест

7
липня

Бо вчинено вам за Христа добродійство, – не тільки вірувати в Нього, але і страждати за Нього. Флп. 1:29

У християнському вченні присутня ідея, нібито хрест Ісуса Христа включає в себе багато інших хрестів, а смерть Спасителя охопила собою всі смерті. Як написано: «Коли вмер Один за всіх, то всі померли...» Цю частину спокути здійснив Бог задля виконання вимог Закону. Християнин як член тіла Христового розп'ятий разом із Ним, Главою Церкви. І всі віруючі в Ісуса Христа померли разом із Ним. Усе, що відбувається з людиною після цих подій, також тісно пов'язане з нашим Спасителем.

Адже слідування за Господом Христом у практичному християнському житті має величезне значення. «Коли хоче хто йти вслід за Мною... хай візьме щоденно свого хреста» – тут мається на увазі особистий хрест віруючого, що відображає хрест Христовий, який звільняє християнина від влади гріховної людської природи. Віруюча людина добровільно бере на себе цей хрест. У цьому полягає відмінність від того хреста, на якому римляни страчували своїх засуджених. Ті люди йшли на розп'яття проти власної волі, а християнин робить це добровільно. Римський воєначальник ніколи не пропонував засудженим вибір: «Хто хоче, візьми свій хрест!» Ці слова, що мають на увазі реальну свободу вибору, міг сказати тільки Ісус Христос.

Кожен християнин повинен вважати себе дійсно померлим разом з Ісусом Христом і бути готовим до самозречення, покаяння та смирення – до всього, що лише необхідне на шляху послуху Господу.

Підміна істини збіркою правил

І скликнув у храмі Ісус, навчаючи й кажучи: «...Я не прийшов Сам від Себе; правдивий же Той, Хто послав Мене, що Його ви не знаєте».

Ів. 7:28

Багато людей вважає, що істину потрібно спочатку якось осмислити, а потім звести її до якихось простих правил, на кшталт елементарних арифметичних дій, як двічі по два – чотири. Дві тисячі років тому релігійні лідери, які добре знали на богослов'ї, дивувалися, дивлячись на Ісуса Христа. Вони запитували один одного: «Як Він знає Писання, не вчившись?»; «Звідки в Нього оце незвичайне вчення, адже Він не відвідував школу рабинів?»

Це свідчить про те, що юдейські керівники вважали істину (або Істину – з великої літери) чимось суто інтелектуальним. Вони вважали, що її можна вмістити у збірку певних правил. За їхніми міркуваннями, божественна Істина не мала таємничої глибини, вони її не відчували, тому готові були звести до простих раціональних суджень. Саме тоді ці лідери відвернулися від нашого Спасителя, бо Христос навчав невідомих їм «висот і глибин». Ісус говорив, що є Посередником, через Якого до людей звертається Бог.

Ісус Христос сповістив їх: «Наука Моя – не Моя, а Того, Хто послав Мене... Я від Себе нічого не дію, але те говорю, як Отець Мій Мене був навчив... Я світові те говорю, що від Нього почув».

Сьогодні, як і за часів Ісуса Христа, люди, які мислять раціонально, не помічають таємничої глибини Священного Писання, його надприродної та божественної сили. Вони бачать лише текст, або збірку доктринальних правил, яких і вчать інших людей. Однак результатом цього буде духовна смерть.

Вони запаморочені розумом... за стверділість їхніх сердець.

Еф. 4:18

Деякі християни неабияк здивуються, довідавшись, що бути «навченим Біблією» і «навченим Духом» – не завжди одне й те саме. Відмінності існують. Можна вивчити основи віри, але самої віри не мати. Можна стати знавцем біблійного вчення, та водночас не бути духовно освіченою, віруючою людиною. В такому випадку розум не буде помічником у сприйнятті суті біблійної істини.

У багатьох церквах діти вивчають Священне Писання, проходять катехизацію, і все ж це не гарантує здобуття ними живої віри та щирого благочестя. У прихожан таких церков часто не видно ознак переходу від смерті до життя, немає радості від отримання спасіння. Їхня діяльність зовні може мати богобоязливий вигляд, та в ній не видно світла віри. Багато таких християн має ревне ставлення до церковного життя, проте все ж залишається духовно сліпим, ознайомленим лише із зовнішніми проявами релігійності. Проте у глибині серця ці люди тужать за живою вірою в Бога.

Хтось сказав: «Аби зрозуміти Священне Писання, його потрібно читати за сприяння Святого Духа, Який колись надихнув і його авторів». Це істинно так, проте дане твердження нічого не навчить слухачів, якщо Дух Святий не запалить їхніх сердець.

Хто впокоряється – той піднесеться.

Лк. 14:11

Усім християнам потрібно остерігатися зверхності й завищеної самооцінки. Людина Божа ні до кого не може ставитися зневажливо. Люблячий Господь не залишить це без уваги. Ви можете запитати: «А що зробить Бог, якщо я стану гордовитим і самовпевненим, пишатимусь перемогами й успіхами?»

Я думаю, що Господь неодмінно вкаже вам на приклад Свого життя, Він і по-батьківськи покарає. Ісус Христос не дозволяв марнославству заповзти в Його серце. Він не мав слуг, Він ніким не керував. Наш Господь не поведився щодо інших людей, як тиран.

Зважте на хорошу духовну пораду для християн: не покладайтеся на думку оточуючих і не сприймайте шану як особливу нагороду за великі здібності. У день урочистого входу Ісуса Христа в Єрусалим натовп Йому захопливо вигукував: «Осанна!» Проте вже найближчої п'ятниці ці самі люди одностайно кричали: «Розіпни Його!»

Якщо вам вдалося досягти смирення у своєму серці, це і є справжнє благословення. Ранні отці церкви писали: якщо людина вважає, ніби чогось досягла в Царстві Божому, то це свідчить про її гордість, і поки ця гордість не помре, то насправді людина так нічого й не досягне.

*Бо тіло бажає противного духові, а дух противного тілу,
і супротивні вони один одному, щоб ви чинили не те, чого
хочете.*

Гал. 5:17

Дух Святий і наше «я» внаслідок людської гріховності протистоять один одному. Апостол Павло пояснював це у своєму листі до церкви в Римі: «Думка-бо тілесна – ворожнеча на Бога, бо не кориться Законові Божому, та й не може».

Святий Дух не може здійснювати Свій творчий труд у серці людини, поки Він не засудить і не умертвить плотські бажання. Для цього Святий Дух повинен отримати від людини згоду, щоб її егоїстичне «я» повністю упокорилося Особистості Ісуса Христа. Цей духовний процес докладно описано в Посланні до римлян, розділах 6–8. Коли душа шукає Бога, то пройде через усі муки співрозп'яття з Господом, описані в 6-му і 7-му розділах, перед нею відкриються нові чудові горизонти, про які повідомляється у 8-му розділі. Так скидається наше гріховне «я» і навіки возвеличується Христос.

Ставлення віруючого до свого «я» добре відображає дієвість і плідність його віри. Багато відомих духовних авторів – Франсуа Фенелон, Мігель де Молінос, Іван від Хреста, мадам Гюйон та інші – попереджало про небезпечні псевдохристиянські переживання, що містять тілесні задоволення, живлять гріховну природу людини та наповнюють серце егоїзмом.

Гарне духовне правило для перевірки власного серця: все, що приходить до нас від Бога, не заохочуватиме людську гордість і марнославство. Якщо відчуваю самовдоволення і власну перевагу, мені необхідно відразу схилити коліна та попросити у Бога прощення. Я став жертвою ворога!

Перемагаємо ворога Божою силою

...Спротивляйтесь дияволі, – то й утече він від вас.

Як. 4:7

Коли Бог упокорює та карає Своєю люблячою рукою, це велике благо. Але якщо до вас наближається диявол, йому потрібно дати рішучу відсіч. Господь не хоче, щоб ворог знущався над нами. Ми повинні сподіватися на Бога та протистояти дияволу – Господу до серця така сміливість Його дітей.

Нам необхідно повністю довіритися Ісусу Христу. Тільки так ми можемо подолати страх і здобути перемогу над ворогом людських душ. Мені в житті доводилося проходити важкі випробування. Часом здавалося, що я не зможу їх подолати навіть за допомогою молитви. Потім приходила віра, яка, здавалося, спускалася до мене просто з небес. І тоді Сам Господь надавав необхідну підтримку для тіла, душі та духу.

Схиливши коліна, я віднаходив духовні сили та свободу. Одного разу в молитві сказав: «Господи, Твоєю владою я знімаю із себе цей тягар спокус і зневіри! Я знаю, це атакує диявол. В ім'я Ісуса Христа прошу звільнити мене від його нападок, вірю у свою перемогу в Тобі!»

Чи відповів Бог? Спочатку я відчув, ніби важкий тягар звалився з моїх плечей. Коли це сталося, я почув Його голос: «Дитя, Я так довго чекав, коли ти скажеш, що перемога в Ісусі Христі. Відтепер ти маєш перемогу в Ньому!»

*Коли ж кажемо, що не маєм гріха, то себе обманюємо,
і немає в нас правди!*

1 Ів. 1:8

Зусіх видів обману найнебезпечнішим є самообман, адже того, хто сам себе обдурих, найскладніше виявити. Причина цього зрозуміла. Коли вас обдурила інша людина, це відбувається не з вашої волі. Це робить противник, і ви на якийсь час стаєте його жертвою. Щойно ви усвідомлюєте небезпеку, то починаєте пильнувати і швидко шукати вихід із ситуації.

У самообмані все відбувається по-іншому. Людина ніби стає ворогом сама собі. Вона хоче вірити брехні, тому психологічно до цього схильна. Вона не бореться з обманом, а фактично допомагає брехні. Тут немає конфлікту, бо жертва здалася добровільно. Такій людині навіть подобається бути обдуреною.

Є люди, які обманюють самі себе тривалий час, і в такому стані вони йдуть на Божий суд. Що більше ми наближаємося до Його святині, то сильнішою стає небезпека самообману. Побожна людина значно вразливіша у цій ситуації, ніж люди, які безтурботно ставляться до своєї віри. Якщо Дух Божий у повному обсязі просвітив людське серце, то ця людина вдаватиметься до різних хитрощів, аби мати «нормальний» вигляд в очах цього світу. Залишатися в такому стані досить небезпечно, бо наслідки можуть бути трагічними.

*Прохаєте – та не одержуєте, бо прохаєте на зло, щоб
ужити на розкоші свої.*

Як. 4:3

Молитву часто рекомендують як панацею від усіх бід або ключ, що відмикає двері будь-якої в'язниці. Дійсно, неможливо перебільшити користь молитви, що сповнена Святим Духом. Однак не варто забувати, що навіть молитва може стати джерелом самообману, якщо не будемо мудрими та духовно обережними.

Налічується стільки ж способів молитви, скільки у світі існує проблем, однак не кожна молитва може догодити Богові. Старозаповітні пророки звинувачували ізраїльтян у спробах приховати беззаконня за своїми велемовними молитвами. Ісус категорично відкидав лицемірні молитви. Апостол Яків навчав, що деякі релігійні люди просять і не отримують, бо звертаються до Бога з нечистими намірами.

Щоб уникнути самообману в молитві, людина має бути повністю відвертою та чесною. Неможливо сховатися в тіні хреста, якщо за пазухою тримаєте злиток золота й коштовне шін'арське вбрання. Благодать спасає людину, та не спасає грішника разом із його ідолом! Кров Ісуса Христа покриє беззаконня тільки того, хто кається, а не грішника, що тримається свого ідола. Віра виправдовує грішника, а не людину разом з її гріхом.

Жодні благання не зроблять зло добром або гріховне – праведним. Людина може багато годин зі смиренням щось говорити Богу, але не отримати відповіді, бо, сама того не відаючи, використовує молитву для прикриття власного непослуху.

Праведний помер за неправедних

15
липня

За довготерпіння Божого, щоб виявити Свою правду за теперішнього часу, щоб бути Йому праведним, і виправдувати того, хто вірує в Ісуса.

Рим. 3:26

Сьогодні людство перебуває напередодні майбутнього Божого суду. Над усією землею звучить голос Господа: «Ось Я даю перед вами дорогу життя й дорогу смерті».

Питання добра і зла, моральної відповідальності, справедливості й суду, нагороди й покарання – ось що має для нас першорядне значення. Адже всі ми є носіями занепаолої природи, мандруючи по землі між небом і пеклом. Тонко організована душа людини здатна розрізняти добро та зло, але, маючи здатність вибирати добро, виявляє вроджену схильність до зла.

Хрест Христовий змінив становище віруючих перед Богом. Перша частина цього суду більше не страшна тим, хто прийняв велику милість, даровану людям через смерть і воскресіння Ісуса Христа. Наш Господь висловив цю істину так: «Хто слухає слова Мого, і вірує в Того, Хто послав Мене, – життя вічне той має, і на суд не приходять, але перейшов він від смерті в життя» (Ів. 5:24).

Тепер, коли Ісус Христос прийняв мученицьку смерть за всіх людей, Бог звільняє віруючих від покарання за злочин закону. Бог нині ставиться до колишнього грішника так, неначе той ніколи не грішив. І все це Господь зробив без порушення суворості Свого закону, дотримуючись усіх вимог справедливості (Рим. 3:24–26). Праведний помер за неправедних. Дяка Богові за Його невимовний дар!

Бо я передав вам найперш, що й прийняв, – що Христос був умер ради наших гріхів за Писанням.

1 Кор. 15:3

Причиною незбалансованості християнського вчення часто у практичному житті є наша надмірна увага до одних і тих самих «улюблених» віршів із Біблії та ігнорування інших текстів, що також стосуються теми. Небезпечно не тільки заперечення істини, а й наше небажання звертати на неї належну увагу.

Прикладом такої проблеми може слугувати хибне тлумачення вчення про гріх. Деякі навчають ось такого: Ісус Христос помер за всі гріхи людей – не тільки за колишні, а й майбутні. Тобто, коли ми приймаємо у своє серце Ісуса Христа, то через Його смерть і воскресіння стаємо досконалими, незважаючи на свій спосіб життя. Якщо віруємо в Ісуса Христа, всі наші гріхи після навернення до Нього наперед прощені. Отже, немає більше потреби в чомусь каятися. Адже написано, що у Христі ми вже прощені.

Це серйозна помилка, особливо небезпечна тим, що вона є напівправдою. Дійсно, Священне Писання вчить, що Христос помер за наші гріхи. Однак Слово Боже також говорить: «Коли ми свої гріхи визнаємо, то Він вірний та праведний, щоб гріхи нам простити» (1 Ів. 1:9).

Обидва ці тексти написані першим християнам, тому їх не можна протиставляти один одному. Вони істинні одночасно. Суть біблійного вчення тут зводиться до того, що, оскільки Ісус Христос помер за гріхи всіх, вони прощаються нам, коли їх сповідуємо. Якщо ж навчати іншого – то це як птахові намагатися злетіти на одному крилі.

*Як учні ж Його це зачули, здивувалися дуже й сказали:
«Хто ж тоді може спастися?»*

Мт. 19:25

«Бог покликав вас на сторону Ісуса Христа, – висловив Семюел Рутерфорд, – і зараз по всій землі дме вітер гонінь. Якщо ви Христові, то не думайте, що вам удасться відсидіти на підвітряному боці пагорба або в іншому затишному місці».

У вченні Ісуса Христа ви не знайдете нічого ілюзорного чи невинувато оптимістичного. Господь не приховував від Своїх послідовників усієї правди і давав їм можливість самим зробити вибір. Можливо, Ісус Христос відчував гіркоту, дивлячись, як від Нього йдуть шукачі істини. Однак Ісус ніколи їх не наздоганяв, аби підкупити привабливими обіцянками. Це свідчить про чесність Христа. Йому ми можемо довіряти. Господь знав, що Він ніколи не буде популярним серед грішників. Його послідовникам теж не варто очікувати привітного прийому в цьому світі. Вітер життєвих негараздів буде супроводжувати тих, хто слідує за Ісусом Христом, і було б нечесно намагатися від них це приховати.

Пропонуючи слухачам легке та спокійне Євангеліє, обіцяючи безтурботне життя, ми не просто жорстоко їх обманюємо, а ще і провокуємо великі втрати серед тих, хто на таких умовах вирішить піти за Господом. Проповідники запевняють, що коли люди приймуть Ісуса Христа, то навзаєм Він подарує їм душевний спокій, вирішить усі проблеми, захистить їхні сім'ї, зробить назавжди щасливими. Людям подобаються такі слова, і вони починають ходити до церкви. Але за першого ж холодно-го пориву вітру такі християни полохаються і чимдуж біжать до своїх психологів по пораду. І багатьох із них у церкві ми бачимо востаннє!

*Бо на це ви покликані. Бо й Христос постраждав за вас,
і залишив нам приклада, щоб пішли ми слідами Його.*

1 Пет. 2:21

Історія Ізраїлю та Юдеї, а слідом за ними й інших держав в історії людства, свідчить, що народи зазвичай стають схожими на своїх вождів. Царі завжди виставляли моральний стандарт для населення своїх країн. Хоча ізраїльтяни часом повставали проти царів, однак ці повстання нічого принципово не змінювали. Народ просто знаходив собі нового вождя і знову слідував за ним. Люди завжди потребували сильного лідера.

Якими б якостями не володів новий цар, народ незабаром починав його наслідувати. Наприклад, люди пішли за Давидом у його поклонінні Яхве, за Соломоном – у будівництві Єрусалимського храму, за Єровоамом – у поклонінні бичку, за Єзекією – у відродженні храму...

Немає нічого хорошого в тому, що натовп так легко піддається впливу, проте йдеться зараз не про це. Віруючі люди теж слідуєть за своїми духовними лідерами. Благочестивий керівник може повністю змінити моральний клімат цілої нації. Корумповані, схильні до мирського впливу служителі церкви можуть загнати народ у рабство. Перефразувавши відоме прислів'я, ми скажемо: «Який піп, такий і народ». Ці слова лаконічно та містко виражають біблійну істину, багаторазово підтверджену також і в історії церкви.

Покладена на побожного керівника відповідальність досить важка, однак і нагорода за це буде великою. До цього питання потрібно ставитися надзвичайно серйозно.

Пророки не прагнули свого служіння

19
липня

І сказав Мойсей до Бога: «Хто я, що піду до фараона, і що виведу з Єгипту синів Ізраїлевих?»

Вих. 3:11

Щирими служителями Божими не стають за власною волею, таких обирає Сам Бог. Вивчаючи Священне Писання, можна дійти висновку, що майже всі, кого Бог покликав на служіння, підкорилися Йому лише після деяких суперечок. Молодий християнин, що якнайшвидше прагне стати за церковну кафедру, спершу здається неординарною духовною особистістю, та насправді причиною його нетерпіння є недостатнє розуміння священної природи служіння Господу.

Божий заклик зазвичай звучить до людини так наполегливо, що його неможливо відкинути або якось йому опиратися. Мойсей опирався, борючись із Божим закликком, але був переможений нездоланною дією Його Духа. Подібне можна сказати і про багатьох інших Божих мужів у Біблії та церковній історії. Читаючи біографії відомих духовних осіб, ми бачимо, що вони, як правило, спочатку намагалися уникнути тягара служіння, але згодом ставали великими Божими людьми. І я не пригадаю, щоб якийсь святий чоловік із власної волі заохотився до духовного подвигу.

Усі християни покликані служити Господу та свідчити про Нього. Однак бути голосом Божим для народів – це особливо важкий шлях, на якому обранцеві даються спеціальні дари й духовні здібності. Сьогодні ми потребуємо великої кількості християн для служіння милосердя, та ще більше потрібні люди, які здатні чути слова Бога й перекладати їх людською мовою.

*Бог правдивий, а кожна людина неправдива, як написано:
«Щоб був Ти виправданий у словах Своїх...»*

Рим. 3:4

Віра, яка захищається аргументами розуму, має право на існування, проте це не біблійна віра, бо має інше, крім морального та духовного, підґрунтя. Ми не можемо звинувачувати людину у відсутності інтелектуальної віри. Було б украй несправедливо засудити когось на пекельні муки лише за те, що не дійшов потрібних висновків, спираючись на певні факти.

З іншого боку, якби грішник міг бути виправданий за те, що правильно вирішив у своїй голові дослідницьку задачу, спираючись на ті ж факти, то спасіння було б результатом якогось загального логічного процесу, що можна застосувати як до Юди Іскаріота, так і до апостола Павла.

У цьому випадку спасіння від волі перейшло б до інтелекту, однак це суттєво суперечить Священному Писанню. Справжня віра ґрунтується на Особистості Бога й не вимагає жодних доказів, оскільки Господь не може брехати. Віруючій людині достатньо знати те, що так сказав Бог. Навіть якщо слову Господа опираються всі органи чуття і суперечать усі логічні висновки, християнин усе одно повірить Його слову.

«Бог залишиться вірним, навіть якщо всі навколо сповнені брехні» (сучасний переклад) – ось слова істини. Небеса схвалюють таку віру, бо вона вища за всі докази та віднаходить спокій в обіймах Господа!

І сказав: «Я Бог батька твого...» І сховав Мойсей обличчя своє, бо боявся споглянути на Бога.

Вих. 3:6

Аби стати справжнім християнином, у житті людини має відбутися особиста зустріч із Господом. Без неї віра буде лише тінню, бляклим відбитком дійсності, дешевою, далекою від оригіналу копією. Християнин, який відвідував церкву протягом усього життя, але так і не зустрів живого Бога, глибоко нещасний. Він уявляв собі якусь подобу бога, виліпленого з логічних і богословських елементів, але без очей, щоб бачити, без вух, щоб чути, й без люблячого серця.

Великі мужі минулого були людьми, які особисто поставали перед Господом, тому відчуття святого благоговіння перед Всевишнім вони зберігали все своє життя. Перша зустріч із Богом викликала у них страх, «жах темний, великий», що напав колись на Аврама, а також на Мойсея, який сховав своє обличчя біля неопалимої купини, боячись поглянути на Всевишнього. Однак незабаром їхній страх змінився почуттям благоговіння і невимовної радості від близького спілкування з Ним. Це дивовижне почуття знайоме лише тим, хто дійсно відчув Божу присутність.

Як інакше пояснити подвижництво святих і пророків? Та що ще могло бути спонукальною причиною для людей, які творили добро протягом усієї людської історії? Вони постійно відчували у своєму житті присутність Господа й підносили до Нього свої молитви, беззаперечно знаючи, що їх чує Всюдисущий.

Любов виникає з доброї волі

Коли хоче хто волю чинити Його, той довідається про науку, чи від Бога вона...

Ів. 7:17

Як християнину виконати біблійні заповіді, любити Бога всім серцем, а свого ближнього – як самого себе? З усіх рухів людської душі любов, безсумнівно, є найбільш вільним і ризикованим даром. Любов не виникає з почуття обов'язку або примусу, її неможливо пробудити в іншій людині наказовим способом. Іще нікому не спадало на думку видати закон, який зобов'язує когось любити, бо це ніжне почуття за самою своєю природою є добровільним. Також неможливо полюбити зі страху. Так не буває!

Любов, до якої закликає нас Біблія, не тільки є емоційною, вона заснована також на волі, тобто це «вольова схильність» людського серця. До Божих планів не входило створити людину, яка була б іграшкою своїх почуттів. Емоції – невід'ємна частина нашого життя, тому ними не можна нехтувати, але все ж вони виконують другорядну роль. Віра в Бога підпадає під сферу дії волі та є причиною праведності. Господь цінує те добро, що відбувається з доброї волі, й тільки добровільна святість є справжньою.

Нас повинна тішити думка, що перед Богом кожен у духовному сенсі є тим, ким хоче бути. Перша вимога при зверненні до Господа – це виправлення волі. Щоб догодити Богові, душа повинна якимось висловити своє бажання любити, і тоді стане диво. Любов пробудиться в цій душі так само, як колись зацвіла палиця Ааронова.

...Хто любить Мене, той слово Моє берегтиме, і Отець Мій полюбить його, і Ми прийдемо до нього, і оселю закладемо в нього.

Ів. 14:23

Ми змушені себе запитувати: чи не занадто довго євангельський рух дрейфує до гріховного світу, чи не відійшов він від Бога так далеко, що вже не зможе повернутися до здорової науки й доброго християнського життя. Вважаю, ще не пізно покаятися, бо повернення до Господа можливе, якщо, звісно, ми одностайно відкинемо фальшивих учителів і знову шукатимемо Його лиця, зі сльозами нарікаючи на своє духовне падіння.

Цілком зрозуміло, що проблемою залишається «якщо». Чи зроблять так наші церкви? Або вони вже настільки самовдоволені у своєму релігійному захваті, що не усвідомлюють, наскільки далеко відійшли від новозаповітної віри? Залишається тільки сподіватися, що серед нас з'являться нові самовіддані мужі, які ревно дбатимуть про славу Бога й чистоту Церкви. Хай пошле нам Господь таких людей, їм давно час з'явитися!

А поки такі люди не прийшли до керівництва наших общин, не варто очікувати нічого доброго. Сучасне християнство втрачає свої позиції, і це триватиме, поки засмучений Святий Дух зовсім не полишить нас, як колись слава Божа полишила Єрусалимський храм. І тоді ми будемо схожими на Єрусалим після розп'яття Ісуса Христа – самотніми й залишеними Богом. Хоч би як сьогодні перекручували біблійне вчення, намагаючись довести, що Святий Дух ніколи не покине релігійних людей, історія переконливо свідчить, що таке вже бувало, і навіть неодноразово. Святий Дух залишав цілі групи віруючих, коли вони у своїх псевдовченнях заходили надто далеко, аж так, що надії на їхнє виправлення більше не було.

Бог же до нього прорік: «Нерозумний, – ночі цієї ось душу твою зажадають від тебе, і кому позостанеться те, що ти був наготовив?»

Лк. 12:20

Багато християн забуває застереження Ісуса Христа і спрямовує свій погляд на земні речі. Існує реальна небезпека: серце людини, створене для близьких взаємин із Богом і спілкування зі Святою Трійцею, Яка має можливість підноситися до невідомих світів та дивитися на Всевишнього, що возсідає на небесному престолі, може бути сховано на землі десь у банківському сейфі або скриньці з коштовностями.

Ісус Христос розповів притчу про нерозумного багатія, що зібрав великий урожай, наївно тішачись, що відтепер йому немає про що турбуватися, бо в житниці зібрано багато добра. Господь нагадав: на цього нерозумного чекає смерть, і тоді від його господарства, що мало якусь земну цінність, не буде жодної користі, бо чоловік знехтував вищим благом і не зібрав собі скарби на небесах.

Мудра людина не покладається на земне, проте намагається вкладати те, що має, у вічні цінності. Так слід чинити з усіма нашими талантами, здібностями, розумом, силою та енергією.

Так діють, наприклад, місіонери: їхньою найвищою цінністю стали язичники, дикуни – мисливці за головами нині звертаються до Ісуса Христа, відвертаючись від своїх ідолів і полишаючи всі гріхи. Ставши християнами, вони зі світлими і сяючими обличчями прославляють Господа і одне за одним вирушають на небеса.

Це і є справжня цінність – преображення, очищене Божою благодаттю духовне багатство людини!

Не всі ввійшли до обіцяного краю

25
липня

А ті, що Христові Ісусові, розп'яли вони тіло з пожадливостями та з похотями.

Гал. 5:24

Щирі християни повинні знати одну важливу річ: довгі молитовні неспання, які супроводжуються плачем і стогоном, самі по собі не є такими, що заслуговують на хвалу. Ми знаємо, будь-яке благословення приходить від Бога, всі джерела – в Його благодаті. А нагороди за добрі справи, на яких деякі проповідники роблять надмірний наголос, протиставляючи їх благодаті, не мають великого значення так само, як і саме по собі прощення гріхів.

Навіть найбільший з апостолів стверджував, що він негідний раб Господа. І ангели існують тільки завдяки Божій доброті. Жодне Його творіння не здатне «заслужити» нагороду у звичайному розумінні цього слова. Все існує в цьому світі лише завдяки суверенній волі та доброті Всевишнього. Незважаючи на все милосердя, Бог не поспішає давати ті блага, яких прагнуть людські серця, поки їхні незліченні бажання не скоротяться до одного-єдиного. Коли ми опануємо свої прагнення, підкоримо лева та гадюку плоті, розчавимо дракона себелюбства й дійсно вважатимемо себе мертвими для гріха, тоді й тільки тоді Бог зможе воскресити нас для нового життя і наповнити Своїм благословенням Святим Духом.

На кожну людину, що перейшла до обіцяного краю, припадає багато тих, хто підходив до його меж, деякий час із пожадливістю здала дивився на нього через річку, а потім із сумним обличчям повертався до свого порожнього і нікчемного життя.

А потрібне одне. Марія ж обрала найкращу частку, яка не відбереться від неї.

Лк. 10:42

Складається враження, що для деяких християн важливою ознакою духовності є регулярне відвідування різноманітних молитовних сніданків, богословських семінарів, конференцій і лекцій. Вони охоче ходять на всі доступні християнські заходи.

Щодо цього пригадується новозаповітна історія про двох сестер, Марту й Марію. Безсумнівно, Марта любила Ісуса, проте основним своїм служінням Йому вона вважала земні справи. Любячи Спасителя, вона вважала себе зобов'язаною постійно щось робити, тим самим виявляючи Йому свою відданість.

Марія теж любила Ісуса Христа, проте висловлювала свою любов по-іншому: вона шанувала Його як Бога. Наш Господь, перебуваючи на землі, бачив відмінності в цих двох образах поклоніння, бачить Він їх і сьогодні. Ісус похвалив Марію за те, що вона усвідомила головне: необхідно любити і прославляти Бога, це важливіше за всі інші справи на світі, навіть найдуховніші. Дух Марії був охоплений палкою любов'ю до Ісуса як Бога. Мені подобається цей вислів, хоча я і розумію, що для деяких людей сьогодні він звучить досить дивно.

Християни не повинні задовольнятися виключно зовнішнім проявом своєї віри. Наш Господь бажає, щоб спочатку ми пізнали Його, а вже потім займалися якимось християнським служінням. Він чекає від нас головного – поклоніння серця. Звідси свого часу виростуть і добрі християнські справи, які, звісно, теж необхідні.

Відсутність справжнього каяття

27
липня

*Навчав би противників із лагідністю, чи Бог їм не дасть
покаяння, щоб правду пізнати.*

2 Тим. 2:25

Людина, яка серйозно вважає, що заслуговує на покарання в пеклі, найімовірніше, туди не потрапить. Водночас людина, яка переконана, що гідна раю, ніколи туди не ввійде. Я використовую слово «серйозно», щоб підкреслити тут справжню віру людини на відміну від звичної релігійності.

Можна прожити ціле життя, вважаючи, що маєш віру, проте насправді погоджуватися з офіційним віровченням, успадкованим від попередніх поколінь, та іноді підтримувати розмови на «духовні теми», що точаться серед прихожан церкви. Коли наше віровчення вимагає визнання людиною своєї гріховності, на словах ми з цим погоджуємося і навіть пишаємося приналежністю до істинної віри. Однак у серці завжди знайдеться місце для себелюбства, вихваляння, гордості, і ось тут ми дійсно не вважаємо себе тими, хто заслуговує на вічне засудження.

Причиною жахливого стану сучасного євангельського християнства і певної розгубленості, що спостерігається в житті багатьох віруючих, є відсутність справжнього покаяння. А це, у свою чергу, стало результатом неправильного розуміння природи гріха і гріховності людини тими служителями, які свого часу наставляли їх у церкві.

«Без страху немає благодаті, – писав Джон Буньян. – Хоча не завжди благодать живе там, де є страх пекла, але, зазвичай, не може бути благодаті там, де немає страху Божого. Бо страх Божий – початок мудрості, а без початку немає ні середини, ні кінця».

Напередодні
пришестя Христа

Люблені, – ми тепер Божі діти, але ще не виявилось, що ми будемо. Та знаємо, що, коли з'явиться, то будем подібні до Нього, бо будемо бачити Його, як Він є.

1 Ів. 3:2

Сьогодні багато людей звертається до Священного Писання з простої цікавості, не сприймаючи його серйозно. Їхньою єдиною метою є справити враження на інших простодушних людей.

Я не можу пригадати жодного фрагменту з Нового Заповіту, який, повідомляючи нам про Друге пришестя Ісуса Христа, не мав би зв'язку з етичною поведінкою людини, її вірою та духовністю. Повернення Господа Ісуса на землю – це не та подія, про яку просто цікаво поміркувати. Роблячи так, ми дуже помиляємося! Проповідник, який тлумачить пророцтва лише для задоволення слухачів, і ніяк не вказує їм на моральне застосування біблійної істини, грішить уже під час свого виступу.

Сьогодні з порожньої цікавості вигадано стільки химерних теорій про пришестя Христа, що віруючі у своїй більшості вже припинили щодо цього перейматися. Однак апостол Петро навчає нас очікувати на «явлення Ісуса Христа». І апостол Павло говорить, що тим, хто очікує на прихід Спасителя, готується вінець правди. Про своє сподівання побачити прийдешнього Христа повідомляє також апостол Іван, додаючи: «І кожен, хто має на Нього надію оцю, очищає себе *так же само*, як чистий і Він».

А чи готові ви до явлення Ісуса Христа? Або ж ви з тих, хто ставиться до Його пришестя з простою цікавістю?

Блаженні голодні та спражені правди, бо вони нагодовані будуть.

Мт. 5:6

Християнин, який має нечисті бажання, не ростиме духовно, а святі бажання направлять його до праведності і підтримають на цьому шляху. Побожні бажання ведуть до вічного життя, а злі – до смерті. У цьому сенсі біблійне вчення досить просте.

Те, чого найбільше хоче людина, до чого прагне з особливим завзяттям, визначає її вдачу. Неправильні бажання шкодять душі людини, й вона неправильно оцінює жадану мету. Незважаючи на всі спроби міркувати розсудливо, бажана річ здаватиметься хорошою лише тому, що людина мріє її отримати. І тут власне серце часто є поганим порадником. Сповнене жадання, воно дає нам нерозумні поради, вважаючи нечисте чистим.

Якщо нас наповнюють плотські бажання, то наслідком цього буде нечестиве життя. А якщо бажання богоугодні, то наше життя поступово стає праведним, бо про це дбає Святий Дух, живучи у серці віруючого. В основі істинного духовного зростання закладені святі бажання. Священне Писання навчає, що ми можемо отримати від Бога все, чого тільки сильно побажаємо, якщо, звісно, це не суперечитиме Його волі.

Прагнення Бога та Його святості є основою духовності людини, і коли це бажання стає головним у житті християнина, то вже ніщо не зможе перешкодити. Жива душа, прагнучи Господа Бога, каже: «Одного лише бажаю – бути схожим на Тебе!»

Якби був Я голодний, тобі б не сказав, – бо Моя вся вселенна й усе, що на ній!

Пс. 49:12

Проороки й апостоли сміливо заявляли, що Бог присутній у Своєму творінні та невидимим чином живе у Своїх ділах. І християнське богослов'я загалом погоджується з такими твердженнями. Про це можна прочитати в теологічних книжках, але з якоїсь причини ця тема не набула широкого розголосу серед християн. Богослови обходять це вчення стороною, вочевидь побоюючись звинувачень у пантеїзмі. Однак вчення про Божу присутність у світі – це беззаперечна біблійна істина.

Хибність пантеїзму для християн очевидна, бо вчить, що Господь Бог є сумою всього творіння. Для пантеїста природа й Бог – це одне і те саме, і хто торкається листа на дереві або каменя, той торкається Бога. Таким вченням принижують славу нетлінного Господа. У прагненні оголосити творіння рівним Богу пантеїсти фактично позбавляють світ усього божественного. Істина полягає в тому, що Бог, перебуваючи у створеному Ним світі, все-таки відділений від нього. Хоч би як тісно Він не стикався з ділами Своїх рук, вони, як їм і належить, абсолютно відмінні від Нього, а Бог, як це й має бути, передує їм і незалежний від них.

Бог у вічності перебуває за межами Свого творіння, водночас Своїм Духом присутній у фізичному світі. Він тут і скрізь, весь всесвіт існує завдяки Його життю!

Слова Христа для дітей Божих

31
липня

*Я в серці своїм заховав Твоє слово, щоб мені не грішити
проти Тебе.*

Пс. 118:11

Благодатні слова Ісуса Христа призначені для синів і дочок благодаті, а не для язичницьких народів, чиїми символами в Біблії є лев, орел, барс і ведмідь. Вчення, що Слово Боже адресоване всім людям без винятку, стало причиною багатьох непорозумінь як усередині церкви, так і за її межами. Наочним прикладом є спроба застосувати вчення Нагірної проповіді серед невірних народів. Заклики до суддів і військовослужбовців дослівно слідувати вченню Ісуса Христа теж навряд чи будуть почутими. Використання слів Христа у службових інструкціях для поліцейських, юристів або генералів було б свідченням нерозуміння Його вчення у площині загального Божественного одкровення.

Господь не тільки звертає Свої слова до тих, хто здатний їх прийняти, а ще й приховує їхнє значення від інших. Притчі Ісуса за своєю суттю були протилежні нашим сучасним «ілюстраціям» у церковних проповідях, які покликані роз'яснювати складні місця. Його промови були «словами мудреців і їхніми загадками», і Сам Христос підтверджує, що інколи Він використовував притчі в такий спосіб, аби Його зрозуміли учні та не розуміли вороги.

Пересічна людина потребує знання, щоб розпочати вірити. А людина духовна повинна повірити в істину, щоб її пізнати.

*О глибино багатства, і премудрости, і знання Божого!
Які невідомі присуди Його, і недосліджені дороги Його!*

Рим. 11:33

Християнське богослов'я вчить, що Господь Бог незбагненний і невимовний за Своєю природою. Іншими словами, Господа неможливо дослідити або осягнути, і Він Сам нам повною мірою не пояснює, Хто Він. Причина цього полягає не стільки в самій природі Бога, скільки в обмеженості людини: «Чому ти питаєш про Моє ім'я? Воно дивне».

Тільки Бог знає Себе в повному розумінні слова «знати». Як написано: «Не знає ніхто й речей Божих, окрім Духа Божого». Господь у Своїй сутності абсолютно унікальний. У цілому світі немає такого, як Він. Розум людини неспроможний охопити Бога, бо Господь «зовсім інший», відмінний від усього, що нам доводилося бачити. Людському розуму просто немає від чого відштовхнутися, щоб почати розуміти Бога. Нікому з людей не спадала думка, яка допомогла б описати Всевишнього, крім як у найзагальнішому і схематичному вигляді. Справжнє пізнання Бога перебуває за межами цього світу.

Новаціан у своєму відомому трактаті про Трійцю, написаному в третьому столітті, говорив: «Будь-яке твердження, яке можна зробити про Бога, буде лише описом окремих Його якостей, а не Його Самого. Єдиний спосіб отримати якість уявлення про Бога – це думати про Нього як про Особистість, чії атрибути й велич перебувають за межами нашого сприйняття і розумових здібностей».

Благословення для віруючих

2
серпня

Благословенний Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа, що нас у Христі поблагословив усяким благословенням духовним у небесах.

Еф. 1:3

Духовні блага, що належать нам у Христі, можна розділити на три види.

По-перше, це благословення, які отримуємо відразу ж після навернення до Господа: прощення, виправдання, відродження, усиновлення та хрещення в Його Тіло. Всім цим ми володіємо у Христі, не замислюючись, наскільки чудесні такі блага.

По-друге, це духовні багатства, які даються нам як спадкоємцям, проте ми здобудемо їх лише після повернення нашого Господа Ісуса Христа. До них належать: моральна досконалість, нове прославлене тіло, відновлення Божого образу в душах викуплених людей і, нарешті, вхід у Його присутність, де ми зможемо споглядати Самого Господа. Ці скарби обіцяні так, ніби ми вже ними володіємо.

По-третє, це Божі благословення, які належать християнам завдяки спокуті пречистою кров'ю Ісуса Христа. Їх неможливо отримати без серйозних духовних зусиль. Серед них: позбавлення гріхів плоті, перемога над собою, дія Святого Духа в нас і через нас, плідне християнське служіння, усвідомлення Божої присутності в нашому житті, зростання у благодаті та єднанні з Господом, дух істинного поклоніння. Ці благословення можна порівняти з обіцяним краєм у житті ізраїльського народу, які можна отримати лише за умови виявлення неабиякої віри та сміливості.

Внутрішня впевненість християн

*А що в нас пробуває, пізнаємо це з того Духа, що Він нам
Його дав.*

1 Ів. 3:24

Однією з характерних ознак перших християн було сьайво, що від них линуло. В серцях тих віруючих зійшло Сонце правди, і завдяки його теплу і світлу вони не потребували жодних додаткових джерел для зміцнення віри. Вони володіли внутрішнім свідченням!

Життя християн перших століть вирізнялася неймовірною духовною силою та щедрою Божою благодаттю, так що вони з готовністю страждали заради Ісуса Христа. Сучасні євангельські християни не сяють внутрішнім духовним світлом. Деякі проповідники намагаються нас якось підбадьорити, однак їхні зусилля приречені на невдачу, адже вони не знають причину істинної радості, їм не знайоме внутрішнє свідоцтво віри. Ми сьогодні замінили цей внутрішній світ логічними висновками, що спираються на біблійні тексти. За такого підходу немає місця свідченням духу або духовному знанню, немає місця особистій зустрічі з Богом і усвідомленню змін у серцях віруючих.

Пробудження згори завжди супроводжується внутрішньою упевненістю християнина. Тож Господня дія не вимагає доказів. Воно свідчить саме по собі та звернене не стільки до розуму, скільки до душі людини.

Чарльз Уеслі захоплюючись висловив у своєму чудовому гімні:

І Дух хвилює нашу кров

І каже: роджений від Бога!

Християнам, які вважають, що спасіння можна знайти якимись інтелектуальними зусиллями, такі слова, ймовірно, здадуться непереконливими або навіть на межі з єрессю. Якщо це так, то я поспішаю приєднатися до когорти таких «єретиків», і хай Господь примножить нашу кількість!

Розум, що погоджується з істиною

4
серпня

*Господь же нехай серця ваші спрямує на Божу любов та
терпеливість Христову!*

2 Сол. 3:5

Віра не є якоюсь особливою рисою характеру, що виявляється тільки у людей вищої верстви. Це не та рідкісна якість, якою можуть володіти лише деякі; не спроба довести, що чорне є білим; або, як ще кажуть: здійсниться все, чого б ми не побажали, потрібно тільки сильно захотіти.

Віра – це досягнення згоди між розумом людини й об'єктивною істиною. Віра приводить наші очікування у відповідність до Божих обітниць, рішуче стверджуючи, що Творець усього сущого не може говорити неправду. Якщо ставимо під сумнів будь-який Божий шлях, тоді наша віра ще слабка і недосконала. Якщо ми ще покладаємося на розум, то не повністю довірилися Господу. Віра проявляється тоді, коли ми не маємо раціональних доказів, що Божа обітниця виповниться, і нам потрібно просто довіритися Господу.

Людина, дивлячись на гору, каже: «Це гора». Таке твердження не має духовної цінності. Лише проста констатація факту. Людина не створює гору своєю заявою та не може її знищити, коли засумнівається. Так само і з Божою істиною. Віруюча людина приймає обітницю Господа як непорушний, подібний до гори, факт. Різниця в тім, що Божі обітници незрівнянно надійніші. Віра людини тут нічого не здатна змінити, вона лише виявляє ставлення до обітници. Боже Слово завжди залишиться істинним, незалежно від нашої довіри чи недовіри. Людська невіра не спроможна зашкодити Всевишньому.

Диявол ненавидить християн

І промовив Петро: «Ананію, чого сатана твоє серце наповнив, щоб ти Духу Святому неправду сказав?»

Дії, 5:3

Християнину в житті потрібно вміти відбивати удари ворога душ людських. І хоча віруючі не часто говорять про це як про реальну небезпеку, та будь-який досвідчений християнин підтвердить, що до цієї теми потрібно ставитися вкрай серйозно. Якщо сатана намагається зашкодити навіть новонаверненим, то християнам, які прагнуть святого життя, він опирається зі всієї своєї сили.

Багато хто помилково уявляє собі життя у Святому Дусі як безтурботне існування. Насправді це не так. Сатана має чимало причин ненавидіти істинних християн.

По-перше, таких християн любить Господь Бог, і сатані це неприємно.

По-друге, диявол ненавидить дітей Божих за те, що вони є подобою Творця.

По-третє, багато християн – це колишні раби сатани, що втекли з його галери, і він не може пробачити їм такої образи.

По-четверте, людські молитви становлять собою неабияку загрозу для царства сатани. Адже християнин, з точки зору диявола, це святий бунтівник, що вирвався на свободу і відтепер має доступ до престолу Бога.

Тому ворог душ людських не знає, звідки йому чекати біди. Можливо, проти нього дружно виступлять святі мужі, такі як пророк Ілля або Даниїл? Або Мартін Лютер, або Чарльз Фінней, або Вільям Бут?

Спасіння від мирської суєти

6
серпня

*Бо вам терпеливість потрібна, щоб Божу волю вчинити
й прийняти обітницю.*

Євр. 10:36

Християн часто звинувачують у відсталості, оскільки вони не завжди розділяють захоплення інших людей, наприклад, щодо технічних новинок нашого століття. В цьому немає нічого дивного.

Істинний християнин особисто знайомий із Господом, тому й дистанціюється від мирської суєти, що нав'язується нам сьогодні під видом прогресу. Християнин нерідко виявляється білою вороною в сучасному суспільстві: він усім серцем любить Того, Кого не бачив, і щодня по-дружньому з Ним розмовляє; він сподівається увійти в Небесне Царство завдяки заслугам Ісуса Христа; він спустошує себе, щоб наповнитися; він визнає свою неправоту заради власного виправдання; він принижується, щоб піднятися; він робиться сильним у мить найбільшої слабкості; він набуває скарб, коли зубожіє; він щасливий, коли проходить найважчі випробування за віру. Християнин помирає, щоб жити, віддає, щоб зберегти. Він бачить невидиме, чує нечутне і знає те, що перевершує всі земні пізнання.

Християнин, який по-справжньому зустрів Господа, нічого іншого не потребує, бо вже знайшов те, що шукав. Він більше не шукає світла, бо побачив істинне Світло. Віра християнина не базується на чутках, а сам він не є чиеюсь копією. Він – оригінал, над яким трудився Святий Дух.

Християнин може чути звуки оркестру, що кличуть на черговий земний парад, але він туди не поспішає. Віруючий очікує звуку ангельських сурм, який стане кінцем земної історії та початком нового неба й нової землі.

Християнин чекає на цю годину без жодного сумніву!

Терпіть один одного, і прощайте собі, коли б мав хто на кого оскарження. Як і Христос вам простив, робіть так і ви.

Кол. 3:13

Дух обурення не живе в люблячому серці. «Мене це обурює!» – такі слова можна почути від людей досить часто. Але я ніколи не чув нічого такого від щирих богобоязливих християн. Образа оселяється в серці лише тоді, коли любов поступається місцем гіркоті. Засмучена людина готова надати цілий список старих образ і ревно оберігає їх, немов ведмедиця своїх ведмежат.

Сумно дивитися на того, хто називає себе християнином і водночас дає жорстку відсіч тому, хто наважиться бодай у чомусь порушити вигадані ним права. Такий християнин не пішов хресною дорогою. Йому не знайома благодать смирення.

Єдиним спасінням від такої недуги є смерть власної волі та воскресіння з Ісусом Христом для нового життя. Християнин, прагнучи здійснити Божу волю, повинен бути готовим до самозречення і не думати про власний захист. Вчиняючи так, він буде щасливим – незалежно від того, як його сприйматимуть оточуючі.

Якщо воля Бога здійснилася, то християнину не настільки важливо, які гоніння він переніс або як його вихваляли ближні, бо думав зовсім про інше – як догодити Господу. І якщо християнина засмутили, він не образиться, бо шукає не схвалення людей, а волю Божу.

Але тепер, звільнившись від гріха й ставши рабами Богові, маєте плід ваш на освячення, а кінець – життя вічне.

Рим. 6:22

Віра у Господа Христа повинна панувати в нашому житті. У викупленої людини все їй підпорядковано. Інші законні бажання та потреби в житті християнина мають право на існування тільки в тому порядку, як їх розставить віра. Здобувши спасіння і присвятивши себе Господу, віруючий отримує позбавлення покарання за гріхи, але це не звільняє його від обов'язку коритися словам Ісуса Христа. І він охоче слухається Господа.

Зверніть увагу, що в посланнях Нового Заповіту багато місць помилково називають «настановою». Хто ділить текст послань на «вчення» і «настанову», той немовби позбавляє себе необхідності виконувати написане. Доктринальна частина тексту вимагає лише нашої віри в те, про що говорить автор послання. А так звані «настанови» стають наче необов'язковими, бо саме це слово є синонімом «порад» і «закликів», але аж ніяк не заповіддю, що вимагає повного послуху. І це призводить до сумних наслідків.

Настанови, що містяться в новозавітних посланнях, повинні розглядатися як апостольські веління, що рівносильні вимогам Самого Ісуса Христа. Їх дано нам для виконання, а не для того, щоб ми міркували про їхні цінності та чинили з ними за своїм бажанням. Якщо ми прагнемо отримати Боже благословення, необхідно їх виконувати.

Люди підзвітні своєму Творцю

Тому кожен із нас сам за себе дасть відповідь Богові.

Рим. 14:12

Віра в те, що людина за свої діла дасть відповідь Творцеві, колись зробила Америку могутньою країною. Даніель Вебстер, відомий політичний діяч, якось сказав: «Найсерйознішою думкою, що колись спадала мені на розум, було усвідомлення того, що я підзвітний своєму Творцеві».

Люди мають свободу у прийнятті моральних рішень, але одного разу вони постануть перед Богом. Разом зі свободою людина здобула й відповідальність, і тому її покличуть на суд, на якому доведеться дати звіт про справи, зроблені на землі. Вам, імовірно, доводилося чути таку думку, що кожен за свої діла відповідає лише перед власним сумлінням. Це горезвісне вчення, яке стверджує, що моральність – поняття відносне. На жаль, так навчають студентів у багатьох наших коледжах та університетах. Молоде покоління звекає до думки, що людина – сама собі закон, і все, що здобуває суспільне схвалення, є благом, а те, що публічно засуджується, – злом.

Коли б це було дійсно так, наше суспільство мало б безліч збірок моральних правил і кожен сам собі був би свідком, обвинувачем, суддею, присяжним і виконавцем покарання. Однак Бог не дає людині права відповідати перед самою собою. Господь також не дозволить, аби нашим верховним суддею стало людське суспільство і його недосконалі закони. Ми всі підзвітні Тому, Хто подарував нам життя, з Чийого серця виходить вічна любов і Хто поклав на нас Свої статути. Ідея підзвітності людини лише самій собі цілком незадовільна.

*Душа моя спрагнена Бога, Бога Живого! Коли я прийду
й появлюсь перед Божим лицем!*

Пс. 41:3

Згадайте мужів віри, чиї життя і свідчення відомі широкому загалу. Це і біблійні герої, і християни минулих століть. Усі вони, без сумніву, володіли однією дуже важливою рисою – духовною вразливістю. Це була частина їхнього життя. Вони не противилися небесному баченню!

Вразливість – річ непроста, вона має багато нюансів усередині людської душі. Це потяг, тяжіння, чуйність, бажання володіти чимось. Вразливість можна розвинути за допомогою деяких вправ або, навпаки, звести нанівець. Вона, без сумніву, є даром Божим, але її потрібно вдосконалювати, як і будь-який інший дар, аби він служив належним чином.

Святі мужі минулого ревно ставилися до духовних вправ і вдосконалення в Господі, але в сучасному християнському суспільстві такі ідеї не користуються популярністю. Це все для нас занадто повільно та складно. Сьогоднішній день вимагає швидших і енергійніших дій. Ми намагаємося додати методи індустріального століття у свої взаємини з Богом. За звичкою пробігаємо очима один розділ із Біблії, швидко молимося і поспішаємо на чергові євангелізаційні зібрання. Або поспішаємо на ще один сентиментальний виступ релігійного шукача пригод, який нещодавно повернувся з далекої країни. Ми робимо так, бо намагаємося якось компенсувати своє духовне банкрутство, яке усвідомлюємо десь у глибині душі.

Якщо хочемо позбутися міцної хватки сучасного світу й повернутися на біблійну стежку, нам знадобиться велика мужність і серце, що твердо вирішило стояти до кінця.

Свого життя не вважаю для себе цінним, аби-но скінчити дорогу свою та служіння, яке я одержав від Господа Ісуса, – щоб засвідчити Євангелію благодаті Божої.

Дії, 20:24

Сьогодні Церква Ісуса Христа потребує чоловіків у повному сенсі цього слова, тобто сміливих чоловіків. Нам кажуть, що християнству необхідне нове пробудження, хрещення Святим Духом тощо. Однак насправді ми насамперед потребуємо зовсім іншого. Бог не посилає на пробудження боягузів. Він не наповнює Святим Духом власників боязких сердець. Нам потрібні мужі, що готові пожертвувати собою в битві за людські душі. Мужі, яких не лякають погрози, бо вони вже давно померли для спокусу цього світу. Мужі, які вільні від пристрастей, що поневолили слабших людей.

Ми потребуємо таку свободу, аби проповідники знову були пророками, а не балакучими ляльками. Тільки вільні люди можуть служити Всевишньому і ближньому, керуючись високими мотивами, а не так, як це роблять сьогоднішні релігійні діячі, роз'їжджаючи по церквах. Мужі Божі не відмовлятимуться від певних рішень, побоюючись наслідків. Вони нікому не догоджатимуть, не братимуть участь у служінні з особистої вигоди, не здійснюватимуть церковні священнодійства формально та не піддадуться марнославству.

Справжні служителі Божі ніколи не спиралися на громадську думку, починаючи свій духовний труд. Вони чули голос Божий і прагнули виконати Його волю. Іноді на них очікувала всенародна слава, але частіше – паплюження й гоніння. Однак цим мужам було достатньо знати, що Господь схвалює їхній непростий труд у цьому розбещеному світі.

Як хто служить Мені, хай іде той за Мною, і де Я, там буде й слуга Мій. Як хто служить Мені, того пошанує Отець.

Ів. 12:26

Багато людей вважає, що велич і слава є синонімами. Американці вважають, що в кожному поколінні народжується певна кількість людей із винятковими здібностями, а демократичний устрій суспільства допомагає знайти їх і висунути на потрібні державні посади.

Наскільки ж помиляються люди! Варто тільки ближче познайомитися із сильними світу цього або просто прислухатися до їхніх заяв, і ви зрозумієте, що багато з них досить посередні особистості. Якесь кількість із них і зовсім досягла свого високого становища завдяки протекції, нахабству, лицемірству та сумнівній удачі.

Нам потрібно докласти чималих зусиль, аби звільнитися від хибної філософії, що змішує справжню велич і людську славу. І тоді ми зможемо побачити справжній стан справ: перед нами постануть два абсолютно різних світи.

На жаль, тут проблема не лише філософська, а й суто практична. Мирський вплив на церкву сьогодні занадто великий, і християнство страждає від цього. Віруючі нерідко піддаються спокусі вважати гучних та іменитих проповідників кращими й великими. До людської популярності сьогодні ставляться як до свідчення про хорошу якість. Нехтуючи вченням Ісуса Христа в Нагірній проповіді, багато християн вважає гідними людьми не лагідних, а зарозумілих; не тих, хто плаче, а самовпевнених; не чистих серцем, які поглядають на Бога, а шукачів тимчасової земної слави.

Направду ж Він немочі наші узяв і наші болі поніс, а ми уважали Його за пораненого, ніби Бог Його вдарив поразами й мучив...

Іс. 53: 4

Нам варто уникати помилкового тлумачення мети хресних страждань Ісуса Христа. Вони не були покаранням за якусь Його провину. Спаситель страждав не за Себе чи Свої діяння. Ісус помер заради нашого нового життя, щоб виправити нас і зробити досконалыми.

Саме в цьому слава хреста і тієї жертви, яка вже була в одвічному Божому задумі. У цьому сенс спокутування, завдяки якому розкаяний грішник відтепер має чудове спілкування зі своїм Богом і Творцем. Слава Христа – в Його ранах і нашому духовному очищенні.

Минуть роки, і ми вже не відчуватимемо такого болючого та гострого почуття, яке колись викривало, коли ми каюлися перед Богом. Але істинно виправдані душі завжди згадуватимуть про свою причетність до кровоточивих ран і неймовірних страждань нашого Господа. І ці душі, як і раніше, Йому співчуватимуть.

І ще залишиться почуття подиву. Ми завжди будемо дивуватися тому, що Агнець Божий, Якого було зранено, тими самими ранами зволив зробити засіб очищення і прощення для Своїх мучителів.

*Журіться, сумуйте та плачте! Хай обернеться сміх
ваш у плач...*

Як. 4:9

Біблія писалася зі сльозами, тому її скарби відкриваються слізним. Богу нічого сказати самовдоволеній людині.

Мойсей був охоплений страхом і трепетом, коли його на горі покликав Господь, і він же заступився за свій народ, упавши перед Богом і благаючи викреслити його з книги життя заради збереження Ізраїля. Коли Даниїл тривалий час постував і молився, до нього з'явився ангел Гавриїл, аби відкрити таємниці прийдешніх століть. Апостол Іван багато плакав, бо не знайшлося гідного розгорнути книгу із сімома печатками, і тоді один небесний старець підбадьорив його, повідомивши, що лев із коліна Юди переміг і гідний це зробити.

Псаломспівці часто писали зі сльозами, і пророкам ледь вдавалося приховати сердечну печаль. Апостол Павло в радісному Посланні до филип'ян розплакався, згадуючи тих, хто став ворогом хреста Христового і кому тепер загрожувала смерть. Герої християнської історії, що змінили світ, були мужами скорбот, і їхні свідчення іншим людям виходили із глибин стражденного серця.

У самих сльозах немає користі, але в Церкві Христовій сльози та духовна сила часто йдуть разом. За вищої справедливості, релігійна людина, що не розіп'ялася зі Спасителем, у вічності не зможе доторкнутися до істини. Очі, які не вміють плакати, осліпнуть, бо не витримають небесного світла, на який спрямують свій погляд.

Нехай же вас удосконалить у кожному доброму ділі, щоб волю чинити Його, чинячи в вас любе перед лицем Його через Ісуса Христа.

Євр. 13:21

Складається враження, що багато християн у наших церквах сьогодні може сказати про своє спасіння лише наступне: «Я вдячний Богу, що Він послав Ісуса Христа на хрест, аби врятувати мене від пекла». Тільки дуже обмежене та збиткове розуміння християнства може змусити людей говорити: «Через гріх я був весь у боргах, і тоді Бог послав Свого Сина, Який прийшов і сплатив мої рахунки».

Безумовно, справжні християни отримали спасіння від суду й пекла, бо Спаситель Христос повністю покрити усі наші борги і гріхи. Але що Сам Бог говорить про те, чому Він дозволив Ісусу зійти на хрест і померти? Що Господь повідомляє про значення Його смерті та воскресіння для віруючої людини?

Біблія на ці питання відповідає так: вищою метою Господа для викупленого людства стало сподівання, що ми дозволимо Йому змінити нас, колись поневолених гріхом, на подобу Ісуса Христа вже в земному житті. Щоб одного разу й нам услід за апостолом Павлом сміливо сказати: «Я розп'ятий з Христом. І живу вже не я, а Христос проживає в мені. А що я живу в тілі тепер, – живу вірою в Божого Сина».

Я женусь до мети за нагородою високого поклику Божого в Христі Ісусі.

Флп. 3:14

Існує багато причин, які пояснюють нам затримку духовного зростання. І було б неправильно вважати, що відставання в духовному розвитку пов'язане з якоюсь однією причиною. Однак таку причину, мабуть, можна назвати основною: ми не приділяємо достатнього часу для сокровенного пізнання Бога. Спокуса перетворити особисті взаємини з Господом на юридичні дуже велика. Спасіння нерідко трактується як якась разова дія, що не вимагає продовження. Тому новонавернений більше зосереджений на ритуалі покаяння, ніж на живому Спасителі, за Яким завжди потрібно слідувати і Ним захоплюватися.

Апостол Павло жодним чином не підтримував вчення про «разове» спасіння. Він усе своє життя присвятив пізнанню Ісуса Христа. І ми повинні визнати наступне: до святості немає коротких шляхів. Навіть кризи в духовному житті здебільшого настають тільки після довгих періодів роздумів і перебування в молитві. Що більше зростає наше захоплення великим Богом у Його сліпучому сьайві, то ймовірніший черговий духовний перелом у житті. Цей момент, зауважмо, чималою мірою залежить і від того, що відбувалося з нами раніше, коли ми ще тільки готувалися до бажаної зустрічі з Богом.

Вирішальний момент у наших взаєминах із Господом настає як раптовий спалах блискавки або прилив океану, хвилі якого набігають на нас із дедалі більшою швидкістю – допоки вже не зможемо їм опиратися!

Ми з того пізнали любов, що душу Свою Він поклав був за нас. І ми мусимо класти душі за братів!

1 Ів. 3:16

Чи можливо пояснити, що таке любов? Думаю, що їй не можна дати визначення. Любов можна спробувати описати, але навряд чи в когось вийде її справжнє визначення. Людина або ж група людей, які не знайомі з тим, що таке любов, не зможуть її осмислити, навіть якщо ретельно дослідять усі її дефініції у словниках усього світу. Але простий капловухий хлопчина в ластовинні та зі скуйовдженим рудим волоссям, який уперше в житті закохався, знає про це почуття більше за всі найрозумніші довідники на землі разом узяті.

Дійсно, любов можемо зрозуміти лише за однієї умови – відчуті її у своєму серці. Те ж саме можна сказати і про сонячне тепло. Спробуйте пояснити людині, яка позбавлена чутливості, що сьогодні на вулиці чудовий теплий день, – вона навіть не зрозуміє, про що ви говорите. Але якщо вивести на подвір'я звичайну людину, то вона відразу відчує сонячне світло й тепло. Ви набагато більше зможете дізнатися про сонце за допомогою своїх органів чуття, ніж за допомогою якихось наукових описів і визначень.

Так само й багато якостей Бога неможливо осягнути розумом, вони пізнаються лише серцем і душею. Тому почуття для нас такі важливі. Я вірю, що духовні письменники минулого називали «релігійним почуттям». Ми це почуття майже втратили, тому сьогодні так рідко можна зустріти справжнє покаяння, покую та святість у житті.

А тепер об'явилась через з'явлення Спасителя нашого Ісуса Христа, що й смерть зруйнував, і вивів на світло життя та нетління Євангелією...

2 Тим. 1:10

Християнське вчення перебуває в повній гармонії з Божим творінням. Усвідомлюючи моральну недосконалість людини, християнство пропонує не нову філософію для вирішення цієї проблеми, а нове життя. Ідеал, якого прагне християнин, це не досягнення досконалості в ділах і вчинках, а життя з Богом, що дає оновлення розуму й уподібнення Христу.

Справжній християнин потенційно є святим. Він має небесні гени, і Святий Дух здійснює в ньому Свою чудову працю, наближаючи до природи Небесного Отця, від Якого й отримав заставу вічного життя. Але, перебуваючи в земному тілі, віруючий піддається слабкостям і спокусам, і його боротьба з плотськими бажаннями іноді штовхає до крайнощів. Дія Святого Духа в серці відбувається у повній свідомості людини. Християнин повинен за власним бажанням підпорядкувати Господу свою волю і розум, а також бути готовим до спільної з Ним праці. Я думаю, що саме в цьому місці ми часто сходимо з правильного шляху.

Ми або намагаємося досягти святості своїми силами, і тоді зазнаємо нищівної поразки, або впадаємо в якесь заціпеніння і просто чекаємо, що одного разу Господь зробить нас досконалими людьми. Так інколи діти вирішують чекати, коли з яйця прокльонеться пташеня або ж розпуститься пуп'янок троянди. У Новому Заповіті ніде не говориться про дії Духа Святого всередині людини без її морального відгуку. Неспання, молитва, самодисципліна та погодження з Божими цілями – без усього цього християнину не варто розраховувати на реальне освячення в житті.

Ісус же промовив: «Отче, відпусти їм, – бо не знають, що чинять вони».

Лк. 23:34

Ісус Христос залишив нам зразок того, як потрібно поводитися в повсякденному житті, і це дійсно гідне наслідування. Він не скаржився на несправедливість людей та ні на кого не мав образ. Ісус Христос простив тим, хто розпинав Його під час страти. Син Божий не сказав Своїм катам ані слова осуду, так само як і релігійним вождям, що підбурювали народ вимагати Його смерті.

Ісус краще за будь-кого знав гріховність цих людей, проте все ж зберіг до них доброзичливість. Ці люди лише виконували свій обов'язок, і навіть ті, хто віддав їм такий наказ, не повністю усвідомлювали, що відбувається. Звертаючись до намісника Пілата, Ісус Христос сказав: «Надо Мною ти жадної влади не мав би, коли б тобі зверху не дано було». Ісус повністю поклався на Божу волю та був вищий за особисті образи.

Грішні люди зазвичай чинять зовсім по-іншому. Вони змагаються в уїдливісті, захищаючи себе, свої права та працю, думки знищують своїх ворогів. Найсумнішим є те, що такі люди нікого не слухають. Жорстокому серцю надзвичайно складно визнати власну неправоту. Злопам'ятна особа, намагаючись привернути до себе увагу, насправді тільки відштовхує інших. Через егоїстичні прагнення навіть молитви такої людини перетворюються на звинувачення Всевишнього, й у спілкуванні з іншими людьми вона відчуває лише підозру та недовіру.

*І сказав Він мені: «Досить тобі Моєї благодаті, – бо сила
Моя здійснюється в немочі».*

2 Кор. 12:9

Сьогоднішнім християнам украї потрібно навчитися святити буденне. Наше покоління вирізняється особливим цинізмом, його пріоритети і смаки далекі від богоугодних. Наші люди вже все знають, їх мало що може здивувати. Святе не відрізняється від мирського, святе – стало непристойним, і навіть богослужіння зробилося одним із різновидів розваг. Хоч як ми хотіли б споглядати інше, але таким є сьогоднішній світ. Однак Господь Бог поклав на християн відповідальність жити серед цього світу тверезо, праведно та благочестиво.

Необхідно усвідомлювати небезпеку: якщо дозволимо збоченим смакам і способу життя «хиттянина» та «євусеїв», серед яких живемо, сильно на нас впливати або підемо їхніми шляхами, це закінчиться дуже сумно. Таке вже траплялося з Божим народом у далекому минулому. Але як нам уникнути небезпечного впливу свого оточення, атмосфера якого просякнута мирськими цінностями й вульгарністю? Як нам освятити повсякденне й побачити духовний сенс у буденному житті?

Відповідь на це очевидна, і нам не потрібно боятися її простоти. Християнину потрібно присвятити все своє життя Ісусу Христу і здійснювати всю працю в ім'я Його та заради Нього. Нам потрібно почати робити для Ісуса Христа те, що донині ми робили лише для себе!

І ото, Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку!

Мт. 28:20

Щирі християни мають можливість зустрічати сьогоднішній день як діти дня завтрашнього. Ми можемо відповісти на невизначеність цього світу лише впевненістю світу майбутнього. Політичні, соціальні й економічні потрясіння нашого часу вкотре підтверджують мудрість і далекоглядність Ісуса Христа, достовірність пророчих слів Священного Писання. Християни, які живуть у найважчі часи, мають радісний християнський дух. Вони стоять на боці Переможця і тому не можуть програти. Обітниця Господа – «І ото, Я перебуватиму з вами!» – захищає їх від поразки.

Жодне невідворотне зло не може охопити віруючого із чистим серцем. Він може померти, але що таке смерть для християнина? Нам потрібно боятися гріха, а не смерті. Немає сумніву, що цей світ зруйнується, а земля і всі діла на ній згорять. Рано чи пізно таке станеться. Але й це не лякає християн, які, за Божою обітницею, очікують нового неба та нової землі, де вже навіки перебуватиме Його правда.

Будьмо ж пильними й обережними, щоб наші серця не слідували за злетами й падіннями цього світу, за його сумнівними новими віяннями. Наш духовний спокій не залежить від того, що відбувається у світі, адже покладаємося на Ісуса і довіряємо себе любові й турботі Небесного Отця. Що темніша ніч, то яскравіше сяє віра дітей Божих. І світанок неодмінно настане!

*І Я попроваджу незрячих дорогою, якої не знають,
стежками незраними їх поведу...*

Іс. 42:16

Ноді ми схильні звинувачувати себе в невірі, хоча насправді просто не можемо подумки щось уявити. У Священному Писанні є істини, розуміння яких даються з великими труднощами. Існують речі, які ми не здатні уявити. Ми віримо в них, але навіть подумки не можемо їх побачити.

Тут важливо усвідомити, що віра відрізняється від уявного бачення щодо якогось предмету. Адже це далеко не одне й те саме. Перше поняття має моральну природу, а друге стосується розуму. Небажання людей вірити свідчить про те, що вони більше полюбили темряву, ніж світло, а нездатність щось уявити вказує лише на брак уяви, проте це не можна поставити людині за провину.

Справжня віра – це не інтелектуальна здатність уявити невидиме, а моральна сила довіритися Ісусу Христу. Дитині, яка подорожує з батьком, немає необхідності заздалегідь уявляти все те, що на неї чекає. Їй достатньо знати, що батько поруч. Ісус Христос – наш Господь і Бог, і християнину лише потрібно Йому довіритися. І тоді Христос неодмінно подбає про все інше.

Для мене велика втіха звучить у словах пророка Ісаї: «І Я попроваджу незрячих дорогою, якої не знають, стежками незраними їх поведу, оберну перед ними темноту на світло, а нерівне – в рівнину. Оце речі, які Я зроблю, і їх не покину» (Іс. 42:16).

Грішники не приймають
Христа

*Люди ж темряву більш полюбили, як світло, – лихі-бо
були їхні вчинки.*

Ів. 3:19

Я не вірю, що хтось відкинув Ісуса Христа з філософських мотивів. Хоча Ізраїль не прийняв Христа, причина цього містилася не у філософських міркуваннях, а виключно в моральній площині. Людина, яка вперто не визнає Господа, чинить так із любові до гріха. Вона відкидає Спасителя через свою пошкоджену мораль, водночас прикривається якоюсь філософією, нібито саме в ній уся суть.

Я думаю, що люди, які заявляють про якісь «інтелектуальні труднощі», що заважають примиритися з Господом, насправді приховують свою моральну нечистоту. Якщо ми не хочемо розлучитися з улюбленим гріхом, то знайдемо тисячі причин, аби не наблизитися до Господнього хреста. Сліпа людина може сперечатися, що сонячного світла не існує, але, отримавши зір, уже не сховається від сонця.

Як дивовижно, що Господь Бог дає нам можливість полишити колишні гріхи, здолати гордість і побачити істинне світло. Тоді і тіло, і розум наповнюються його потоками. Мені доводилося спілкуватися з людьми, які відмовилися від раціоналізму й безбожництва. Я бачив їхні сяючі очі та радісні усмішки. Хтось із цих людей сказав: «Як це чудово! Мене наповнює світло».

Ісус Христос говорив: «Бо кожен, хто робить лихе, ненавидить світло, і не приходять до світла, щоб не зганено вчинків його». У цьому полягає суть: світло прийшло у світ, але люди полюбили темряву більше, бо їхні вчинки були злими. Плотська людина відвертається від світла, бо світло перешкоджає її нечистоті.

А вони поверталися з синадріону, радіючи, що сподобились прийняти зневагу за Ймення Господа Ісуса.

Дії, 5:41

Життя перших християн – це історія віри, очищеної вогнем. Вони зазнавали жорстоких гонінь. «Постійно перебувати» в навчанні та спілкуванні, як пише Лука, означало бути готовим до переслідувань. Стійкість необхідна, коли ми зазнаємо будь-яких нападок. Перші християни йшли за Господом, добре розуміючи, якими можуть бути наслідки їхнього вибору. Незабаром після П'ятидесятниці деяких із них запроторили за ґрати, когось убили, багато хто втратив своє майно. Інші віруючі «розсіялися» через гоніння, проте не припиняли свідчити.

Ці християни могли уникнути страждань, досить було зректися віри в Ісуса Христа і повернутися до колишнього життя, але вони вперто відмовлялися так чинити.

На цьому прикладі вкотре бачимо суттєві відмінності між християнством Нового Заповіту й сучасними євангельськими общинами, зокрема у Сполучених Штатах. Бажаючи повернути до Бога якомога більше людей, ми зменшуємо труднощі в житті віруючих і любимо розповідати про душевний спокій та різноманітні успіхи, які отримують ті, хто прийме Господа Ісуса у своє серце.

Ми не будемо повністю чесними зі своїми невіруючими слухачами, поки не відкриємо їм сувору правду про те, що вони як противники Творця опинилися в досить скрутному становищі. Якщо вони не примиряться з Господом, то неминуче загинуть, а якщо ж повернуться до Нього, то ті люди, які розіп'яли Ісуса Христа, неодмінно спробують убити і їх.

*Набування премудрости – як же це ліпше від золота,
набування ж розуму – добірніше від срібла!*

Пр. 16:16

Людину, яка не терпить втручання у своє особисте життя, ніщо не змусить слідувати за Ісусом Христом. «Коли хоче хто», – сказав наш Господь, тим самим давши свободу кожній людині. Таким чином, християнське життя стосується сфери особистого вибору. Я думаю, що людина, яка нелицемірно відкидає християнську віру, гідна більшої поваги перед Творцем і ангелами, ніж та, хто вдає із себе віруючу, проте не бажає коритися Господу. Одна з них є чесним ворогом, інша – лукавим другом. І саме остання, як написано в Об'явленні, буде викинута з уст Ісуса Христа.

Премудрість – це прекрасна, проте сувора пані. Вона не радиться, не торгується і не йде на компроміси. Вона волає з висоти: «Візьміть ви картання моє, а не срібло, і знання, добірніше від щирого золота». Вибір за людиною, яка може відгукнутися на цей заклик або відкинути його. Свобода зберігається, немає найменшого примусу, хоча від рішення залежать долі людей.

Якби світ, у якому ми живемо, не торував широкою дорогою гріха, то шлях правди був би рівним і простим. Сьогодні плотська людина не приймає того, що від Духа Божого. Тіло бажає противного Духові, а Дух – противного плоті, тому вони противляться одне одному. В цій боротьбі можливий тільки один результат. Ми повинні підкоритися і дозволити Богу зробити все так, як Він забажає. Цього вимагає Його велич і наша добра доля у вічності.

Діточки, – любімо не словом, ані язиком, але ділом та правдою!

1 Ів. 3:18

Звичай підмінити діла словами не є чимось новим, про це знав іще апостол Іван і навчав християн так не робити. Апостол Яків також звертає на це увагу: «Коли ж брат або сестра будуть нагі, і позбавлені денного покорму, а хто-небудь з вас до них скаже: «Ідіть з миром, грійтесь та їжте», та не дасть їм потрібного тілу, – що ж то допоможе?»

Ми часто готові надавати допомогу лише словами, бо діла обходяться нам надто дорого. Легше сказати в молитві: «Господи, допоможи мені щодня нести свій хрест», – аніж насправді взяти цей хрест і нести його. Оскільки в самому воланні до Бога про допомогу (в тих справах, які ми насправді не збираємося робити) існує певне релігійне самозаспокоєння, то ми із задоволенням повторюємо такі слова.

Що ж робити? Може, нам дати обітницю мовчання, щоб не грішити язиком? Або ж припинити молитися, співати, писати й розповідати людям про Бога, поки не зробимо достатню кількість добрих справ? Ні, так теж не можна. Поки ми живі, нам необхідно говорити людям про Бога, а Богові – про людей.

Аби не потрапляти в пастку слів без діл, потрібно привчати себе говорити свідоміше, позбавлятися звички вести порожні релігійні розмови. Говоріть лише тоді, коли ви готові взяти на себе відповідальність за власні слова. Вірте Божим обітницям і будьте покірними Його заповідям. Чиніть по правді, щоб мати силу й іншим людям розповідати про неї. Діла надають ваги словам. Якщо справи будуть сповнені сили, то і слова матимуть владу. І тоді все наше життя стане іншим, угодним Богу.

Але все нехай буде добропристойно і статечно!

1 Кор. 14:40

Щира відкритість могла б допомогти подолати відому помилку, звану про те, що християни займаються чимось відірваним від життя. Ставши щирими та відвертими перед Богом і людьми, ми позбавимо наших недругів їхньої власної зброї. Нам у жодному разі не можна сліпо слухатися тих віруючих, які, боячись засмутити Бога, не наважуються перевірити речі, що стосуються духовної праці. Навпаки, ми переконані, що діла Божих рук настільки досконалі, що будь-яка перевірка служитиме лише до загального блага. Якщо це дійсно Його діла, то ми не знайдемо жодної вади і тільки побожно вигукнемо: «Господи мій і Боже мій!»

З усіх справ під сонцем духовна робота більше за інші відкрита для перевірки. Церква не має місця для нечесності або двозначності. Все, що там відбувається, має бути поза підозрами. Справжній церкві нічого приховувати. Її бухгалтерські книги завжди доступні для будь-якої перевірки. Її служителі самі проситимуть про зовнішній аудит.

Яка добра риса притаманна дитині, що Господь поставив її за приклад усім християнам? Може, це чесність і прямота? Маленька дитина настільки відкрита і щира, що часто своїми діями та словами бентежить старших братів, але, як на мене, саме в цьому й полягає Божа воля.

Не від діл, щоб ніхто не хвалився.

Еф. 2:9

Хвастощі недоречні серед справжніх дітей Божих, і все-таки вони трапляються у християнському середовищі, намагаючись прикритися духовними словами: «Я говорю це для слави Божої!»

Іншою не меншою крайністю є самоприниження. Воно може здатися протилежністю хвастощів, але насправді є тим самим старим гріхом, який, щоправда, ховається під іншим ім'ям. Це не що інше, як егоїзм, який видає себе за духовність, нетерплячий Саул, який приносить Господу неугодну жертву. Самоприниження погане тим, що людське «я» там аж ніяк не зникло, тому Господь його, так само як і хвастощі, незмінно засуджує.

Бог проявляє велике терпіння до Своїх дітей, навіть коли вони ще мають деякі риси характеру, які в інших християн викликають огиду. Але так Господь чинить тільки до певного моменту. Потім Він посилає нам особливі переживання і просвітлює духовним світлом.

Водночас Бог застосовує до нас дисциплінарні заходи, поступово очищаючи від тих негативних якостей, до яких раніше Він ставився з терпінням. Якщо віруючий приймає покарання без нарікання, Господь, імовірно, відновить його в колишньому служінні, адже Бога найбільше турбує стан нашого серця. Але часом хвастощі або самоприниження завдають нам невинної шкоди, позбавляючи багатьох благословень, які ми могли б отримати від Господа.

Господь шукає звернених до неба

*Бажаю Я, Отче, щоб і ті, кого дав Ти Мені, там зо Мною
були, де знаходжуся Я, щоб бачили славу Мою...*

Ів. 17:24

Господь шукає християн, які звернені до неба. Священне Писання закликає повністю довіритися Богу, і Він позбавить нас невпевненості в завтрашньому дні та страху перед смертю. Якби ми в житті так робили, то небеса дійсно стали б нам близькими, і ми щодня відчували б присутність Господа та не переживали щоразу, виявляючи якісь нездужання у своєму земному тілі.

Посвяченому християнину нічого боятися смерті. Адже Ісус Христос обіцяв приготувати для нас небесні оселі та звільнити від потрясінь цього світу. Кров вічного заповіту з Богом відкриває віруючим шлях до сяючого Небесного Царства. Ісус сказав: «Багато осель у домі Мого Отця». Це благодатне місце і є нашою домівкою, тому що Господь Ісус – Первісток, за Яким слідує усі щирі християни. Він говорив: «Я йду до Свого Отця й Отця вашого, і до Бога Мого й Бога вашого».

Якщо дім Отця – це дім Ісуса Христа, то він також є домівкою і всім іншим синам та донькам Небесного Отця. Наше майбутнє значно краще, ніж ми спроможні його уявити!

*Трава засихає, а квітка зів'яне, Слово ж нашого Бога
повіки стоятиме.*

Іс. 40:8

Відомо, що багатьом людям важко розуміти Біблію. Чому так відбувається? Наважуся дати відповідь на це питання. Я думаю, що складності в розумінні Біблії виникають через те, що ми намагаємося читати її як звичайну книжку. Однак це Священне Писання! Біблія – надприродна Книга, і ми потребуємо надприродної допомоги для її осягнення. Випадкова людина нічого в ній не зрозуміє. Біблійна звістка звернена до небагатьох обраних. Тут ви можете самі для себе зробити вибір: чи вважаєте ви, що це деякі наперед визначені Богом або ж Його обранцями стануть ті, хто виконає певні умови.

Хоч би що було вирішено у вічності, нам очевидно, що відбувається зараз: одні люди вірять, інші – ні; одні відкриті для духовної настанови, інші – ні; одні здатні на моральні дії, інші – ні. Біблія звернена тільки до перших. Для інших, на жаль, її читання буде марним.

Сила Слова Божого на спасіння проявляється тільки в тих душах, які повірять в Ісуса Христа. Таємниця Господня – для тих, хто Його боїться. Нерозкаяне серце побачить у Біблії лише набір літературних сюжетів, але вони не матимуть ні життя, ні Божого Духу.

Оце, – Бог спасіння моє! Безпечний я, і не боюсь...

Іс. 12:2

Християни повинні боротися з духовним занепадом, що веде до розчарування. Хоча саме розчарування не є явним гріхом, проте воно може привести до справжніх гріхів, бо через життєві розчарування християнин впадає у відчай. Він може продовжувати ходити до церкви, але його мало що задовольнятиме. Все, що відбувається на богослужінні, втратить своє високе значення. Гімни стануть смутними і нецікавими, а проповіді – нудними.

Ось кілька духовних правил для розчарованих християн.

По-перше, не довіряйте своєму серцю в такій ситуації. Розчароване серце вестиме вас на неправильний шлях, тому ваші почуття не повинні брати гору над здоровим глуздом. Краще зверніться до Господа Бога. Він любить вас, і Христос пішов на смерть заради вас. Це справжнє свідчення про цінність кожної душі для Всевишнього. Згадайте, як розчарований Гедеон передавався, поки Бог його не знайшов і не підбадьорив словами: «Господь з тобою, хоробрий муже!»

По-друге, не ухвалюйте жодних важливих рішень у розчарованому стані. Не кидайте роботу та не розпродуйте майно. Схиліться перед Богом і попросіть Його позбавити вашу душу й серце почуття безвиході.

Нарешті, по-третє, зверніться до Біблії та читайте Божі обітниці для віруючих людей. І коли ви їх читатимете, усвідомте з великою радістю в серці, що все це належить і вам. Згадайте, що живий Бог є всім у всьому. Наша перемога нічим Його не збагатить, а наша поразка нічого в Нього не відніме. Станьте на Божу сторону, де сяє світло Його обітниць!

Спільність же наша з Отцем і Сином Його Ісусом Христом.

1 Ів. 1:3

Людина, яка не відчуває поваги до Господа й нехтує Його добротою, врешті-решт сама себе принижує. За часів Ісуса Христа деякі фарисеї сприймали служіння Господу як тяжку необхідність, з якою їм доводилося миритися, щоб тільки не втратити власне становище в суспільстві. Богу, в якого вірили фарисеї, важко було догодити, тому їхня релігія здавалася досить похмурою, суворою і такою, що не знає любові. І це було закономірним явищем, адже повсякденні уявлення людей про Бога обов'язково впливають і на особливості їхнього релігійного вчення.

Значна частина середньовічної історії християнства також являла собою досить сумне видовище. І це теж було пов'язано з тим, що християни тієї епохи мали хибні уявлення про Господа. Люди інстинктивно намагаються наслідувати свого Бога, і якщо вони уявляють Його вельми суворим, то й самі будуть такими. Нерозуміння Господа призводить до духовної незадоволеності й сьогодні. І тому християнське життя комусь видається лише важким несенням свого хреста під наглядом суворого Отця, дратівливого та безглузлого, який не знає, що таке любов, якому неможливо догодити.

Та якщо життя християнина засноване на такому хибному уявленні про Бога, то зрозуміло, що це життя буде лише жалюгідною копією справжнього життя в Ісусі Христі. Насправді наш Господь – чудовий, і служіння Йому є справжнім блаженством. Хто довірився Ісусу Христу, той знає, що Його милість звеличується над судом. Це вічний заповіт, заснований на Його святій крові, що проливалася за нас.

І пізнати Христову любов, яка перевищує знання, щоб були ви наповнені всякою повнотою Божою. Еф. 3:19

Біблія закликає християн прославляти Того, Кого вони тілесними очима не бачили, але люблять усім серцем. У цьому і суть християнства – пізнати Бога та полюбити Його. «Життя ж вічне це те, щоб пізнали Тебе», – повчає Спаситель. Тому життя вічне – це пізнання Бога, а призначенням церкви є проповідь про Богоявлення.

Один із чудових проявів любові – це відчуття радості щоразу, коли ми робимо щось добре для свого ближнього. Віруючий, який любить Господа, ніколи не пересититься служінням, що здійснює на славу Ісуса Христа. Господь дарує йому задоволення в *істинному* служінні Богу. Я акцентую на цьому, бо часто виснажливим і нудним у християнському богослужінні є саме те зайве, що додали люди. Маю на увазі ті речі, яким немає підтвердження у Священному Писанні.

Ми відчуваємо велику радість, коли хвалимо того, кого дійсно любимо. Віруючі в Ісуса Христа відчувають у серці таку радість, розповідаючи іншим людям, як одного разу вони відчули до себе велику Божу любов, і тому тепер намагаються проявити щиру подяку Господу у своєму щоденному служінні Йому.

Пильнуйте, стійте у вірі, будьте мужні, будьте міцні.

1 Кор. 16:13

Сьогодні деякі віруючі, незважаючи на відданість Господу, не наважуються свідчити про Нього оточуючим, боячись засмутити їх своїми словами. Сучасне суспільство закликає нас до толерантності. Однак представники цього товариства самі вельми нетерпимі до тих, хто переконано свідчить про Творця. Люди, які не живуть духовним життям, називають фанатиками тих, хто цінує свою віру.

Бажання бути в мирі з усіма оточуючими – добра справа, та коли догодження людям межує з неповагою до Господа, це стає вже неприпустимим для християнина. Догодити Богові часом означає викликати в людей неприязнь. Це очевидна істина, та все ж багато сучасних християн не наважуються її визнати.

Також поширеною стала думка, що задля спасіння людини з нею потрібно майже в усьому погоджуватися. Але це зовсім не так. Людина, що йде в погибель, не зверне зі свого шляху, навіть якщо хтось із чемних віруючих піде разом із нею неправедною дорогою. Реальну допомогу тому, хто гине, надасть лише той християнин, який наважиться заступити йому шлях, спонукатиме розвернутися і піти у правильному напрямку.

І за Ім'я Моє будуть усі вас ненавидіти. А хто витерпить аж до кінця, той буде спасений.

Мт. 10:22

Деякі ревні благовісники в гонитві за високими результатами часто не беруть до уваги простий і очевидний факт: аби прийняти Христа, людині необхідно відкинути все, що заважає новому життю з Ним. Не слід дивуватися тому, що християнське життя в безбожному світі в очах багатьох людей має свої недоліки. І в людини з'являється спокуса зняти з плечей свій хрест, аби більше не терпіти поневірянь і не страждати від болю.

Духовний стан наших церков сьогодні не сприяє появі тієї твердої віри, про яку вчили Господь і апостоли. Складно навіть порівнювати сучасних віруючих, які живуть у тепличних умовах, з тими посвяченими й жертвовними християнами, які були свідками Господа за перших століть.

Провина за сумний стан справ сьогодні лежить на церковних лідерах. Вони надто боязкі, щоб говорити людям усю правду Божу. Вони закликають свою паству жертвувати для Господа лише тим, що не має особливої цінності.

Сучасним християнам час зрозуміти, що любов до праведності нерозривно пов'язана із ненавистю до гріха. Прийняти у своє серце Ісуса Христа означає відректися від себе, ухилитися від зла та рухатися за Господом. Хто є другом світу, той є ворогом Богу. Господь не має «сірої зони» між раєм і пеклом, де всі, сповнені сумнівів, могли б перечекати й уникнути покарання.

*Думку, оперту на Тебе, збережеш Ти у повнім спокої,
бо на Тебе надію вона покладає.*

Іс. 26:3

У Приповідях Соломонових розповідається про чоловіка, що весь час крутиться на своєму ліжку, немов «двері на гаках», тоді як його поле заростає бур'янами, що знищують урожай. А коли настають жнива, ледащо залишається з порожніми руками і змушений просити милостиню. Те, що цей чоловік багато лежав (замість того, щоб працювати), можливо, саме по собі не є тяжким гріхом, але не варто заперечувати той факт, що люди, які свідомо лінуються, є грішниками.

Я вважаю, що той, хто лінується думати, теж грішник. Бог подарував нам інтелектуальні здібності для того, щоб ми думали та розмірковували над власним життям. Однак багато людей, і християни також, відмовляються це робити. Деякі пастори, можливо, і хотіли б проголошувати з кафедри розумні речі, але їх навчили, що не можна проповідувати так, аби це було складно для сприйняття прихожан.

Я сам проповідник і вважаю, що біблійні істини, які передаю слухачам, не є надто складними для розуміння. Справа не в цьому. Я звертаюся до всіх християн: «Улюблені! Кожному з нас необхідно стерти пил зі своїх мізків, перевірити і змастити їх, після чого – почати використовувати за призначенням, як передбачено нашим Творцем. Наш Господь бажає, щоб ми розуміли Його вічні істини, бо віруючі потребують їх щодня».

Важливість віри у Христа

*Отож, виправдавшись вірою, майте мир із Богом через
Господа нашого Ісуса Христа.*

Рим. 5:1

У **Божому** **плані** спасіння віра посідає центральне місце. Всі блага, які йдуть від Христового викуплення, приходять до нас через двері віри. Прощення, очищення, відродження, відповіді на молитви, Сам Дух Святий – усе нам дарується по вірі та приймається також вірою. Іншого шляху немає! Це визнане всіма християнами євангельське вчення підкреслює важливість хреста нашого Господа.

Віра, згідно з Біблією, означає сподівання на Бога і на Спасителя Христа. Це відгук людської душі на одкровення Господа, проте навіть цей відгук неможливий без попередньої благодатної дії Святого Духа. Віра – дар від Бога розкаяній душі, і це не стосується звичайних почуттів людини. Віра є дивом, що дає можливість повністю віддатися Ісусу Христу. І тоді все, що не відповідає Божій волі, поступово від нас відходить.

Віра та висока мораль – це дві сторони однієї медалі. Християнство за своєю природою глибоко моральне. Людина, яка заявляє про свою віру у Христа, але не живе за Його заповідями, ще не має віри на спасіння, тому перебуває в небезпеці.

Служитель не повинен бути неробою

7
вересня

*Але вмертвляю й неволю я тіло своє, щоб, звіщаючи
іншим, не стати самому негідним.*

1 Кор. 9:27

Повинен сказати, хоча це і не додасть мені нових друзів, що деякі служителі церкви не здійснюють свій духовний труд із належною ретельністю. Вони піддалися спокусі неробства, тому тепер можуть стати дармоїдами, протягаючи руку до незаслуженої нагороди. Пастори зазвичай не мають земних начальників, часто не мають і жорсткого робочого графіка, тож у них може з'явитися схильність до ліні, неробства, розваг і сумнівних задоволень.

Щоб уникнути цієї небезпеки, служитель церкви має добровільно брати на себе таке навантаження, як, наприклад, фермери, старанні студенти або вчені. Ніхто з пасторів не має права на легше життя, ніж те, що мають прості люди в його церкві, які матеріально підтримують духовне служіння. Жоден проповідник не має права жити до старості, якщо він міг померти раніше, вигорівши від виснажливої праці!

Утім, у всі часи існували Божі мужі, сповнені Духом Святим, які старанно працювали для Господа та жили до глибокої сини. У стародавні часи такими людьми були, наприклад, Мойсей і Самуїл, а в ближчий до нас час подібні приклади явили: єпископ Френсіс Есбері, Альберт Сімпсон, пастор Пітер Філпот, Джон Уеслі та інші. Вони робили великі справи й мали міцне здоров'я, але не всім дано досягнути, як таке можливо.

*Думки злого – огида для Господа, але чисті для Нього
приємні слова.*

Пр. 15:26

Япереконаний, що християни повинні виступати проти будь-якої гнилої літератури, водночас докладаючи максимум зусиль для видання та популяризації хороших книг і журналів. Поки ми не прийдемо у вічність, ми точно не дізнаємося, яку роль відіграла погана література в моральному занепаді нашого світу, але, мабуть, її вплив був значним. Для багатьох молодих голів перші сумніви щодо Бога та Біблії прийшли з читанням якоїсь мерзеної книжки. Нам усім необхідно усвідомити той факт, що ідеї чинять на цей світ великий вплив, якщо вони надруковані або ж вимовлені вголос. Можливо, бікфордів шнур у когось із них довший або коротший, але руйнівну силу мають усі.

Писання вчить, що люди звітуватимуть за кожне порожнє слово. Наскільки більшою тоді є відповідальність за недобрі слова, записані або вимовлені нами. Людям буває нелегко побороти бажання здаватися «волелюбними». Це почуття таїть-ся глибоко в серці людини і фактично є погано замаскованою формою гордості. Багато християнських родин, бажаючи показати широту поглядів, заповнює домівки книгами не волелюбних авторів, а тих, хто мислить вузько, брудно та вульгарно.

Ми просимо дітей дотримуватися чистоти, заходячи з вулиці в будинок. Щось подібне потрібно вимагати і від тих друкованих видань, які потрапляють у наші сім'ї.

Богослов'я, що не має життя

9
вересня

*Щоб була віра ваша не в мудрості людській, але в силі
Божій!*

1 Кор. 2:5

Безсумнівно, Господь Бог християнам із чистим серцем говорить те, чого Він не скаже людині, яка живе гріховним життям. Але Господь говорить не богословською, а духовною мовою, яку не всі люди можуть зрозуміти. Апостол Павло писав віруючим у Коринті: «А людина тілесна не приймає речей, що від Божого Духа, бо їй це глупота, і вона зрозуміти їх не може, бо вони розуміються тільки духовно».

Господь неодноразово говорив про духовне знання і пояснював, що це є плід просвітництва згори, який не суперечить людському розуму, але абсолютно його перевершує. Про необхідність духовної просвіти, без якої неможливо досягнути Божу істину, багаторазово згадується в Новому Заповіті, Псалмах, Приповістях і у пророків. Новий Заповіт ясно розмежує звичайний людський розум і розум, очищений Богом. Якось апостол Петро вимовив своє відоме сповідання віри: «Ти – Христос, Син Бога живого!» І наш Господь відповів йому: «Блаженний ти, Симоне, сину Йонин, бо не тіло і кров тобі *оце* виявили, але Мій Небесний Отець».

Таким чином, без дарованої згори духовної просвіти теологічне вчення є лише інформацією. І хоча перше тісно пов'язане з другим, багато людей вивчає богослов'я, не маючи освіти від Святого Духа.

*Почувши ж юнак таке слово, відійшов, зажурившись, –
бо великі маєтки він мав.*

Мт. 19:22

Ісус Христос навчав, що кожна людина у своєму житті повинна вирішити, чи може вона дозволити собі таку жахливу «розкіш» як невіра. Багатий юнак зажурено відійшов від Ісуса, бо дізнався ціну ходіння за Ісусом Христом. Він не зміг відмовитися від мирських задовольень. Але, дякуючи Богу, в усі часи були люди, які твердо вирішували не відступати від Господнього шляху. Дії апостолів повідомляють нам про учнів Ісуса Христа, що не злякалися вітру гонінь і збитків, сміливо рушали за Агнцем, хоч куди б Він ішов. Ці християни знали, що світ безпідставно ненавидить Господа, тому зневажатиме і їх, але заради належної їм слави вони твердо трималися обраного шляху.

Що ж такого цінного пропонує Ісус Христос, якщо віруючі люди йдуть на муки заради життя з Ним? Він дарує Своїм учням: прощення гріхів, чисте серце, мир із Богом, вічне життя, дар Святого Духа, перемогу над спокусами, воскресіння з мертвих, прославлене тіло, безсмертя і Царство Небесне. І це лише частина тих великих благ, які Господь дасть нам, якщо в Нього повіримо і присвятимо Йому все своє життя.

Відповідаючи на заклик Господа Христа, грішник повністю змінюється, але навколишній світ залишається таким, як і був. Вітер так само сильно дме в бік пекла, тому людині, яка йде у протилежному напрямку, доводиться нелегко. Холодний вітер б'є в обличчя. Тому, якщо хтось вважає, що такі страждання і поневіряння в житті не варті духовних багатств, які пропонує наш Господь, то йому краще припинити грати в християнство й піти геть.

До яких порад прислухатися

11
вересня

Дорога безумця пряма в його очах, а мудрий послухає ради.

Пр. 12:15

Людина, яка не чула голосу Божого, не має права хоч щось радити іншим. Той, хто не готовий слухати і виконувати сказане Господом, і сам не може виступати порадиником. Якщо ми будемо дотримуватися цього принципу, то вбережемо себе від багатьох бід, адже в будь-якій групі з десяти осіб принаймні дев'ять завжди переконані, що саме вони дадуть слушну раду. Складається враження, що серед усього кола людських інтересів людям найбільше подобається щось радити про релігію та мораль. Однак саме в цій сфері потрібна особлива духовна мудрість, аби людській душі не завдати шкоди.

Тому, вибираючи собі порадиників, уникайте недостойних людей. Цар Давид закликав не ходити на раду нечестивих. Біблія містить чимало прикладів, як люди накликали на себе біду, пішовши вслід нерозумним порадам. Молодим християнам дуже важливо відчувати, чиїм порадам варто довіряти. Вони ще мають мало досвіду і змушені часто звертатися до оточуючих. Тут важливо пам'ятати, що, наприклад, ті люди, які хваляться своєю незалежністю, часто самі тільки нещодавно дізналися, що це таке. Їхня категоричність у цьому питанні видає чийсь вагомий вплив.

Те, чим є людина сьогодні, є наслідком тих порад, до яких вона в минулому дослухалася.

А Сам Господь миру нехай завжди дасть вам мир усяким способом.

2 Сол. 3:16

Симетрія – це відповідне розташування частин цілого відносно один до одного та до загальної картини. Виходячи з цього визначення, симетрія є бажаною, але важкодосяжною якістю, однією з досконалостей, що притаманна Богові. Однак і віруючим людям було б добре прагнути пропорційності у своїх вчинках і досконалості.

Нам неймовірно складно змиритися з тим, що Всевишній створив людей так, що їм нерідко доводиться жертвувати чимось одним для здобуття іншого. Якщо метою спокутування було моральне відтворення образу Божого в людині (саме так у підсумку повинно бути), то нам слід очікувати, що однією з перших дій Господа в житті християнина буде приведення до ладу його характеру і порухів душі. Кожен християнин, який пережив справжнє навернення, може засвідчити, що все це зробив Бог.

Новонавернений може використовувати інші слова для опису того, що відбувається в його серці, а емоції можуть настільки його переповнювати, що буде важко висловити свої почуття, та суттю його свідчення залишиться отримане згори істинне світло. Тепер метою його нового життя стало ходіння за Христом, тому колишні турботи, тяготи серця поступово відходять.

І християнин може радісно заспівати:

Чудовий день, коли душею
До радісного я життя повстав!

Корінь же праведних не захитається.

Пр. 12:3

Помітною відмінністю між тим, як сприймали віру в Бога наші великі попередники і як це робиться сьогодні, є наступне: християн минулого турбував корінь, а сучасних віруючих, схоже, цікавить переважно плід.

Складаючи біографії таких мужів віри як Августин, Лютер, Уеслі, ми сьогодні захоплюємося плодами їхнього служіння, та разом із тим схильні забувати про корінь, звідки і з'являються всі плоди. «Корінь праведних дає паростки» (сучасний переклад), – каже приповідь. Наші батьки старанно доглядали коріння дерев і терпляче чекали на появу плодів. Ми ж сьогодні хочемо бачити плоди негайно, незважаючи на слабе коріння. Не можна забувати, що відламана під час бурі гілка хоч і здатна цвісти короткий час і тішити своїм виглядом, але її ніжні паго-ни незабаром зів'януть, а сама вона засохне та загине. Гілки без дерева довго не живуть.

Значна частина того, що сьогодні називається християнським служінням, являє собою квапливі та судомні спроби від-ламанної гілки принести хоч якийсь плід. Але закони природи неможливо обійти. Заклопотаність зовнішнім проявом духо-вності та зневажання прихованого кореня, або підстави істин-ного життя, не залишають шансів на успіх такого християнства.

Ісус закликає нас до лагідності

*Зо всякою покорою та лагідністю, з довготерпінням,
у любові терплячи один до одного.*

Еф. 4:2

Ісус Христос закликає нас до лагідності та душевного спокою. Лагідний не переймається власною значущістю в цьому світі, бо знає, що шана і повага людей небагато вартують. Лагідний ставить до себе з легкою іронією і здатний сказати у своєму серці: «О, тебе знову не помітили? Замість тебе покликали іншого? Тобі натякнули, що ти – порожнє місце? Прикро, що навколишні говорять те саме, що ти і сам говорив про себе? Лишень учора ти сповідав перед Богом свою нікчемність. Куди поділася твоя сталість? Принизь себе та припини турбуватися про те, що про тебе думають інші!»

Душевний спокій – це звільнення від тягаря гріха, що тяжіє над усім людством. Христос використовував слово «тягар» для позначення важкого вантажу або непосильної праці, що виснажує людину. Спокій – це умиротворення, яке приходить до нас від Бога, коли ми більше не сподіваємося на свої діла.

Лагідну людину не можна порівнювати зі слабкими й боязкими душами, що страждають від власної неповноцінності. У житті лагідний може бути сміливим, неначе лев, і сильним, як Самсон. Однак він не має щодо себе ілюзій. Він погодився на Божу оцінку. Лагідний усвідомлює, що слабкий і безпорадний, бо таким його бачить Бог.

Однак тут присутній парадокс – лагідний знає, що в Божих очах він важливіший за ангелів. І хоча сам по собі він – ніщо, та в Господі він стає всім. Лагідний по-справжньому щасливий, бо довірився Богу.

Молитва віри і Божя всемогутність

15
вересня

*...В усьому нехай виявляються Богові ваші бажання
молитвою й проханням з подякою.*

Флп. 4:6

Прийняти дійсність, якою вона є, зовсім не означає, що потрібно змиритися з неминучістю зла й нічого не робити для виправлення ситуації у світі. Вчити такого означало б вступити у протиріччя зі Священним Писанням. Якщо християнин потрапляє в життєву ситуацію, де відбувається щось недобре, він має привілей та обов'язок молитися, а також зробити все можливе, аби змінити результат справи. Наприклад, у хворобі ми не повинні сумувати й відмовлятися від боротьби з нею, як із чимось абсолютно неминучим. Нам потрібно прийняти цю хворобу як Господній допуст і молитися про одужання.

Хоча молитва віри підносить нас до вершин Божої всемогутності й допомагає домогтися багатьох чудесних змін, у світі все ж є речі, які не здатні змінити навіть наше пряме звернення до Господа. Це існує за межами впливу молитви і повинне прийматися віруючими з вдячністю, як Його мудра воля.

Наприклад, нам варто без заперечень прийняти дії Господа в навколишньому світі. У своєму житті ми можемо гніватися на тисячі ситуацій, що склалися не так, як би ми хотіли, але саме слово «гніватися» не надто доречно у словнику християнина. Воно має на увазі певне невдоволення Божою волею.

Прийміть дійсність і себе в ній. Вам нічого соромитися, крім залишених у минулому гріхів. Припиніть гніватися на те, що ви не в змозі змінити. Ваша справа – зберігати своє серце чистим, а про всесвіт подбає Бог!

А хто питиме воду, що Я йому дам, прагнути не буде повік, бо вода, що Я йому дам, стане в нім джерелом тієї води, що тече в життя вічне.

Ів. 4:14

Я часто молюся, щоб в євангельських церквах по всьому світу знову прокинулося радісне прагнення до Господа і справжня спрага Його. Нам нічого не потрібно уточнювати у своєму віровченні, ми вже досягли ортодоксальності, як фарисеї за часів Ісуса Христа. Але спрага Бога, що приносить із собою ревності в духовних пошуках і самозречення, майже зникла. Я вірю, що Бог хоче, аби ми прагнули до Нього так само сильно, як тужимо за рідною домівкою. Це таке відчуття, що має і радість, і біль, спонукає нас постійно перебувати у спілкуванні з Господом, знову та знову шукати Його лице.

Поступово земля стає менш цінною для нас, а небо – ближчим, якщо ми рухаємося у правильному напрямку, до Господа. Нам потрібно набратися сміливості й висповідатися перед Ним: «Отче, я був безвідповідальним і інфантильним, мріяв більше про щастя, ніж про святість! Боже, нехай мені буде боляче від власної гріховності. Розбуди в мені співчуття до світу, що гине. Нехай моя любов до Тебе стане такою сильною, щоб я завжди прагнув спілкування з Тобою, невпинно відкриваючи і знаходячи для своєї душі щось нове!»

Якщо одного разу ви помолитесь так з усією щирістю, звітуючи про кожне вимовлене перед Господом слово, це може стати поворотним моментом у вашому житті. І тоді перед вами відкриється небесна брама і будуть справжні перемоги.

Зв'язок між словами і ділами

17
вересня

Першу книгу я був написав, о Теофіле, про все те, що Ісус від початку чинив та навчав, аж до дня, коли... вознісся.

Дії, 1:1-2

Доводиться із жалем визнати, що сучасні християни більше говорять, аніж роблять. Ми використовуємо складні мовні конструкції, та наші вчинки не мають сили. Дивлячись на Христа і апостолів, ми бачимо, що вони багато працювали. Євангеліє описує великі діяння Сина Людського: «І ходив Він, добро чинячи й усіх уздоровлюючи, кого поневолив диявол, бо Бог був із Ним». Моральний зв'язок між словами і ділами чітко простежується і в житті, і в навчанні Ісуса Христа. Згідно з Нагірною проповіддю, діла повинні передувати словам: «Хто ж порушить одну з найменших цих заповідей, та й людей так навчить, той буде найменшим у Царстві Небеснім; а хто виконає та й навчить, той стане великим у Царстві Небеснім» (Мт. 5:19).

Оскільки релігія займається спогляданням невидимого, то вона може помилково зосередитися і на неіснуючому. В молитві християнин думає про те, чого не бачить на власні очі, а от занепалий людський розум схильний вважати невидиме й неіснуюче явищами взаємозамінними. Таким чином, віра в Бога поступово витісняється із сучасного життя, бо вже вважається світом мрій і фантазій. Там живуть лише дивні безтілесні створіння, в які ніхто із серйозних людей не вірить.

Мені дуже б хотілося, щоб сказане вище стосувалося лише язичницьких релігій, однак чесність вимагає визнати, що багато сучасних християн теж стало на цю слизьку стежку невіри.

*Воскресенням Ісуса Христа... Йому підкорилися Анголи,
влади та сили.*

1 Пет. 3:21–22

Віруючим людям варто знати, що будь-яке звернення до громадськості з розпливчастими добрими словами, навіть якщо в нашій мові згадується ім'я Ісуса Христа або цитуються якісь Його слова, є лише проявом гуманізму з невеликим нальотом християнства. Чи не здається дивним, як часто ми наважуємося безсоромно змінювати слова Христа, звертаючись у Його ім'я до людей, за гріхи яких Він помер?

Ісус Христос закликає взяти хрест і нести його, а ми говоримо слухачам, що християнське життя – це лише задоволення. Господь закликає відкинути світ, а ми стверджуємо, що варто тільки увірувати, й увесь світ буде біля наших ніг. Спаситель закликає бути готовими до страждань, але ми вважаємо себе гідними всіх благ сучасної цивілізації. Ісус закликає до самозречення і співрозп'яття, а ми бажаємо тільки приймати дари і благословення або навіть грати з низькосортними «релігійними зодіаками». Христос закликає до святості, а ми мріємо про примітивний добробут, який із презирством відкидали ще стародавні стоїки.

Тільки справжнє євангельське вчення перебуває в гармонії з Духом Христа. Все, що Йому чуже та суперечить життю апостольської церкви перших століть, є нехристиянським, хоч би що про це говорили.

Через це то й говорить: «Сплячай, вставай, і воскресни із мертвих, – і Христос освітлить тебе!»

Еф. 5:14

Аби знайти шлях, людині недостатньо сонячного світла. Необхідно мати зір! Священне Писання є джерелом духовно-морального світу. Думаю, не згрішу проти істини, коли скажу, що й цього замало. Сам по собі духовний світ нікуди не веде.

Набуття знання схоже до сходу сонця. Але незрячим очам немає користі від яскравого світила. Воно тішить лише зрячого. Між світлом і зором існує велика різниця. Одна людина перебуває в освітленому місці, та нічого не бачить, бо сліпа. Інша людина має хороший зір, але блукає в темряві. Вона тимчасово подібна до сліпого, але, вибравшись на світло, відразу ж здобуває можливість бачити.

Настанова про віру, навіть найрозумніша, сама по собі не має користі. Вона дає світло, та не наділяє слухачів здатністю бачити. Читання біблійного тексту без просвіти Святого Духа не рятує грішника. Спасіння слідує за дією Святого Духа в серці людини. І це неможливо без пізнання істини. З іншого боку, є люди, які формально знають істину, але спасіння так і не отримали. Багато парафіян досконало вивчило катехізис, але продовжує блукати в духовній темряві, не відчувши дії Святого Духа. Три роки фарисеї дивилися в очі Світла світу, проте Його промені так і не досягли їхніх черствих сердець. Одного світла недостатньо!

Істина не відкриється бунтівнику

Хто йде вслід за Мною... матиме світло життя.

Ів. 8:12

Для багатьох людей звичним є споживацький підхід до Ісуса Христа. На Нього дивляться, як на рятувальний човен, що доправляє людей до берега, як на службу порятунку, що прийде на допомогу, коли хтось загубився. Його називають Другом, Який допоможе в біді тощо. Однак усе це – небіблійне християнство!

Ісус Христос – Господь, і коли той, хто бажає виконувати Його волю, щиро покається у гріхах, тоді й засяє світло істини. І тоді людина з готовністю говорить: «Я виконуватиму волю Твою, Господи, навіть якщо мені доведеться за це померти!» В його життя приходить Світло, проникаючи, насамперед, у серце. Це справжнє покаяння. Якщо раніше людина жила свавільно, то тепер кориться волі Господа. Аби Слово Боже набуло для нас сенсу, необхідно виявити Йому добровільний послух. Істина не відкриється бунтівнику. Людина, яка не кориться Світлу, не має істинного життя. Якщо ви не коритесь Ісусу Христу, тоді не чекайте на духовну просвіту.

Ніхто не може пізнати Сина, якщо Батько йому не відкриє. Ніхто не може пізнати Отця, крім тих, кому це дано від Сина. Знання про Бога можна порівняти з тілом, а особисту зустріч із Ним – з душею. Я не зможу зануритися в суть істини, якщо не готовий до послуху Ісусу Христу. Без цього неможливо справжнє учнівство, справжнє пізнання Господа, слідування за Ним, дотримання заповідей і виконання Його волі. Тільки покірливий Господу є християнином.

Будьте життям не грошолюбні, задовольняйтесь тим, що маєте. Сам-бо сказав: «Я тебе не покину, ані не відступлюся від тебе!»

Євр. 13:5

Егоїстичне прагнення щастя таке ж гріховне, як і будь-який прояв себелюбства, бо його корінь – у бажаннях плоті, що перед Богом не має жодних прав. Люди дозволяють собі дедалі більше, виправдовуючи свої гріхи тим, що вони «всього лише хочуть трішечки щастя». А проте вони, самі того не розуміючи, слідуєть давній поганській філософії гедонізму, застосовуючи її до реалій нашого століття. Ця філософія ставить під сумнів усю шляхетність, а ще робить безвільними своїх послідовників, яких сьогодні стає дедалі більше.

Я думаю, що виснажлива боротьба за здобуття щастя є таким же злом, як і мирські прагнення багатства, слави й успіху. Тут корінь багатьох людських помилок і нерозуміння нашого реального морального стану. Чесна людина, яка досить добре себе знає, ніколи не боротиметься за право на щастя. Зазирнувши всередину свого серця, вона щиро засмутиться і засудить сама себе, визнає справедливість Божого вироку грішникам.

Вчення про невід'ємне право людини на щастя противне Господу і Христу, а широка підтримка цього вчення з боку суспільства є свідченням не на користь наших сучасників. Жодна людина не повинна прагнути щастя, якщо вона ще не досягла святості. Цілком довірившись Божій волі, віруюча людина віддає Ісусу право ухвалювати рішення щодо її особистого щастя.

В нетлінні лагідного й мовчазного духа, що дорогоцінне перед Богом.

1 Пет. 3:4

Я не збираюся брати на себе роль консультанта із жіночих питань, але хочу нагадати: апостол Петро, великий чоловік Божий, вчив, що справжньою окрасою для християнки є її нев'януча внутрішня краса. Петро говорив, що сяйво, яке лине від потаємного людського серця, перевершує блиск прикрас усього світу.

Християнці потрібно дуже відповідально підходити до вибору людини, яка для неї в житті стане за взірець. Помилка в цьому питанні здатна принести сумні плоди. В англійських підручниках історії не повідомляється, чи носила Сюзанна Уеслі прекрасні сукні або, можливо, отримала медаль за активну громадську діяльність. Але вона була матір'ю Джона і Чарльза Уеслі, що стали християнськими світилами в галузі богослов'я та гімнографії. Сюзанна сама дала освіту своїм дітям, а її духовне життя і моральний приклад увіковічили її ім'я.

Якщо ви перебуваєте в пошуку зразка для наслідування у своєму житті, навіть не дивіться на штучних, метушливих жінок, які дбають лише про себе, свою кар'єру і популярність. Хай допоможе Господь усім нам – і чоловікам, і жінкам – здійснити Божу волю, щоб заслужити нев'янучий вінець, незалежно від того, в якому стані ми сьогодні перебуваємо.

*Його прихід – за чином сатани – буде з усякою силою
й знаками та з неправдивими чудами.*

2 Сол. 2:9

У християнському вченні (а отже, і в житті) є такі питання, в яких важко розібратися і відразу сказати, що правильно, а що ні. В усьому світі істина та омана ходять одними шляхами, відвідують ті ж церкви, трудяться за одним і тим самим робочим місцем, літають одними літаками і купують речі в тих самих крамницях. Омана настільки досягла успіху в наслідуванні істини, що багато людей часто їх плутає. У наш час потрібно бути особливо проникливими, щоб відрізнити Каїна від Авеля.

Нам не варто приймати на віру все, що приносить задоволення. Торкнувшись рук Якова, Ісаак вирішив, що перед ним Ісав. Апостоли не змогли розгледіти зрадника у своєму середовищі. Єдиним із людей, хто про нього знав, був сам Юда. Солодкоголосий приятель, з яким так приємно спілкуватися і проводити час, може виявитися ангелом сатани, тоді як грубувата і прямолінійна людина, якої цураємося, насправді пророк, посланий Богом, аби попередити нас про небезпеку й допомогти уникнути вічної загибелі.

Саме тому християнам важливо використовувати ті засоби, які Господь передбачив для нашого духовного захисту. Головні з них такі: віра, молитва, постійні роздуми над Писанням, послух, смирення, глибоке осмислення Божих істин і навчання Святого Духа.

«З усіма погоджуйтеся»

*Чи відповідатиме мудра людина знанням вітряним...
Буде виправдуватися тим словом, що не надається?*

Йов, 15:2–3

Характерна прикмета нашого століття – це пустопорожні балачки. Чи не в кожному випуску газет є заголовки: «Переговори почалися» або ж «Переговори тривають». Спостерігаючи за цією нескінченною офіційною балаканиною, поступово розумієш, що розбіжності – це наслідок нерозуміння людьми одне одного. Тяга до марних балачок заразила і церкви, хоча чого тут дивуватися: практично все, чим церква зайнята сьогодні, вона перейняла від світу. З подивом доводиться спостерігати, як багато сучасних проповідників, силкуючись стати пророками, піднімається на кафедру і проголошує ідеї, які вони почули від психіатрів, соціологів, письменників, учених і популяризаторів різних мирських знань.

Сьогоднішні неохристияни вигадали власні десять заповідей, і першою з них є: «З усіма погоджуйтеся». Ще одним їхнім винаходом стали нові заповіді блаженства, перша з яких говорить: «Блаженні толерантні, бо вони не понесуть жодної відповідальності». Безсумнівно, Бог обіцяв благословити миротворців. Уміння примирити членів Божої сім'ї є небесним даром. Але якщо для досягнення єдності нам пропонується пожертвувати істиною та справедливістю, це вже не миротворство. Темрява та світло ніколи не об'єднуються. Існують речі, які не можуть бути предметом переговорів.

*Той згордів, нічого не знає, але захворів на суперечки
й змагання...*

1 Тим. 6:4

У сучасному євангельському християнстві з'явилося вчення, яке, як на мене, може породити нове покоління зарозумілих снобів. Послідовники цього вчення цілком ортодоксальні у своїх догматичних поглядах (тобто вони погоджуються з традиційними істинами християнського віровчення), але на цьому схожість із новозаповітним християнством закінчується. Їхній дух різко відрізняється від духу віруючих апостольських часів.

Цей новий вид християн можна розпізнати за деякими відмітними ознаками. Вони, зокрема, полюбляють надувати щоки і видавати звуки, підозріло схожі на кукурікання. Вони витають так високо, що звичайним християнам нелегко знайти їхні гнізда. Вони рідко висловлюють власні думки, але вихоплюють цитати з Барта, Бруннера, Бульмана або Тілліха, після чого намагаються надати їм більш прийнятне для церкви звучання. Як правило, вони не беруть до уваги той факт, що істина не складається лише з міркувань про неї, а має фундаментальну моральну основу. Богословські ідеї стають духовною істиною тоді, коли вони осмислюються смиренним розумом. Гордий розум, хоч би яким ортодоксальним він був, ніколи не зможе пізнати духовні істини.

Біблія визначає знання як набутий досвід, мудрість же має на увазі моральний зміст. Знання без смирення перетворюється на марнославство. Релігійний сноб не може пізнати істину. Снобізм та істина несумісні!

Книга, з якою можна померти

*Усі вони помирали за вірою, не одержавши обітницю, але
здалека бачили її, і повітали...*

Євр. 11:13

Сьогодні в Америці не публікується жодного слова, до якого я захотів би звернутися напередодні власної смерті. Якби знав, що завтра настане останній день мого життя і я востаннє побачу схід сонця, в усьому світі не знайшлося б жодної газети, жодної сучасної книги, які я став би читати. На засіданнях ООН не прозвучало б жодної промови, яку я вважав би за необхідне вислухати. Нічого б я не знайшов для себе важливого та вартого уваги.

Усі щось пишуть і говорять, але ніхто не має авторитетного слова для помираючої людини. Тільки у Христа воно є, Його слово – живе, справжнє і для когось погрозливе! Єдині друковані літери, що мають вагу на порозі вічності, – це слова Священного Писання. Будь-які інші «священні» книги, що ввібрали в себе найвитонченіші та найпишномовніші думки всього людства за всі віки, не здатні нічого змінити в житті.

Тільки Ісус міг так сказати: «Я Світло для світу. Хто йде вслід за Мною, не буде ходити у темряві той». Ви несете відповідальність перед Світлом, перед авторитетом Божого Слова. Ви не зможете виправдатися, посилаючись на відмінності в поглядах людей, на церковну політику або філософію. Вам не допоможе вільне тлумачення моральності, що сьогодні викладається в наших школах. Якщо ви приглушите світло і воно буде зовсім тьмяним, то незабаром запанує цілковита темрява.

Чи ти бачиш, що віра допомгла його ділам, і вдосконалилась віра із діл?

Як. 2:22

Християнська віра – якщо правильно розуміти – не є заміною доброго морального життя, а засобом для його досягнення. Дерево не замінить плодів, але буде підставою для їхньої появи. Саме заради плодів Бог створив фруктові дерева. Тому метою християнської віри слід назвати уподібнення нашому Спасителю в житті. Протиставляючи віру ділам, ми ніби робимо плід ворогом дерева. Однак це нерозумно і призводить до поганих наслідків.

У практичному житті це виражається в непомітній (і часто неусвідомленій) підміні понять, коли один віруючий обіцяє іншому «молитися за його проблеми». Така молитва сприймається як різновид практичної допомоги. Однак набагато легше помолитися за потреби ближнього, ніж самому послужити йому на ділі. Апостол Іван вказував на неможливість заміни практичної дії будь-якими міркуваннями: «А хто має достаток на світі, і бачить брата свого в недостатчі, та серце своє зачинає від нього, то як Божа любов пробуває в такому? Діточки, – любімо не словом, ані язиком, але ділом та правдою».

Правильне розуміння Божої істини звільнить християн від штучного протиставлення: «або-або». Тоді в нас віри не поменшає, але добрих справ побільшає. Ми не припинимо молитися, але більше служитимемо ближньому. Не припинимо проповідувати, але почнемо діяти свято. У цьому сповідання віри не постраждає, зате результати нашого сподівання стануть очевидними. Віра не буде тлумачитися як заміна діл, але ми будемо творити діла, які сповнені віри. Це не що інше, як повернення до вчення Нового Заповіту!

Стережіться, щоб ніхто вас не звів філософією та марною оманю за переданням людським... а не за Христом.

Кол. 2:8

Вюності, коли я став християнином, то мав власну Біблію, збірник гімнів і ще кілька духовних книг, включаючи твори Ендрю Мюррея і Фоми Кемпійського. Я також старанно займався самоосвітою і читав книги з філософії, написані найрозумнішими головами в історії людства. Однак багато хто з цих авторів не вірили в Бога і Христа. Наприклад, я читав книгу Ендрю Уайта «Війна науки та християнства». Мушу зауважити: якщо після читання таких праць ви продовжуєте йти за Господом, то ваше спасіння вже точно не від книг. Ви спасенні Святим Духом, Який дає вам внутрішнє підтвердження цього.

Знаєте, що я робив, коли після прочитання одного чи двох розділів натикався на аргументи, які не знав як спростувати? Я падав на коліна і зі сльозами радості дякував Богові: «Хоч би чого вчили ці книги, я знаю Тебе, мій Спасителю і мій Господи!» Ці слова в мене виходили не з голови, а з серця. Відмінності тут очевидні. Якщо ми знаємо щось про Бога лише своїм розумом, то філософія може бути корисною. Якщо ж ми пізнали Бога серцем, то всій філософії залишається лише відійти в бік, поважно зняти капелюх і сказати: «Свят, свят, свят Господь, Бог Вседержитель!»

Якщо для того, щоб бути християнином, вам потрібні доводи розуму, то завжди знайдеться інший розумник, який зможе вас переконати у зворотньому.

*Пошукуйте Господа й силу Його, лице Його завжди
шукайте!*

Пс. 104:4

Багато християн сьогодні довірилося сумнівному вченню, яке переконує, що, одного разу знайшовши Ісуса Христа, людині вже більше не потрібно Його шукати. Таке твердження подається нам як остаточне слово в питаннях віри. Нібито всі християни, які досліджували Біблію, саме так і вірили в усі віки. Однак таке зауваження суперечить справжньому досвіду Церкви, яка завжди молилася, співала і продовжувала шукати лиця Господа.

Древнє вчення, що виходить із сердець усього сонму святих мужів Божих, ставиться під сумнів сучасними тлумачами Священного Писання, що вельми здивувало б Августина, Семюела Рутерфорда чи Девіда Брейнерда. Незважаючи на таке охолодження віри, я з радістю бачу християн, які не погоджуються з такою логікою. Без суперечок вони знаходять затишне місце для молитви та зі сльозами волають: «О Боже, яви славу Свою!» Вони жадають скуштувати, відчутти всім серцем, побачити внутрішніми очима живого Бога.

Самовпевненість є ворогом духовного зростання. Необхідно відчувати справжню потребу в Господі, інакше Христос Себе нам не явить. Він очікує, що ми знову почнемо шукати і пізнавати Його. Прикро, що Господь чекає цього від нас так довго, а іноді й марно!

Суперечки щодо пришестя Христа

*Сам-бо Господь із наказом, при голосі Архангола та при
Божій сурмі зійде з неба...*

1 Сол. 4:16

Віруючому личить жити в радісному очікуванні повернення Ісуса Христа. Це має таке велике значення, що диявол постійно намагається збентежити щирих християн. Він досяг тут чималого успіху, спонукаючи віруючих сперечатися і відстоювати якусь одну версію подій останнього часу, замість того, щоб просто з трепетом у серці очікувати на пришестя Господа.

Уявіть собі батька, який протягом двох-трьох років трудився за кордоном, далеко від дому. Але ось його сім'я вранці отримує телеграму: «Роботу завершено, сьогодні буду!» За кілька годин батько з валізами в руках з'являється на порозі. Однак членам сім'ї не до нього, вони голосно сперечаються: повернеться тато вдень або ввечері, яким транспортом приїде тощо. І в усій цій метушні ніхто батька не зустрічає.

Ви скажете: «Це ж лишень веселе порівняння». Але як насправді відбувається в наших церквах? Хіба християни сьогодні не захоплені суперечками між собою? Вони ніяк не можуть прийти до єдиної думки щодо приходу нашого Господа. Так дияволу вдалося досягти своєї мети: він змусив християн забути про найголовніше, давши їм можливість посперечатися про другорядні речі.

Поклоніння і любов до Бога

1
ЖОВТНЯ

*Бережіть себе самих у Божій любові, і чекайте милости
Господа нашого Ісуса Христа для вічного життя.*

Юд. 1:21

Як Старий, так і Новий Заповіти вчать, що в основі істинного поклоніння Богу є наша любов до Нього. В цьому суть Закону і вчення пророків: «Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією своєю думкою». Тут любов проявляється як у волі людини, так і в її почуттях. Любов навряд чи можливо чимось обмежити. Любов ледь помітна під час зародження в людському серці, та потім вона зростає, міцніє і нарешті перетворюється на бурхливий потік, який людина вже не зможе в собі утримати.

Очевидно, що схоже почуття теж переживав апостол Павло, коли, у відповідь на звинувачення в безумстві, він сміливо заявив про свою безмежну любов до Бога. В цьому дивовижному почутті, яке так чи інакше переживає кожна розумна істота, схована якась таємниця. Можливо, любов навіть є абсолютною таємницею, і всі наші спроби раціонально її пояснити приречені на невдачу. Любов таємниче перебуває в людському серці завдяки настільки ж незбагненній дії Святого Духа.

Справжнє поклоніння Богові неможливе без любові. І Священне Писання, і здоровий глузд нам про це свідчать. Ніщо менше не задовольнить Господа. Навіть якщо спершу здається, що не здатні любити, то не потрібно впадати у відчай. Святий Дух поступово здійснює Свою дію в людському серці, підготовлює його, щоб одного разу в ньому відбулося диво народження істинної любові!

*Покрова твоя – Бог Предвічний, і ти в вічних раменах
Його...*

Повт. 33:27

Усвідомлення того факту, що наш Небесний Отець вічний, пробуджує у християнина смиренність і водночас служить підбадьоренням. Смирення виникає з розуміння швидкоплинності земного життя і нашої цілковитої залежності від Бога. А духовне підбадьорення тісно пов'язане з вірою, що, коли небо й земля минуться, Господь усе одно залишиться з нами.

Якби народи, які населяють землю, це пам'ятали, вони могли б уникнути багатьох помилок, що свого часу призвели до кровопролиття. Листи державних діячів були б менш провокаційними, а королі й диктатори, тверезо оцінюючи своє становище, поводитися б скромніше і не думали про себе над міру.

Персі Шеллі в одному зі своїх сонетів описує мандрівника, який знайшов у пустелі уламки великої кам'яної статуї: ноги й голову, що наполовину сховані в піску. На підніжжі цієї, колись гордовито піднесеної статуї було викарбувано такі слова: «Я – Озімандія, я – сильний цар царів! Погляньте на мої великі діяння, володарі всіх часів, усіх країн і всіх морів!» І в кінці сонета: «Навкруги нема нічого... Глибоке мовчання... Мертва пустеля... І над нею небеса...»

Шеллі мав рацію щодо всього, крім одного: за цієї сумною картиною стояв Бог! Він був завжди. Колись Господь із жалем дивився на божевільного царя, який так безсоромно хвалився, перебуваючи вже край могили. Бог був там, коли вітер заносив піском цю статую, як пам'ятник людської тлінності. Останнє слово завжди за Богом!

Дня, коли Бог, згідно з моїм благовістям, буде судити таємні речі людей через Ісуса Христа.

Рим. 2:16

Яким ви уявляєте собі Ісуса Христа, що в Новому Заповіті йменується Спасителем і Суддею? Якщо це іграшковий Христос із магазину копійчаних товарів, м'який і не відстоює справедливості, приятель, який розуміє всіх і кожного, яким Його представляють у проповідях інші оратори, то нам краще закрити свої пісенники та вийти з церкви, а саму будівлю передати під пекарню або автомаєстерню.

Це не Христос, Син Божий, не той Ісус, про Якого розповідається в Новому Заповіті, а щось дуже далеко від істини. Справжній Христос є Суддею всього людства, про це не можна забувати. Отець не судить нікого. Коли Господь Христос прийде на хмарах слави, перед Ним постануть усі народи, і Він визначить їхнє майбутнє. Бог Отець віддав Христу право судити весь рід людський. І тому Ісус – і Суддя, і Спаситель людей одночасно. З цієї причини я Його і люблю, і боюся! Люблю, бо Він мій Спаситель, і боюся, бо Він мій Суддя.

Бог вершить Свій праведний суд, не припускаючись помилок. Йому притаманна абсолютна мудрість. Тому я відмовляюся від суду апостола Павла, від судів Мойсея та Іллі, від будь-якого суду людського. Ніхто з людей не знає мене так глибоко й досконало, щоб винести справедливий вирок. Тільки Ісус Христос є Суддею всього людства.

Бог назвав нас друзями

*Ніхто більшої любові не має над ту, як хто свою душу
поклав би за друзів своїх.*

Ів. 15:13

Бог Сам запропонував дружбу людині. Він сказав першим: «Ви – друзі Мої». Якби цього не сталося, то від будь-якої людини було б великою зухвалістю почути: «Я – друг Бога». Оскільки Господь Сам назвав нас друзями, то ігнорувати чи нехтувати Його дружбою тепер рівнозначно невірі.

Дві зовсім різні людини можуть дружити протягом усього свого життя, адже для цього немає необхідності бути в усьому схожими між собою. Достатньо знайти точки дотику інтересів і характерів. Гармонія – це духовна єдність, і справжня дружба близька до такого визначення, адже вона об'єднує серця. Тому ідея дружніх взаємин Бога і людини має розумне пояснення та цілком імовірна. Незважаючи на значні відмінності, Бог і людина можуть мати тісне дружнє спілкування та найкращі почуття. Хоча між ними немає рівності, але вони мають духовну схожість. І цього достатньо для щирої близькості.

Підставою для їхньої духовної схожості є сама історія створення. Бог створив людину за Своїм образом і тепер заново відтворює її після гріхопадіння. Бог має повноту досконалості, а у людини багато слабкостей і недоліків. Попри це шлях до єднання з Господом відкривається силою благодаті і твердою вірою в духовні істини, які ми пізнаємо зі Священного Писання.

Бо де скарб твій, – там буде й серце твоє!

Мт. 6:21

Вода не може піднятися вище певної межі, а вчинки християнина не перевершать рівень його духовного життя, хоч як би судошно він намагався це змінити. Мені доводилося спостерігати за служителем церкви, який чимало годин провів у довільних розмовах і поводився, як мирська людина. Однак потім, згадавши про свій обов'язок проповідувати на вечірньому богослужінні, служитель спробував у короткій молитві виправитися, сподіваючись прийти в належний стан, аби дух пророчий зійшов на нього за кафедрою.

Всевишній каже, що не можна збирати виноград із тернини, а смокви з будяків. Кожне дерево приносить свій плід, і діла людини відповідають її життю. Захоплення людей наочно демонструють, ким вони є насправді, а це у свою чергу зумовлює, який плід вони принесуть. Проблема полягає в тому, що люди часто виявляють негідну якість своїх плодів надто пізно.

Про що ми міркуємо, коли маємо можливість помріяти на дозвіллі? Які думки приносять внутрішнє задоволення? Куди знову та знову заводять нас власна фантазія? Чесна відповідь на ці питання допоможе краще зрозуміти, ким ми є насправді. І вже тоді можна дійти висновку щодо якості принесеного нами плоду. Святі вчинки належать святим людям.

Марні молитви

Коли ж у Мені перебувати ви будете, а слова Мої позостануться в вас, то просіть, чого хочете, – і станеться вам!

Ів. 15:7

Часто доводиться чути, як християни запитують: «Чому ми більше не бачимо чудес, здійснених по вірі?» Сьогодні, коли комерційний підхід охопив усі сфери людського життя, я повинен зізнатися, що не вірю жодним поставленим на потік чудесам і знаменням.

«Служіння чудес» – отримай бажане!

«Служіння цілення» – здоров'я у вашій кишені!

Або навіть: «Служіння євангелізму» – ви можете мати все!

Маю великі сумніви щодо тих чудес і знамень, для здійснення яких потрібно зареєструвати спеціальну організацію зі своїм президентом, секретарем, фірмовими бланками та пересувною платформою, оснащеною прожекторами й кінокамерами. Господь у таких шоу участі не бере!

Божий чоловік може піти до безлюдного місця, схилити там коліна й отримати у своє розпорядження все небо – це дійсно воля Бога. Християнин, для якого немає нічого важливішого, ніж почути голос Божий, угодний Господу. В людей, що моляться інакше, багато молитов залишиться без відповіді. Це схоже на те, як фермер вийшов у поле орати, але не взяв із собою плуг. Тож чи варто дивуватися, що Божа праця в таких руках не має результату?

Не так буде між вами, але хто з вас великим бути хоче, – нехай буде він вам за слугу.

Мр. 10:43

На підставі слів Ісуса Христа, звернених до учнів, можна дійти висновку, що в бажанні бути більшим немає нічого поганого, але тільки за умови:

- 1) ми шукаємо «величі» у християнському сенсі слова;
- 2) ми дозволяємо Богу визначати, що це таке;
- 3) ми готові багато чим пожертвувати, аби стати більшими;
- 4) ми очікуємо Божого суду, за Яким останнє слово.

Важливо правильно зрозуміти, що має на увазі Господь, кажучи про людську велич. Той сенс, який Він укладає в це слово, істотно відрізняється від світських визначень у тлумачних словниках. Істинне значення тут можна знайти лише в широкому богословському контексті. Людина, яка бачить Бога серцем, навіть якщо це бачення тривало мить, ніколи не буде придивлятися до себе як до когось великого (у звичайному сенсі слова). Це істинно так. І все ж Сам Бог застосовує до деяких людей титулування «великий», як, наприклад, це було у випадку з ангелом, який сповістив Захарія, що його син «буде великий у Господа».

Священне Писання повідомляє нам про два види духовної величі: абсолютна, вічна, що належить тільки Богу; і відносна велич, що дарується Господом деяким святим мужам, які у своєму послуху і самовідданому подвигу уподібнюються Йому. Безсумнівно, Ісусу Христу не подобалася мирська велич, якої, як правило, прагнуть язичницькі царі. «Не так буде між вами!» – наставляв Христос Своїх учнів.

Ворог вашої душі

Щоб нас сатана не перехитрував, – відомі-бо нам його задуми!

2 Кор. 2:11

У Священному Писанні диявол названий ворогом Господа й усіх Божих людей. Як дух сатана здатний «обходити землю», переміщаючись по ній, як заманеться. Нам не можна недооцінювати силу ворога, проте немає сенсу через нього жити в постійному страху. Якщо диявол не може збити нас із Божого шляху, то йому до снаги бентежити віруючих оманливими знаками та мріями, адже віру істинну та суетну (марновірство) часом розділяє дуже тонка грань.

Необхідно знати правду про нашого ворога та протистояти тим забобонним страхам, які він намагається нам нав'язати. Істина робить нас вільними, а забобони поневолюють. Читаючи Біблію, ми здобуємо правильне бачення духовного світу. Якщо Ісус Христос перебуває в центрі нашого життя, то, хоч би де причаївся сатана, для нас він виявиться на периферії, буде ледь помітною тінню на тлі яскравого Божого світла. Та людина, що дивиться на диявола прямо, опинилася у великій небезпеці, тому що Бог у неї перебуває на задньому плані, й допомога від Нього слабшає.

Кращий спосіб убезпечити себе від підступів диявола – це триматися Христа. Вівцям немає потреби боятися вовка, якщо вони поблизу пастуха. Наставлений в істині християнин, який сповнений Святим Духом, завжди прагне тісного спілкування з Богом.

Бо Бог Ти не той, що несправедливості хоче, – зло не буде в Тобі пробувати! Перед очима Твоїми не втримаються гультяї, всіх злочинців ненавидиш Ти.

Пс. 5:5–6

Боже Слово ясно вчить, що дія благодаті в серці віруючого відвертає його від гріха та направляє до святості. «Бо з'явилася Божа благодать, що спасає всіх людей, і навчає нас, щоб ми, відцуравшись безбожності та світських пожадливоростей, жили помірковано та праведно, і побожно в теперішнім віці, і чекали блаженної надії та з'явлення слави великого Бога й Спаса нашого Христа Ісуса» (Тит. 2:11–13).

Писання заявляє дуже виразно: благодать спасає, дає людині духовну настанову і спрямовує до добра. Вона вчить відкинути безбожності та світські пожадливорості, жити тверезо, праведно та благочестиво вже тут, на землі. Щирий християнин не бачить перешкод, аби так чинити. Йому потрібно лише відчувати свої бажання, стежачи за тими змінами в серці, які здійснює Божа благодать. Усе, що послаблює ненависть до гріха, має відкидатися як таке, що суперечить Писанню, вченню Спасителя та власній душі.

Усе, що робить святість бажанішою, а гріх – огиднішим, істинно й може бути досягнуто.

*Тож усе я вважаю за втрату ради переважного познання
Христа Ісуса, мого Господа...*

Флп. 3:8

Тисячі речей можуть відволікати нас від думок про Бога, але якщо будемо мудрі, то все відсунемо вбік і знайдемо час для живого спілкування з Небесним Отцем. Духовне зростання християнина тісно пов'язане з його пізнанням Триєдиного Бога. Такий чудовий досвід можна надбати лише за умови цілковитого присвячення цьому свого життя, щоденного проведення багатьох годин у молитві та роздумах про Господа. Що більше ми будемо прагнути святої мети, то краще і ближче пізнаємо Бога.

Часом, самі того не бажаючи, ми визначаємо свої духовні невдачі, наприклад, даючи легковажні назви християнським книгам і пісням. «Коротка розмова з Ісусом» – співаємо ми в одному з гімнів. А серед характерних назв, які даються сьогодні популярним книгам, мені пригадується «Хвилина з Богом» (або ж щось подібне). Віруючий, що відводить Богу лише «хвилинку» або «коротко говорить з Ісусом», потім приходиться на богослужіння, темою якого є духовне оновлення, і плаче ридма через проблеми у своєму житті, благаючи пастора про допомогу.

Деякими речами можна знехтувати з незначною втратою для духовного життя, проте ми не можемо безкарно для своєї душі відмовитися від спілкування з Богом. Господь неодмінно відгукнеться і благословить охочих Його пізнати. Біблія містить чимало прикладів, що пояснюють, як саме це відбувається в житті. Тут багато що залежить від рішучості, з якою ми пристаємо до духовної праці.

Воля Божа і свобода людини

11
ЖОВТНЯ

Але Павло відповів: «...За Ім'я Господа Ісуса я готовий ...померти в Єрусалимі». І не могли ми його вмовити, і замовкли, сказавши: «Нехай діється Божая воля!»

Дії, 21:13–14

Одного разу мені поставили непросте питання: «Коли ми проголошуємо в молитві: "Не моя, а Твоя нехай станеться воля", – чи не принижуємо ми людську волю, чи не відмовляємося від права вибору, що є частиною образу Божого в нас?» Коротка відповідь на це питання: «Ні». Однак сама тема заслуговує більш детального обговорення.

Жодну добровільну дію не можна вважати скасуванням свободи волі. Підкоряючись Божій волі, людина не відмовляється від права вибору. Навпаки, використовує це право на ділі. Чинячи так, людина визнає власну нездатність зробити кращий вибір, оголошує про відсутність власної мудрості, щоб у конкретній ситуації ухвалити правильне рішення, і просить мудрого та доброго Господа зробити це замість неї. Для недосконалої людини немає кращого способу використовувати свободу волі.

Альфред Теннісон, розмірковуючи над цим питанням, писав про Ісуса Христа:

Ти – Людина і Бог,
Всевишній і Святий,
Ти дав свободу нам і вибір,
Щоб ми Тебе обрали.

У цих словах звучить здорова християнська істина: «Ти дав свободу нам і вибір, щоб ми Тебе обрали». Божа людина завжди визнає, що отримала дар свободи від Господа. А Бог нікого не буде ні примушувати, ні просити, як примхливих дітей, аби здійснилася Його воля. Це було б занадто дрібно для Вседержителя та некорисно для людських душ.

Байдужість у християнському житті

То як ми втечемо, коли ми не дбали про таке велике спасіння?

Євр. 2:3

Американці зазвичай мляві й повільні тільки в одній сфері людського життя – в питаннях віри. Люди, причетні до церкви, часто підходять до теми взаємин із Богом без радості й ентузіазму, що ніяк не узгоджується з їхнім звичним темпераментом і важливістю питання.

У своїй уявній подорожі пеклом Данте Аліг'єрі наблизився до групи загиблих душ, що безцільно плавали в темряві, наповнюючи все навколо своїми зітханнями та стогонами. Вергілій, його провідник, пояснив, що це були «нешасні люди», «майже бездушні», які у своєму земному житті не змогли стати ні добрими, ні злими. Вони не заслужили ні похвали, ні осуду. Там були й ангели, які нікого не обрали – ні Бога, ні сатану. Поет зображує сумну долю всіх слабких і нерішучих душ: вони будуть вічно перебувати в підвішеному стані між пеклом, яке їх зневажає, та небом, яке не приймає. І навіть імена таких ніколи більше не згадають.

Можливо, цим прикладом Данте хотів пояснити слова, задовго до нього сказані нашим Господом і звернені до церкви в Лаодикії: «Якби-то холодний чи гарячий ти був! А що ти літєплий, і ні гарячий, ані холодний, то виплюну тебе з Своїх уст». Байдужість у християнському житті може мати набагато трагічніші наслідки, ніж ми собі уявляємо.

Як ви можете вірувати, коли славу один від одного приймаєте?

Ів. 5:44

Ми у своєму житті будемо рухатися в неправильному напрямку, якщо в ньому Господь не посяде належне Йому місце. Прославляючи себе, а не Бога, ми неминуче зберемо собі прокляття. Задумайтесь над тим тривожним питанням, з яким Христос звернувся до людей під час Свого перебування на землі: «Як ви можете вірувати, коли славу один від одного приймаєте, а слави тієї, що від Бога Єдиного, не прагнете ви?»

Із цих слів Спасителя випливає, якщо я їх правильно розумію, що бажання людської хвали унеможлиблює справжню віру. Чи є цей гріх коренем людської невіри? Може, всі ті «інтелектуальні труднощі», якими люди часто виправдовують свою відмову слідувати за Богом, насправді тільки приховують справжню причину? Чи не ця жага людської слави колись перетворила людей на фарисеїв, а фарисеїв – на боговбивць? Може, саме цей гріх породжує самоправедність і формальне богопоклоніння? Думаю, так і є.

Господь Ісус вище за всі скарби землі цінує тих віруючих, які щиро присвятили своє життя Його прославленню. Бог знає, що Його честь і добре ім'я в безпеці в таких посвячених руках.

Релігійне вдавання

Отож, не будемо більше осуджувати один одного, але краще судіть про те, щоб не давати братові спотикання та спокуси.

Рим. 14:13

Вплив релігійного вдавання на людський розум є вельми згубним. І неважко здогадатися, яка думка складається в оточуючих, що спостерігають за життям тих, хто називає себе християнином, але насправді нехтує заповідями Господа і чинить, як заманеться. Такі християни недовго слідувать за істиною та часто її полишають. Хоча зрідка вони повертаються до неї, але незабаром знову кидають, щойно настає час сплачувати рахунки. Голосно проголошуючи свою велику любов до істини, на ділі вони заради неї нічим не готові жертвувати.

І ось люди, які щодня спостерігають за життям таких християн, цілком можуть дійти висновку про фальшивість самої віри в Бога. Ці спостерігачі наче підштовхуються до того, щоб відкинути християнську віру як щось ілюзорне й неефективне. Звісно, в такій ситуації важко звинувачувати невіруючого, який відмовляється прийняти Євангеліє, бо він тривалий час мав справу з подібними псевдохристиянами.

Коли настане День великий та страшний, а для Судді всієї землі не залишаться прихованими жодні справи і вчинки, що ми зможемо сказати у відповідь на звинувачення у своєму релігійному вдаванні? І кого визнають винним у загибелі безлічі душ, які в земному житті зазнали глибокої відрази до релігійного лицемірства таких от християн?

Треба, щоб мав він і добре засвідчення від чужинців, щоб не впасти в догану та в сітку диявольську. 1 Тим. 3:7

Християнину слід пам'ятати, що головна мета диявола – позбавити нас сил для духовного бою. На жаль, йому це часто вдається. Пересічний християнин сьогодні навряд схожий на воїна. Він, скоріше, дитина, що самовпевнено вбралася в обладунки, або ж орля, яке ще не стало на крило. Він – виснажений пілігрим, який, розчарувавшись у своєму паломництві, втомлено сидить із застиглою на обличчі посмішкою і намагається отримати хоч якесь задоволення, нюхаючи зів'ялі квіти, зібрані при дорозі.

Такі християни позбавлені сили. Сатана їх спокусив. Він використовує псевдовчення, або не зовсім правильне вчення, або розчарування, що спіткало християнина, який побачив у церкві багато проблем. Сатана послаблює рішучість віруючих людей діяти, розмиває їхні переконання і вбиває всяке прагнення подвигів. І в підсумку такі християни перетворюються на безликі цифри у статистиці фінансових надходжень у своїй церкві.

Ми можемо розраховувати на духовну перемогу, тільки слідуючи за Христом-переможцем, але насправді багато хто про це забуває і сприймає пасивне християнське життя за норму. А сатана тільки на це й очікує. Таке ставлення до християнського життя позбавляє сил, гальмує духовне зростання і грає на руку царству темряви. Однак, як діти Божі, ми не можемо собі дозволити так жити!

А вони поклонились Йому, і повернулись до Єрусалиму з великою радістю. І постійно вони перебували в храмі, переславляючи й хвалячи Бога. Амінь.

Лк. 24:52–53

Сторонній спостерігач часом може дійти висновку, що людям, які називають себе дітьми Божими, Сам Бог набрид, оскільки їх можна залучити до зібрання, лише пообіцявши безліч розваг у вигляді фільмів, ігор і частувань. У багатьох церквах важко залучити слухачів на зустріч, де єдиною знаменитістю буде Бог. Складається безглузда ситуація: ортодоксальні у своєму вченні християни стають єретиками у практичному служінні. Технологія залучення уваги слухачів за допомогою якихось бонусів сьогодні настільки глибоко проникла в наше мислення, що ми сприймаємо її як належне. А жертвам цього підходу навіть на думку не спадає, що Христос і апостоли такого зовсім не вчили.

Будь-які заперечення проти легковажного християнства, що уподібнилося золотому теляті, зустрічаються в багнети, і нам захоплено кажуть: «Зате до нас ідуть люди!» Йдуть до чого? До теперішнього учнівства, щоб узяти свій хрест? До самозречення? До відокремлення від світу? До розп'яття гріховної плоті? До святого життя? До шляхетності характеру? До того, щоб із презирством відкинути багатства світу? До духовної самодисципліни? До любові до Бога? До повного посвячення Христу?

Звісно, відповіддю на всі ці питання буде «ні». Ми платимо надмірно високу ціну за свою релігійну нудьгу. І це тоді, коли світ стрімко наближається до власної загибелі.

Нехай кожен нас так уважає, як би служителів Христових і доморядників Божих таємниць.

1 Кор. 4:1

Церква – це Божий свідок для кожного покоління, а служителі церкви є її голосом. Саме з їхньою допомогою вона звертається до людей. Через своїх служителів вона завжди проповідувала світу, і через них Бог говорив до самої церкви. Свідectво простих християн у всі віки було могутньою підмогою у праці, покладеній на церкву. Але такі віруючі ніколи не зможуть і, безсумнівно, не покликані до того, аби здійснювати працю служителів. Ті, хто для цього обраний, за своїм талантом і покликанням дійсно особливі люди.

Аби слова проповідника подіяли, вони повинні бути живими. Їм належить хвилювати серця, пробуджувати до нового життя, бути справжнім голосом Бога, який лине до людей. Тільки так і не інакше слово проповідника стає пророчим, а той, хто його озвучує, – пророком. Для здійснення свого призначення проповідник повинен постійно сповнюватися Святим Духом. Йому потрібно виявляти чутливість до моральної та духовної ситуації в церкві. Його повчання має бути пов'язане з практичним життям людей. Йому необхідно вникати в їхні потреби.

Не переходячи на особистості, істинний пророк усе ж звертається до свідомості кожного, немов проповідь призначено для певної людини. Аби звіщати правду, Божому пророку необхідно знати серця людей краще, ніж вони себе самі знають. Служитель Ісуса Христа черпає мудрість у свого Господа. Він повинен мати розум Христа і бути скерований Святим Духом, отримуючи згори моральну силу та духовну проникливість для виконання покладеного на нього служіння.

Щоб ваша любов примножалась ще більше та більше в пізнанні й усякім дослідженні, щоб... ви чисті та цілі були Христового дня.

Флп. 1:9–10

Багато хто не погоджується з тим, що серйозним недоліком сучасного благовістя є його гуманістичний підхід. Наше благовістя намагається бути надприродним, проте на практиці таким не є. Наші проповідники занадто захоплені зовнішніми ефектами цього світу, захоплюються його знаменитостями і героями, його цінностями і видовищністю.

І в цьому псевдохристиянському порядку речей Бог стає такою собі лампою Аладдіна, що здійснює всі забаганки того, хто приймає Його Сина та отримує в церкві членський квиток. Приймаючи Ісуса Христа, грішник немовби позбавляється відповідальності. Тепер він може отримати все, що пропонує світ, тільки в релігійній упаковці, і цим насолоджуватися. Традиційне розуміння, що все мирське стосується лише невіруючих, сьогодні витісняється новомодним вченням, у якому земний світ належить християнам, а Небесне Царство вони отримують уже на додачу.

Це жахливе спотворення істини стало підставою для багатьох сучасних євангелізаційних заходів. Воно визначає загальне спрямування, розробку програм, зміст проповідей, якість служіння помісних церков і навіть цілих деномінацій, встановлює стандарти для авторів духовної літератури. Така віра мало чим відрізняється від гуманізму, що злився з ліберальним християнством для додання йому деякого нальоту церковної респектабельності. Гуманізм неважко розпізнати за його підходом до духовних істин. Він незмінно на перше місце висуває людину та її потреби, а вже потім озирається в пошуках Господа. Однак справжнє християнство вказує на Бога, Який шукає людину, щоб позбавити її марнославства.

І до Адама сказав Він: «...Проклята через тебе земля! Ти в скорботі будеш їсти від неї всі дні свого життя».

Бут. 3:17

Існує міцна біблійна підстава для віри в те, що сама природа, наша земля і навіть безмежний усесвіт – усе Боже творіння – були вражені гріхопадінням людини та відчули на собі її сумні наслідки. Коли Господь вигнав людину з Едемського саду та поставив херувима і «меча полум'яного, який обертався навколо», щоб людина не змогла повернутися назад, усю землю спіткали лиха, а подальша людська історія є не що інше, як запис цієї трагедії у множинному ступені.

Твердження, ніби наші прабатьки, втікши від лица Божого, стали вигнанцями та мандрівниками на землі, не є цілком достовірним. Не можна сказати, що вони залишилися без любові й турботи свого Творця, хоч і повстали проти Нього. Бог ніколи не залишав людину, створену за Його образом. Якби люди не згрішили, Бог продовжував би спілкування з ними віч-на-віч, але й після гріхопадіння Він піклується про них у Своєму промислі, поки вони, викуплені та відроджені, не зможуть знову Його побачити (Об. 21:3; 22:4).

Люди, які гинуть у цьому світі, не залишені Господом. Саме так навчає Священне Писання, тому церква має доручення нести цю звістку всьому світу. За часів надзвичайних потрясінь звичні заходи не мають потрібного результату. Світ зараз проходить таку кризу. Тільки християни можуть спасти тих, хто гине. Ми не маємо права спокійно жити, ніби все навколо «нормально». Немає нічого нормального, поки гріх, хіть і смерть панують у цьому світі!

Шукайте тільки Бога

Або погорджуєш багатством Його доброти, лагідности та довготерпіння, не знаючи, що Божа добрість провадить тебе до покаяння?

Рим. 2:4

Навіщо люди вигадують і роздають трактати, навчаючи нас: «Як молитися, щоб Господь Бог послав гроші, яких ви потребуєте?» Кожен християнин, що має духовний досвід, розповість, як Господь задовольняє потреби людей. Звісно, ми віримо, що Бог може послати гроші Своїм дітям, хто на Нього покладає свої сподівання. Але ж яким треба бути дріб'язковим, аби радіти грошам замість прославлення Того, Хто їх дає!

Однак багато людей захоплено «експлуатують» Бога. Використовують Його для пошуку роботи! Використовують для власного безпечного життя! Використовують для віднайдення душевної рівноваги! Використовують для успіху у справах! Нарешті, використовують Його, щоб потрапити на небо! Всім нам варто усвідомити, що Бог за будь-яких обставин має бути на першому місці. Краще мати спілкування із Самим Богом без копійки в кишені, ніж володіти всіма багатствами світу й жити без Господа.

Джон Уеслі вважав, що в житті людині потрібно шукати лише Бога, тому що Він є любов. Я думаю, що сьогодні ми потребуємо наступного вчення: «Шукайте Господа і тільки Його – заради Нього Самого!» Якщо в житті ми будемо так чинити, то незабаром виявимо, що всі Божі дари здобуваються разом із пізнанням Його та у спілкуванні з Ним.

Грізні речі Ти відповідаєш нам правдою, Боже, Спасителю наш... що втихомирюєш гуркіт морів, їхніх хвиль та галас народів...

Пс. 64:6, 8

Деякі щирі християни сьогодні розмірковують про те, що в нашому індустріальному світі, мабуть, втрачено останню надію на тишу, й уже потрібно вчитися жити без неї. Ми назавжди втратили тихі води й зелені пасовиська, куди Давид колись водив своїх овець. Оскільки створений сучасною цивілізацією шум часто заглушає лагідний голос Господа, то незабаром будемо змушені чути Його голос у бурі та землетрусах. Якщо сьогодні благовістя підлаштовується під сучасний ритм життя, то чи варто нарікати? Чи не варто спробувати нам теж бути «всім для всіх», аби будь-якими шляхами спасти бодай когось?

Таким християнам можна нагадати, що сама людська душа залишається незмінною протягом століть, хоч би як змінювалося життя навколо. Дикун у своїй хатині, професор університету в робочому кабінеті, водій вантажівки в дорозі – всіх їх об'єднує загальна потреба у спілкуванні з Богом, у звільненні від гріхів і набутті вічного життя. Шум і суєта цього світу є лише другорядним зовнішнім фактором, який не може вплинути на головне.

Розглядаючи специфіку сучасного світу як щось фундаментальне та намагаючись підлаштувати до неї питання віри, християни роблять серйозну помилку. За це їм доведеться колись відповісти, оскільки вся ця божевільна феєрія, що називається цивілізацією, одного разу неминуче завершиться трагедією та вічною скорботою.

*Не вчиняють лихого та шкоди не роблять на всій святій
Моїй горі, бо земля буде повна пізнання Господнього так,
як море вода покриває.*

Іс. 11:9

Будь-яка людина, що має хоч краплю милосердя, не може без здригання думати про наслідки ядерної війни й тих жахливих жертв, які вона може із собою принести. Однак християнам не слід слухати зловісних пророкувань невіруючих людей. Ми цілком усвідомлюємо, що атомна енергія здатна знищити на землі все живе, включаючи й людину. Але ми також знаємо, що така катастрофа ніколи не трапиться, землю не населятимуть мутанти, постраждали від радіоактивного випромінювання.

Священне Писання дає знання, яке ми не могли б отримати з інших джерел. Із Біблії ми черпаємо відомості про походження людства, про сенс буття і про цілі в житті. Слово Боже показує історичний шлях людства від самого створення світу до наших днів і далі, аж на сотні й тисячі років уперед. Воно проводить нас через атомний вік та космічну еру до чудесного Тисячолітнього царства Христа. Священне Писання повідомляє, що певного моменту управління цим світом буде відібрано в людей і передано до рук Сина Людського, що володіє справжньою мудрістю й могутністю.

Так сказано в писаннях святих пророків і апостолів. Так навчав і Сам Христос, перебуваючи на землі.

Подивіться, яку любов дав нам Отець... Світ нас не знає тому, що Його не пізнав.

1 Ів. 3:1

Час від часу можна почути публічні заяви деяких церковних лідерів, в яких вони несподівано зізнаються, що християнство виявилось «неспроможним» у забезпеченні суспільства сміливим керівництвом під час чергової кризи. Повністю погоджуючись із важливістю покаяння як богоугодної справи і з тим, що наші церкви дійсно сьогодні не на висоті, я все ж хочу звернути увагу на наступне. Проблема нашого християнства полягає не в тому, що воно не забезпечило світ своїм духовним керівництвом, а в тому, що воно стало надто схожим на світ!

Але геть не це має на увазі священнослужитель, виливаючи свою душу перед публікою. Він помилково вважає, ніби Церква Божа була залишена на землі, щоб нести цьому світу надію та підбадьорення в настільки великому обсязі, що це фактично замінило б людям Бога. І тоді вони могли б жити як і раніше, відкидаючи Ісуса, прославляючи грішне людство та продовжуючи прагнути своїх егоїстичних цілей.

Однак Церква не отримувала подібних вказівок від Господа. Крім того, світ ніколи не хотів прислухатися до Церкви, коли вона підносила до нього свій пророчий голос. Світ належить справжнім дітям Божим так само, як люди на ярмарку марнославства ставилися до християнина та його супутника: «Вони жорстоко побили пілігримів, забруднили їх і посадили до клітки, щоб ті були видовищем для перехожих на ярмарку» (цитата з «Подорожі пілігрима до Небесної Країни» Джона Баньяна).

Обов'язком християнина на ярмарку марнославства було не «забезпечення керівництва», а збереження себе від його бруду та швидкого полишення тієї території. Хто має вуха, нехай чує!

Сумні крайнощі

Бо плід світла знаходиться в кожній доброті, і праведності, і правді. Допевняйтеся, що приємне для Господа.

Еф. 5:9–10

Багато церковних об'єднань припинило власне існування через заорганізованість, водночас інші общини спіткала сумна доля, але вже через брак здорової організації. Мудрі церковні керівники уникатимуть обох крайнощів. Людина може померти як від надто низького артеріального тиску, так і від зависокого, але для померлого це вже не матиме значення.

В організації церкви вкрай важливо знайти біблійну золоту середину між цими двома протилежностями. Боляче спостерігати, як життєрадісна група християн, що об'єднана путами небесної любові, проводячи найпростіші зібрання, неспішно втрачає цю простоту в Ісусі Христі й уже намагається регулювати кожне ніжне спонукання Духа Святого, після чого починає поступово духовно вмирати. Саме такий історичний шлях пройшли практично всі християнські деномінації. І, незважаючи на всі попередження Святого Духа та Священного Писання, сьогодні в цьому ж напрямку рухаються практично всі церковні об'єднання.

Церкви й общини, засновані благочестивими служителями, що володіли мужністю, вірою та духовним баченням, уже за два-три покоління виявляються нездатними висунути зі своїх лав християн такого рівня. В цьому житті в багатьох людей з'являється гріховне бажання все ускладнювати й віддалятися від простих і справжніх речей. Самі того не усвідомлюючи, вони прагнуть духовного самогубства.

*Уважай на самого себе та на науку, тримайся цього.
Бо чинячи так, ти спасеш і самого себе, і тих, хто
тебе слухає.*

1 Тим. 4:16

Вивчаючи Слово Боже, слід звернути увагу, як у Старому Заповіті показується невідповідність між зовнішнім і внутрішнім життям ізраїльтян. Ісус Христос, звертаючись до юдеїв, теж докоряв, що всередині вони не були такими богобоязливими, як здавалися зовні. Апостол Павло застерігав перших християн від людей, що мають вигляд благочестя, але насправді його відреклися. На сторінках історії Церкви можна знайти безліч прикладів лицемірного ставлення до духовного служіння.

Очевидно, подібна спокуса більшою мірою стосується священнослужителів, але всі християни повинні стежити за собою та не давати місця дияволу. Кожна людина несе відповідальність перед Богом і своєю душею. Віра повинна стати нашим постійним внутрішнім джерелом, аби не було релігійного лицемірства. Нам належить більше молитися, ніж проповідувати. Частіше перебувати в потаємній молитовній кімнаті, ніж у бесідах із приятелями. Відкривати свої серця для наповнення Святим Духом.

Прагніть тіснішого спілкування з Богом, ніж з людьми, і тоді ви завжди матимете надлишок духовного хліба, яким зможете поділитися з голодними.

Запечатані стали Святим Духом обітниці, Який є завдаток нашого спадку, на викуп здобутого, на хвалу Його слави!

Еф. 1:13-14

Усі ми піклуємося про те, щоб досягати якихось результатів, і філософія прагматизму приходить нам на допомогу. Вона не ставить незручних питань, наскільки мудрі наші вчинки, і зовсім не турбується про ступінь їхньої моральності. Вона беззастережно вважає всі поставлені нами цілі благими й допомагає знайти ефективні способи їхнього досягнення. Для кожного з таких способів вона підбирає відповідний текст із Біблії для власного виправдання, «присвячує» його Господу й енергійно береться до справи. Незабаром наш прагматик публікує статтю в журналі, потім видає книгу, після чого йому присвоюється якесь почесне звання. Відтоді більше ні в кого не виникає питань про відповідність діяльності такої людини вченню Біблії, ніхто не має сумнівів щодо морального аспекту справи.

Важко сперечатися з успішними людьми. Якщо чийсь метод працює, то зазвичай вважається, що з ним усе гаразд. Релігійне життя нашого часу тяжіє до прагматизму. Що ж із цим робити? Відповідь проста. Ми повинні усвідомити право Ісуса Христа керувати всіма служіннями в Його Церкві. Новий Заповіт містить багато настанов не тільки щодо нашої віри, а щодо практики християнського життя. Будь-яке відхилення від Божого Слова є відмовою від панування Христа!

Коли-бо я слабий, тоді я сильний.

2 Кор. 12:10

В Ісусі Христі, Сині Божому, ми маємо все, чого потребуємо, й нам ніколи не вмістити всієї великої духовної сили, що прихована в Ньому. В Господі є все, чого прагне душа найзапеклішого грішника, і в Ньому здійснюються найпотаємніші мрії найсвятішої людини. Якщо ми хочемо стати на бік Ісуса Христа, нам необхідно пам'ятати, що Він – усесильний, а ми – слабкі та немічні. Я це усвідомив давно, відтоді як мої бесіди з Богом стали частішими, ніж із людьми, і тривалішими.

Я говорив Йому: «Господи, якщо я буду проповідувати і чинити так, як по-християнськи повинен це робити, то матиму проблеми не тільки з окремими особистостями, а й із цілими общинами». Однак після тривалої молитви прийшла внутрішня впевненість: «Господи Всемогутній, я обираю цей шлях, хоч усвідомлюю всі наслідки. Я не втечу й не стану ховатися. Стоятиму твердо, бо я на Твоєму боці та знаю, що коли я слабкий, тоді я сильний!»

Не звертати уваги ні на хвалу, ні на образи – так потрібно чинити слугі Господа, слугі Того, Хто ходив вулицями Єрусалима, а люди обзивали Його сатаною... Твердо стоятимемо за Христа і за віднайдене в Ньому нове життя!

Усякою молитвою й благанням кожного часу моліться духом... за всіх святих.

Еф. 6:18

Чи дійсно сьогоднішні християни вірять у Божі обітниці щодо того, що Господь відповість на молитви, звернені до Нього з вірою? Така молитва є великим привілеєм Божих дітей. Незалежно від свого статусу і становища в суспільстві, кожен член Божої сім'ї має право звернутися до Господа з вірою. Така молитва буде почутою і відкриє християнину невичерпні небесні джерела.

Питання про силу та дієвість молитви тісно пов'язане з темою: що для нас є богослужбне християнське зібрання. Навіщо ми ходимо до церкви, чого прагнемо, перебуваючи в ній? Чи не крутимось ми безупинно на одному місці, немов на якійсь релігійній каруселі? Чи не тримаємось ми за гриву розмальованого коника, рухаючись по колу під приємний музичний супровід?

Звичайно ж, справжнім християнам недостатньо лише регулярно відвідувати богослужіння в церкві. Ми віримо, що на зібраннях викуплених душ неодмінно повинні бути чудові відповіді на молитви віри. Бог чує нас і в потрібний час відповідає в Дусі. Лише одна благословенна відповідь на молитву в зібранні згуртує і підбадьорить народ Божий краще, ніж безліч красномовних слів. Відповідь на молитву віри підніме опущені руки та зміцнить знесилені коліна Божих дітей!

Нехай прийде Царство Твоє!

29
ЖОВТНЯ

Бо Твоє є Царство, і сила, і слава навіки. Амінь.

Мт. 6:13

Щонеділі християни моляться в церкві: «Нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя...» А чи багато з них усвідомлює, про що вони моляться? Можливо, нам варто дещо змінити текст молитви, щоб вона пробудила християн: «Хай піде царство моє, Господи, і нехай прийде Царство Твоє!» Немає сумнівів у тому, що Його Царство не ввійде в моє життя, поки моє власне царство не буде скинуто. І коли я припиню вважати себе володарем власного царства, лише тоді Ісус Христос стане Господарем мого життя.

У багатьох християн на практиці так не виходить. Саме тому я знову і знову про це кажу й нагадую, сподіваючись розбудити в серцях віруючих належне смирення. На жаль, є люди, які називають себе християнами і водночас заявляють: «Мені достатньо *знати* біблійну істину. Я не хочу змішувати її з реальним життям». Це означає, що християнство стало для таких людей чимось відірваним від світу, такою собі витонченою формою лицемірства.

Бог закликає Своїх дітей до практичного слідування за Ним і відображення в їхньому житті образу Ісуса Христа. Ми зможемо стати по-справжньому плодоносними для Господа лише тоді, коли щиро повторимо вслід за апостолом: «І живу вже не я, а Христос проживає в мені».

Поклоніння Богу в душі

*Ми, що служимо Богові духом, а хвалимося Христом
Ісусом, і не кладемо надії на тіло.*

Флп. 3:3

Покійний сер Джеймс Фрейзер вважав магію та забобони єдиною універсальною вірою, що об'єднує всі народи землі. Бажання надати надприродну силу або навіть моральні якості неживим предметам дуже поширене. Складається враження, ніби людський розум з якихось незрозумілих причин сам цього прагне. Гріх здійснив на нас дуже дивний вплив!

Справжнім духовним досвідом у житті християнина є богопізнання. Християнський шлях – це постійне спілкування двох особистостей: Бога та віруючого. Це спілкування має інтелектуальний та духовно-моральний зміст. Саме цих властивостей не мають і не можуть мати матеріальні предмети. Союз людської душі з Господом становить особистісні взаємини, на які жодним чином не може вплинути матеріальний світ. Церква, називаючи якісь предмети священними і приписуючи їм особливу силу, відійшла від чистого Євангелія та майже впритул наблизилася до магії. Це щось далеке від новозаповітної істини, і тому завдає шкоди людським душам.

Наш Господь не надавав матеріальним предметам релігійного значення, а підкреслював, що поклоніння Богу має відбуватися в душі та правді. Християнин несе відповідальність перед Богом, і його спілкування – безпосередньо з Ним. Ми не маємо нічого спільного з магією та марновірством!

Зодягніться в повну Божу зброю, щоб могли ви стати проти хитроців диявольських.

Еф. 6:11

Віруючий не може бути по-справжньому щасливим і вільним у Христі, якщо він досі переймається своїми колишніми гріхами. Так, будь-який гріх огидний, і диявол це добре знає. Тому ворог душ людських слідуватиме за християнином, аби, глузуючи, нагадувати про колишні гріхи, якщо тільки рішуче не прогнати його геть.

Зі мною теж таке було, і я навчився давати відсіч лукавому. Я говорив: «Так, гріх – жахлива річ, але ти пам'ятаєш, що це ти мене підштовхнув до нього. А все добре, що я маю: прощення, очищення від гріха, благословення, – я отримав завдяки великій милості Ісуса Христа!» Якщо все погане в моєму житті прийшло від диявола, то з якого дива дозволяти йому розмовляти зі мною? Він постійно намагатиметься це робити, бо така його природа. Сатана прагне загнати Божих дітей у тісну клітку, де вони не зможуть розправити свої духовні крила.

Вищий суд всесвіту виніс нам свій вердикт: «Не винні!» Дією благодаті, як навчає Слово Боже, Господь спасає людину і довіряє їй, ніби вона ніколи не грішила. Біблія не вчить того, що після морального падіння не можна піднятися. Факт падіння не є визначальним. Головне, що людина розкаялася і Господь її прощає. Це є підставою християнської впевненості у спасінні, і Бог бажає, щоб ми раділи з Ним у новому житті.

Хто пробуває в любові, пробуває той в Бозі, і в нім Бог пробуває!

1 Ів. 4:16

Любов людини до Бога у відповідь на Його великі милості є цілком природною. Однак наше поклоніння Господу стане досконалішим, якщо наші думки будуть не стільки спрямовані на те, що Бог зробив, як на те, Ким Він є у Своїй досконалості. Це викличе в нашій душі справжнє захоплення Богом!

Тлумачний словник визначає слово «захоплення» як вище задоволення, утіха, милування та захват, що супроводжується піднесеним почуттям радості. Судячи із цих визначень, сьогодні в наших церквах справжніх шанувальників Бога залишилося зовсім небагато.

Чимало людей вдячні Господу за Його милосердя, що дароване нам у вічному спасінні. Наші свідчення про Бога здебільшого являють собою нехитрі історії, як хтось потрапив у біду, став молитися, і Господь його врятував. Звісно, це теж добре і правильно, нам усім необхідно дякувати Богові за Його милості до нас. Але де ж тут шанування і захоплення Ним?

Проста істина полягає в тому, що поклоніння Господу Богу не видається нічим особливим, якщо воно не досягає якості захоплення. Віруючий, який зосереджений на собі і власному щасті, досі лишається духовним немовлям. Ми починаємо до-рослішати, коли наше поклоніння переростає у справжнє захоплення Богом. Тоді наші серця завмирають від захоплення, усвідомлюючи, Хто Він насправді, й ми знаходимо частинку істинної радості, що притаманна блаженним мешканцям неба.

*Шукайте ж найперш Царства Божого й правди Його, –
а все це вам додасться.*

Мт. 6:33

Ви ніколи не зустрінетеся з Богом випадково. Людина, яка не шукає Господа, не може розраховувати на зустріч із Ним. Така людина спроможна знайти що завгодно, але тільки не Господа Бога. Хто шукає Його для якихось своїх цілей, приречений на невдачу. Всемогутній Бог, Творець неба й землі, не стане чиясь – однією з багатьох – знахідкою, нехай навіть найкоштовнішою. Він буде або «у всьому все», або нічим!

Милість і благодать Господа Бога безмежні, Його терпіння і поблажливість не можливо описати, проте Він не стане допомагати людям, які прагнуть лише особистої вигоди. Господь не сприятиме тим, хто у своєму житті прагне посісти те місце, що має належати Богові.

Сучасні проповідники заявляють, що Господь для того й існує, щоб допомагати людям досягти успіху в цьому світі. Бог, який раніше допомагав бідним, сьогодні перетворився на Бога для заможного суспільства. Ми чуємо, що Ісус Христос більше не відмовляється виступати посередником для жадібних братів, що не знають, як поділити свої великі гроші. Кажуть, ніби Ісуса Христа можна переконати допомогти більш духовному віруючому взяти верх над іншим, менш духовним братом.

Першою та головною заповіддю є любити Бога всім серцем. Там, де панує любов, іншому місця немає. Якщо ми полюбимо Господа саме так, тоді вже не будемо мріяти ні про що, крім нескінченного життя з Ним!

Проти віри у «віру»

*Тримаймо непохитне визнання надії, вірний-бо Той,
Хто обіцяв.*

Євр. 10:23

На перший погляд це може здатися дивним, однак християнам не годиться вірити у «віру». Величезна кількість проповідей присвячується вірі. Зрештою нерідко з'являються люди, які вірять у «віру» або схильні забувати, що християнське сподівання ґрунтується не на силі віри, а на Особистості й подвигу нашого Спасителя.

Саме Ісус Христос є першопричиною, джерелом, підставою і кінцевою метою віри християнина. Ми маємо справу з Ним, Всемогутнім Богом, Який володіє досконалою святістю та ніколи не говорить неправди.

Наша впевненість у Господі лише зміцнюється, коли пізнаємо Його велич і красу. Він вірний і правдивий. Існує величезна різниця між вірою в Господа, тобто впевненістю в Ньому як у великій Особистості, і заявами про те, що існування Бога можна довести за допомогою аргументів, зрозумілих людському розуму. Всі сподівання лише на Нього! Така віра не потребує наших слабких підпор, вона підносить християнина дедалі вище й вище, до захмарних гірських вершин, до сяючих пік, і її голос гримить: «Якщо Бог сказав, отже, так і є!»

Саме завдяки Господу Богу, Який не говорить неправди, ми маємо цю святу впевненість.

Кара на Ньому була за наш мир, Його ж ранами нас уздоровлено!

Іс. 53:5

Чи замислювалися ви серйозно над словами пророка Ісаї: «Кара на Ньому була за наш мир»? Ісус Христос поніс тяжке покарання, щоб сьогодні будь-хто, якщо тільки забажає, міг примиритися з Богом. Далеко не всі усвідомлюють, що саме цей небесний світ, що дарує духовне здоров'я, успіх, добробут і процвітання, є головним у наших нових взаєминах із Богом.

«Кара на Ньому була за наш мир...» Це ганьба, побиття, знущання. І це здійснювали римляни. Вони бичували Ісуса Христа і глумилися над Ним на очах жорстокого натовпу. Змучений, закривавлений Господь Ісус Своїми невимовними стражданнями дарував людству мир і спокій у кожному серці.

Ми як прощені та виправдані грішники тільки в мить щирого каяття усвідомлюємо дещицю того покарання, яке замість нас узяв на Себе Ісус Христос. Глибоко розкаяна людина вже не просить Бога про якесь додаткове помилування, бо Господь її повністю пробачив. І всі удари взяв на Себе.

Ісаїя, пишучи про спокутну жертву Месії, проголошує чудову звістку: «Його ж ранами нас уздоровлено!»

Ніхто-бо не може до Мене прийти, як Отець, що послав Мене, не притягне його...

Ів. 6:44

Спроби деяких сучасних церковних діячів залучити людей до Бога, показуючи їм лише привабливий фасад християнства, є безумовним злом, оскільки так ігнорується глибинна причина відчуження людини від свого Творця. Поки люди не відчують духовну вбогість без Бога, вони не зможуть налагодити з Ним свої взаємини.

Історія Каїна й Авеля добре ілюструє цю істину. Каїн, приносячи свій дар, був переконаний, що Господь ним задоволений. Авель навпаки: жертвуючи, він думав, що не зможе цілковито догодити Богові. Його серце тремтяче змушувало шукати місце, де б сховатися. Серце ж Каїна билося рівно, бо він не сумнівався в успіху. Страх Божий допоміг би Каїну у критичний момент, змінив би саму суть принесеного ним дару і преобразив би все його життя.

Страх Господній необхідний людям, але ми повинні пам'ятати, що його не можна розбудити за допомогою «духовних» погроз. Пекло і Страшний суд – це реальність, про яку необхідно говорити під час вивчення Біблії, але навіть ця тема не може викликати в людському серці те дивне почуття, що називається страхом Господнім.

Це залишається привілеєм Святого Духа, Його дією. Страх Божий переважно є почуттям, ніж поняттям. Це глибока реакція занепалялого творіння на присутність Святого, про Якого здивоване серце людини знає, що це Бог!

Тоді розум розкрив їм, щоб вони розуміли Писання.

Лк. 24:45

Учні Ісуса Христа знали Священне Писання. Господь навчав їх розуміти закон Мойсея, пророків і псалми. Однак для того, щоб осягнути істину, учням необхідне було також внутрішнє «відкриття». Апостол Павло ще на початку свого місіонерського служіння писав, що «віра – не в усіх». І він знав причину: «Коли ж наша Євангелія й закрита, то закрита для тих, хто гине, – для невіруючих, яким бог цього віку засліпив розум, щоб для них не засяяло світло Євангелії слави Христа, а Він – образ Божий» (2 Кор. 4:3–4).

Сатана не боїться світла доти, поки його жертви духовно сліпі. Розум, який противиться розумінню, не піддається впливу істини. Можна розумом розуміти звістку про спасіння, але в серці не мати відгуку.

Класичний приклад такого – це зустріч Бенджаміна Франкліна та Джорджа Уайтфілда. В автобіографії Франкліна повідомляється, що він із цікавістю слухав проповідь великого євангеліста. Потім Уайтфілд особисто розмовляв із Франкліном про його потребу у Спасителі й обіцяв за нього молитися. Роки по тому Франклін із сумом писав, що молитви євангеліста, вочевидь, не досягли мети, бо він так і не примирився з Ісусом Христом.

Як це зрозуміти? Франкліну було явлено світло, але чоловік його не побачив, бо необхідне також внутрішнє осяяння, яке здійснює Святий Дух. У щоденних молитвах нам потрібно протистояти духу темряви, що засліплює людські серця.

Страшна річ – упасти в руки Бога Живого!

Євр. 10:31

Те, що багато сучасних проповідників ігнорують біблійне вчення про гнів Божий, є частиною ширшої картини невіри, що нерідко починається із сумнівів у достовірності Священного Писання.

Коли людина ставить під сумнів богонатхненність Біблії, з нею відбуваються дивні, якщо не сказати жахливі, речі. Тепер її судить не Боже Слово, а вона сама судить Слово. Зараз людина сама вирішує, чого повинна навчати Біблія, замість того, щоб дозволити їй визначати всі питання віри. Людина додає до Писання власні зміни, поправки, щось викреслює та дописує на власний розсуд. Ставить себе вище Божого об'явлення й підлаштовує його під себе, не бажаючи схилитися перед Господом і довіритися Його Слово.

Малодушні тлумачі, що нібито прагнуть захистити Бога від наслідків Його ж власного Слова, займаються цим абсолютно марно. Для мене залишається загадкою, чому такі люди вважають, ніби знають щось краще за Бога, і водночас продовжують чіплятися за залишки своєї віри. Краще б вони зовсім залишили християнство, як колись відмовилися від дитячих іграшок (адже приблизно так вони про це міркують), однак такі люди нечасто полишають церкви. Вони знищили фруктові дерева, але продовжують нерішуче вештатися садком, сподіваючись знайти плід, якого там уже ніколи не буде.

Любов довготерпить, любов милосердствує... не поводить ся нечемно, не шукає тільки свого...

1 Кор. 13:4-5

Зовні благочестиві дії, що здійснюються з низькодухих спонукань, гріховні подвійно. По-перше, вони лицемірні, а по-друге, вони ще й прикриваються іменем Бога. Це все одно що грішити заради Безгрішного, брехати на честь Того, Хто не говорить неправди, або ненавидіти заради Люблячого.

Християни, особливо найдіяльніші, мають постійно перевіряти власні мотиви. На наших зібраннях часто звучить сольний спів, метою якого є виставити себе напоказ. Багато проповідей виголошується лише для демонстрації ораторського таланту. Нові церкви відкриваються, щоб утерти ніс старим. Навіть місіонерське служіння може бути заражене змаганнями, а благовістя – деградувати до рівня догодження плоті.

Кращий спосіб уникнути непотрібної та некорисної релігійної діяльності – це стати перед Господом із Біблією, розгорнутою на тринадцятому розділі Першого послання до коринтян. Записані там слова про любов визнані найкращими у Слові Божому, та водночас у Священному Писанні є найсуворішими.

Апостол Павло перераховує високі духовні подвиги, які колись здійснювали мужі віри, і тут же називає їх марними, якщо вони не ґрунтувалися на любові. Пророки та духовні вчителі, красномовні оратори, щедрі благодійники та безстрашні мученики – всі вони залишаються без нагороди, якщо їхні серця не палали любов'ю.

Щодо всього сказаного можна дійти висновку: Господь судить людей не стільки за діла, скільки за мотиви їхніх учинків.

Покладіть на Нього всю вашу журбу, бо Він опікується вами!

1 Пет. 5:7

Востанні роки помічаю, що багато Божих людей – не тільки місіонери та церковні служителі! – дедалі більше піддається нервозності й метушні. Я не претендую на глибоке розуміння цієї проблеми, та все ж думаю, що і в наш жахливий час для дітей Божих залишається та сама надія і втіха, про які писав апостол Павло, звертаючись до филип'ян: «Ні про що не турбуйтеся... І мир Божий, що вищий від усякого розуму, хай береже серця ваші та ваші думки».

Як позбутися страху, якщо нас усюди підстерігає реальна небезпека? Ось що про це говорить Священне Писання: «Ні про що не турбуйтеся, а в усьому нехай виявляються Богові ваші бажання молитвою й проханням з подякою».

Сам Бог піклується про нас! Апостол Петро написав: «Він опікується вами». Наш Господь Ісус каже: «Знає Отець ваш, чого потребуєте, ще раніше за ваше прохання!» Спаситель також підбадьорює: «Нехай серце вам не тривожиться!» Пророк Ісаї стверджує: «В усякому утиску їхньому тісно було і Йому».

Людина не знайде миру в серці, просто ігноруючи своє занепокоєння. Необхідно всі тривоги віддати Богу. Віруюча людина має привілей закликати на допомогу Того, Хто нам близький, Сина Божого та Сина Людського. Якщо це так, то чи варто про щось серйозно турбуватися?!

Почуйте же оце, ти народе безумний і безсердий, який має очі – й не бачить, має вуха – й не чує! Чи Мене ви боялись не будете, – каже Господь, чи тремтіти не будете перед лицем Моїм?

Єр. 5:21–22

Благочестивий сліпець Франциско Малавал говорив: «Багато людей має великі знання та малі чесноти. Вони часто говорять про Бога, проте рідко говорять із Ним». Біблія ясно вчить про всюдисущість Господа, та для величезної кількості людей, що називають себе християнами, наше століття стало епохою Відсутнього Бога. Багато християн сьогодні говорить про Господа, немов про близького друга, який їх залишив. Вони рідко говорять про Нього як про присутнього і ще рідше розмовляють із Ним.

Істина завжди краща за оману, тому, маючи богонатхненне Писання, немає необхідності залишатися в невіданні щодо такого важливого питання. Ми можемо пізнати істину, якщо тільки побажаємо. Відсутній у нашому світі Бог – це повний абсурд! Хто ж тоді подбає про людину? Як немовля не може існувати без матері, як життя на землі неможливе без сонця, так і люди потребують реального Бога, без Якого вони не можуть бути ні здоровими, ні щасливими.

Господь не створив би в нас настільки сильну в Ньому потребу, якби Він дійсно вирішив залишити нас самих у цьому світі. Священне Писання та внутрішній голос людини свідчать, що Бог завжди поруч із нами.

І вони перебували в науці апостольській, та в спільноті братерській, і в ламанні хліба, та в молитвах.

Дії, 2:42

Для перших християн, про яких розповідається в Новому Заповіті, звернення до Бога не було кінцевою метою, а лишень початком шляху. Це помітно відрізняється від розуміння навернення в сучасних євангельських церквах. Сьогодні тлумачать так, ніби все залежить від першого кроку віри. Якщо миті людина «приймає» Ісуса Христа, а все інше в її новому житті відбувається начебто «автоматично». Причиною такого стану справ є те, що ми не покладаємо достатнього біблійного підґрунтя у проповідь Євангелія. У підсумку в наших церквах переважає однобокий погляд на християнське життя.

Прагнучи приводити людей до Ісуса Христа, ми спрощено вчимо, що їм потрібно лише повірити, і на цьому все начебто закінчується. Вважається, що це якимось чином має принести честь і славу Господу, та насправді ми тільки приписуємо Йому наше людське богослов'я, що зовсім не відповідає Священному Писанню.

У книзі Дії апостолів повідомляється, що навернення людини до Бога було початком духовного подвигу, а не самоціллю. Віра в Ісуса Христа знаменувала собою сповнену небезпек працю для Господа, а не зручне ложе, на якому можна спочивати, чекаючи дня Його повернення. Віра перших християн не була завершеною дією, вона відображала стан серця та розуму людини, що готова взяти свій хрест і рушати за Агнцем, куди б Він не пішов.

Євангеліст Лука пише: «Вони перебували...» Саме ця незмінна стійкість зберігала та зміцнювала віру перших християн.

Щоб ви поводитися належно щодо Господа в усякому догодженні, в усякому доброму ділі приносячи плід і зростаючи в пізнанні Бога.

Кол. 1:10

Людина, яка щиро навернулася до Бога, не тільки для себе особисто приймає Його Слово, а й свідчить про нього оточуючим. Розширюючи свою присутність на землі, християни створюють нові церкви, які неминуче відображають стандарти віри їхніх засновників. Якою церква була в одній країні, таку саму вона створить і в іншій. Дика яблуна не перетвориться на елітний сорт через її пересадку в новий ґрунт. Божий закон вічний: усе живе приносить плід за родом своїм.

Можна було б припустити, що духовно слабкі церкви не братимуть участі в місіонерській діяльності, проте на ділі відбувається зворотне. Християнські об'єднання, що давно втратили тверді біблійні позиції, продовжують рости як у себе в країні, так і за кордоном. У місіонерській діяльності, яку євангельські церкви здійснюють по всьому світу, присутній серйозний недолік. Ми наївно вважаємо, що благовістя на землі завершиться, щойно досягнемо останнього народу чи племені, принісши йому власну версію християнства. Однак нам було б краще не допускати таких припущень.

Сучасне євангельське християнство перебуває на низькому духовному рівні, особливо якщо порівнювати його з новозаповітними стандартами. Любов до світу стала невід'ємною частиною нашого способу життя. Сучасні християни більше націлені на соціальну активність, аніж на духовну працю. Ми втратили досвід істинного поклоніння Богу. Наші церкви збідніли святими людьми. Ми здійснюємо свої богослужіння, використовуючи методи сучасних розповсюджувачів реклами. Наші книги позбавлені глибини, а деякі пісні межують із богохульством. І це майже нікого не хвилює!

Як хто любить Мене, той слово Моє берегтиме, і Отець Мій полюбить його, і Ми прийдемо до нього...

Ів. 14:23

Чи любимо ми Господа – це питання є найважливішим у житті. До нього не можна підходити легковажно, адже багато що залежить від того, якою буде відповідь. І відгукнутися на Божий заклик ніхто за нас не зможе. Навіть Біблія тільки підказує людині, що таке любов до Бога, а не «вселяє» її. Священне Писання навчає, що людина може зазирнути у своє серце, щоб його перевірити. Так само, як люди досліджують руду на вміст урану, так і ми можемо досліджувати все приховане в нашому серці.

Якби ми жили у світі утопій, де будь-який вітерець дме вбік небес, а кожна людина є другом Господа, нам було б неважко виконувати Його волю, ми робили б це навіть несвідомо. Однак у реальному світі ми змушені протистояти похоті плоті, спокусам світу і спокусам диявола. Такий стан справ вимагає від нас духовної твердості, ходіння за Христом і дотримання Його заповідей.

Коли ми серйозно і чесно себе запитуємо, чи любимо ми Господа, до нас одразу ж поспішають на допомогу проповідники, які цитують різні тексти, щоб тільки підтвердити нашу любов.

Однак Господь дав ясно зрозуміти учням, що любов і послух органічно пов'язані між собою, і доказом того, що ми дійсно Його любимо, є дотримання Його заповідей. Це справжнє випробування любові, й ми вчинимо мудро, якщо саме так перевіримо своє серце.

Бо гнів Божий з'являється з неба на всяку безбожність і неправду людей, що правду гамують неправдою.

Рим. 1:18

Починаючи з другої половини двадцятого сторіччя на християнство впливає філософія прагматизму, що включає в себе, зокрема, вчення про відносну користь істини. Для прагматичної людини не існує абсолютів, ніщо не є повністю благим або правильним. Для нього істина і мораль дрейфують на поверхні життєвого моря або людського досвіду. Для прагматичної людини істина – це те, що може бути застосовано на практиці, річ, яку з вигодою можна використовувати для себе. Водночас для іншої людини ця річ виявиться марною (і, отже, не буде істиною). Правильність будь-якої ідеї перевіряється її здатністю приводити до потрібних результатів. Немає бажаного плоду – отже, ідея була неправильною. Ось такий прагматизм без своїх гарних обгорток.

Ми живемо в епоху, коли ніхто не наважується сперечатися з успіхом. Марно переконувати прагматика в цінності людської душі, запевняти, що людина сама по собі важливіша за її діла. Тільки фактичний успіх і досягнення цікавлять світ. Сьогодні мало кого надихають високі ідеали й моральні цінності. Цим можуть займатися поети, бабусі та філософи – «а нам потрібно працювати!»

Церква зазнає втрат, вбираючи в себе цю філософію. Християни перестають бачити перспективи духовної праці, проте охоче довіряють логіці: якщо щось дає результат, отже, це правильно й істинно. Сподіваючись на швидкий успіх, недалекоглядні люди забувають застереження Священного Писання, що всі їхні справи в день Господній згорять.

Духа не вгашайте!

1 Сол. 5:19

Нерідко запитують: «Хіба ж не всі християни хочуть бути сповненими Духом Святим?» Моя відповідь: ні. Я думаю, що багато людей цього хоче, але далеко не всі. Щоб дійсно наповнитися Святим Духом, потрібно цього жадати, однак таке бажання мають не всі.

Ми повинні пам'ятати, що сатана противиться Церкві Христовій. Він прагне, щоб ми не отримали від Небесного Отця божественну й викуплену кров'ю спадщину. Вона полягає в наповненні Святим Духом, коли Він сходить на всю Церкву та на кожного християнина зокрема.

Священне Писання навчає, що благий і ніжний Святий Дух бажає наповнити серця віруючих людей і володіти ними. Святий Дух схожий на Христа, Він чистий, ніжний, розважливий, мудрий і люблячий. Він хоче взяти на себе керівництво твого життя, щоб ти більше не був капітаном свого маленького суденця. Ти можеш стати пасажиром на його борту або членом екіпажу, та не більше. Кораблем християнина керує Божий Дух.

Ми цьому нерідко опираємося, бо народилися від занепалого Адама. Ми прагнемо самотужки розпоряджатися власним життям. Ось і доводиться кожного запитувати: чи ти впевнений, що хочеш, аби тобою володів благословенний Дух Отця та Сина? Чи готовий ти підпорядкувати себе Його святій волі?

Самота для спілкування з Богом

16
листопада

Пильно дбали жити спокійно, займатися своїми справами... щоб ви перед чужими пристойно поведилися...

1 Сол. 4:11-12

Сьогодні християнам необхідно задуматися над тим, як зберегти свої духовні скарби не тільки на землі, а й у вічності. Сучасна цивілізація з її неймовірною складністю робить наше молитовне життя майже неможливим. Усе навколо відволікає нашу увагу й тисне на нас, не дозволяючи усамітнитися для спілкування з Господом.

У Священному Писанні сказано: «На ложах своїх розмишляйте у ваших серцях, та й мовчіть». Проте як слідувати цій мудрій пораді, що приносить зцілення, якщо ми живемо у вік газет, телефонів, радіо й телебачення? Сучасні винаходи спочатку здавалися нешкідливими, як маленькі тигренята, а тепер вирости до небезпечних розмірів і загрожують поглинути нас цілком. Нам нікуди сховатися від настирливого світу!

Цивілізація вбиває душу людини, відучує її думати власним розумом. Сьогодні жменька людей за допомогою засобів масової інформації, що голосно хвалиться недалекоглядним людством, здатна вкласти в голови мільйонів усіякі ідеї, щоб вони стали загальноприйнятими. Потреба в самоті й тиші ніколи не була більшою, ніж сьогодні. І багато християн так захопилося «стосуйтеся до віку цього», що їм навіть подобається така ситуація.

Однак є діти Божі, які розуміють, що далі так тривати не може. Вони жадають простоти й тиші в Ісусі Христі, щоб знайти істинні багатства духовного життя. Вони хочуть відкрити для себе блаженство самоти, завдяки якому віруючий значно глибше пізнає Господа Бога й самого себе.

Залежність від громадської думки

Бо така Божя воля, щоб доброчинці гамували неучтво нерозумних людей...

1 Пет. 2:15

Плотський страх може спонукати нас до неправильних дій. І тоді людина чинить не так, як того вимагає совість, чи вимушено робить те, до чого підштовхує громадська думка. Із сумною сталістю потрапляємо в залежність від совісті інших людей, однак моральність, що пробуджується тільки під зовнішнім тиском, не є справжньою. У кращому випадку це бязка праведність сумнівного походження, в гіршому – просто породження слабкості і страху.

Вільний християнин повинен жити, керуючись совістю, хоч би що говорили інші люди. Якщо він вважає рішення справедливим, то діє відповідним чином саме через справедливість, а не тому, що боїться громадської думки. Будь-яка дія, вчинена з остраху, втрачає будь-яку моральну цінність.

Існує проста відповідь на складні виклики життя. Цілком довіртеся Богу, любіть Його всім своїм серцем, любіть також людей – Ісуса ради! Вирішіть завжди діяти відповідно до своїх переконань, сформованими у процесі безперервних молитов і вивчення Слова Божого. Після цього ви зможете чинити правильно – навіть усупереч очікуванням ваших друзів і невдоволенням з боку недоброзичливців. За такої поведінки вся суворармія віруючих, яка не має власної думки, спочатку буде шокована, та незабаром їхнє обурення переросте в неминучу повагу.

У Церкви небесне походження

18
листопада

І кажу Я тобі, що... на скелі оцій побудую Я Церкву Свою, – і сили адові не переможуть її.

Мт. 16:18

Найвищим виявом Господньої волі на землі є Церква, яку Він викупив Своєю святою кров'ю. Відповідно до Священного Писання, Церква – це оселя Бога, яка затверджується Святим Духом, і тому вона є найважливішою установою на землі. Церква не перебуває в одному ряду із сім'єю, державою, школою, вона – єдина, що має небесне походження!

Церква є всюди, де Святий Дух збирає разом хоча б кілька душ, які повірили в Ісуса Христа і здобули спасіння. Вони поклоняються Богу в душі та правді, відмовившись від гріховних діл. Члени цієї Церкви з огляду на різні обставини розпорошені по всьому світу, але кожен живий християнин тужить за своєю небесною домівкою, де на нього чекає люблячий Батько.

І щойно у жменьки справжніх християн з'являється крихітна можливість зібратися разом, вони так і чинять, аби спільно помолитися, поклонитися Богу і почитати підбадьорливе слово з Біблії. Також християни всіма силами намагаються донести Благу звістку людям, які гинуть у гріхах.

Такі общини є живими клітинами в Тілі Христовому, і кожна з них – справжня помісна церква, що є частиною великої Церкви. В цих общинах і через них Святий Дух здійснює Свою чудову працю в цьому світі. Людина, яка насміхається з помісної церкви, насміхається над самим Тілом Христовим. Усім людям доводиться зважати на Церкву, бо написано: «І сили адові не переможуть її».

Не всі порівняння вдалі

*Не лякайся, черідко мала, бо сподобалося Отцю вашому
дати вам Царство.*

Лк. 12:32

Якось мені довелося зустріти людину, яка ставила під сумнів необхідність церковної проповіді. Вона емоційно стверджувала, що після звернення до Бога кожен новонавернений повинен одразу ж починати здобувати душі для Ісуса Христа, а не сидіти в церкві та слухати проповіді. На підтвердження своїх слів вона навела таке порівняння: фермер перед продажем яєць їх перевіряє, підносячи до джерела світла, і він робить це тільки один раз, а не щонеділі.

Однак у даному аргументі є слабке місце: Ісус Христос не наказував апостолу Петру «просвічувати яйця». Спаситель сказав йому: «Паси вівці Мої!» Християни – не яйця, що потребують розглядання, вони – вівці, які потребують їжі! Жоден пастух не зможе нагодувати своїх овечок один раз і назавжди. Він повинен постійно пасти їх із любов'ю, регулярно забезпечуючи їжею. Петро це добре засвоїв і пізніше сам наставляв інших пастирів: «Пасіть стадо Боже, що у вас». І ні слова не сказав про перевірку яєць!

Образе мовлення добре для підтвердження істини, але не як її заміна. Християни – живі люди, які потребують здорової щоденної їжі. Наш Господь використовував приклад із вівцями, бо це найкращим чином відображає дійсність. Ілюстрація з яйцями, навпаки, тут не годиться.

Остерігайтеся людей, що підміняють істинне вчення своїми дивними ідеями. Блага звістка в жодному разі не повинна спотворюватися нашими образами й порівняннями.

Я кличу до Бога Всевишнього, до Бога, що чинить для мене добро.

Пс. 56:3

Одну нехитру людину запитали, як їй вдавалося в житті зберігати душевний спокій, незважаючи на значні негаразди. І вона дала просту та водночас глибоку відповідь: «Я навчилася приймати неминуче!»

Ця думка мудра й корисна. Шкода, що християни у своєму повсякденному житті нечасто користуються нею, судячи з їхньої поведінки та розмов. Деякі з нас постійно «лізуть на рожен», водночас не перестаючи вірити, що підпорядкували своє життя волі Божій.

Діла злих людей не повинні порушувати внутрішній спокій християнина. Нашими думками й емоціями управляє воля. І хоча ми часто не можемо змінити зовнішні обставини, та в нашій владі залишається те, як ми внутрішньо реагуватимемо на ті чи інші події. Саме тут і розпалюються справжні духовні битви. Вищесказане не є фаталізмом або запереченням свободи людської волі, а, навпаки, затвердженням останньої.

Хоча ми не можемо вплинути на навколишній світ, Бог дає нам силу духу, щоб змиритися перед Його величчю. Ми здатні прийняти Божу волю, хоч якою б вона була. Якщо я дійсно хочу підкоритися Його волі, мене не бентежать жодні життєві обставини. Дозвольте Господу здійснювати зміни у вашому житті відповідно до Його промислу чи у відповідь на молитву віри!

Шкода від байдужих учителів

І служив Господеві з усією покірною, і з рясними сльозами...

Дії, 20:19

Робиться сумно від думки, як часто сьогодні люди, що досліджують книги скорботних від горя пророків, керуються лише академічним інтересом, а самі й сльозинки не зронили через біди нашого світу. Цих людей можна також розпізнати за допитливим вивченням черговості подій останнього часу. Схоже, вони забули, що головною метою біблійних пророцтв – підготувати нас духовно та морально до пришествя Господа.

Сьогодні вчення про повернення Господа Христа на землю перебуває в цілковитому нехтуванні, принаймні, на американському континенті. Наскільки я можу судити, ця звістка не має щонайменшого істотного впливу на християн, які читають Біблію. Є багато пояснень цього феномена, але, як на мене, основною причиною цієї дивної бездушності є наші вчителі, що не здатні пролити сльози, але взялися наставляти нас у писаннях тих пророків, які багато плакали у своєму житті. Такі вчителі й у минулому збирали юрби слухачів, які жертвували гроші на їхнє служіння, але, як правило, це тривало лише доти, поки всім не ставала очевидною хибність їхніх тлумачень.

Подібного роду вчителі також завдали нам великої шкоди в молитовному служінні за хворих. Завжди існували гідні мужі, які мали благословення для зцілення хворих за молитвою віри, що клали надію лише на волю Божу. Але коли добру справу зцілення підхопили сучасні бездушні діячі, вони миттєво перетворили її на прибуткове підприємство. Ці спритні ділки використовували методи сучасної торгівлі й отримували великі прибутки. І все це робилося в ім'я Сина Людського, Який не мав де прихилити голову!

Коли ми свої гріхи визнаємо, то Він вірний та праведний, щоб гріхи нам простити, та очистити нас від неправди всілякої.

1 Ів. 1:9

Згідно з ученням Біблії, тільки людину було створено за образом Божим. Припускаю, мене можуть неправильно зрозуміти, та все ж хочу зауважити, що людина подібна до Бога більше за всі інші творіння. Унікальність створення робить її душу богоподібною та ні з чим незрівнянною у всесвіті. Навіть перед обличчям людського гріха і втраченого стану в душі та природі людини досі є основний потенціал, який завдяки благодаті може стати більше схожим на Бога, ніж будь-що у всесвіті.

Не варто сумніватися в тому, що людина згрішила, і тому йде в погибель. Якщо не навернеться до Бога, то на неї чекає вічна темрява.

Люди були створені для спілкування з Богом, однак, проявивши свавілля, опинилися у вигрібній ямі. Через це вони почувуються як птах у клітці або риба на суходолі. Саме цим пояснюються безславні справи людства, всі його війни, ненависті, вбивства, заздрощі та жадібність. Брат повстає на брата!

Чи можна знайти добрі слова для тих, хто опинився в такому сумному становищі? Чи є надія для людини, що намагається інстинктивно знайти Господа, аби знову здобути загублений образ Божий?

Так, Священне Писання навчає, що розкаяний грішник може пізнати Бога. З ласки Всевишнього людина отримує прощення, відродження і виправдання в Ісусі Христі!

Вдячне серце

*Дякуючи завжди за все Богові й Отцеві в Ім'я Господа
нашого Ісуса Христа.*

Еф. 5:20

Аби позбутися поганої звички відшукувати недоліки в інших людях, християнину слід виробити духовне правило – за все дякувати. Ця проста дія має величезну цілющу силу. Вдячне серце надійно захищене від образ і зневіри, до чого схильно багато людей. Вдячне серце не може бути цинічним.

Я нікому не раджу звертатися до прикладної психології, що віднині стала популярною в ліберальних колах. У народжених згори людей – інший шлях. Для щирої вдячності Богу ми маємо міцну біблійну підставу, що служить ефективним засобом від духовних хвороб. Ми бачимо цю дієвість на практиці.

Усе в житті потрібно приймати із вдячністю Небесному Отцю. Жодні Його благословення не є самоочевидними. Нам потрібно складати у своєму серці все, за що ми вдячні Господу й оточуючим. Є велика духовна користь у тому, щоб говорити з Богом про всі отримані нами благословення.

Я дякую Богу, що Він думав про мене вже під час створення світу, що Він віддав Свого Сина на смерть за мої гріхи, дарував Священне Писання і послав Святого Духа, Який просвічує нас Своїм духовним світлом. Я дякую Господу за моїх батьків, наставників, державних діячів, захисників батьківщини. Я вдячний Богу й за багато-що. І я ніколи не втомлюся славити Його за всі великі милості!

Силкуйся поставити себе перед Богом гідним, працівником бездоганим, що вірно навчає науки правди.

2 Тим. 2:15

Уважний читач Біблії, ймовірно, помітить різку відмінність між тим, як Слово Боже описує наш земний світ, і тим, як дивляться на нього сучасні християни. Це порівняння буде явно не на нашу користь.

Для біблійних героїв наш світ був особистим, теплим та близьким. У ньому був присутній Бог, Творець усього суцього, й мешканці землі почувалися як у святилищі. Вони знали, що можуть зустріти Господа, що ходить по саду, і, якщо їхні серця будуть чистими, вони відчують Його наближення та побачать Самого Творця. Люди жили тоді у присутності багатьох інших створінь, що посилаються Господом для служіння їм, спадкоємцям спасіння. Біблійні герої знали також про існування злих сил, яким вони повинні опиратися і яких перемагали, у скрутну хвилину звернувшись до Бога.

Яків бачив драбину від землі до неба і Господа на її вершині, а також ангелів, які сходять по ній угору і вниз. Авраам, Валаам, Маноах і багато інших мужів із трепетом дивилися на ангелів Божих і розмовляли з ними. До Мойсея Бог говорив із незгасимої купини. Ісая бачив Його, великого та возвеличеного, і чув серафимові голоси, що лунали на весь храм.

Але сучасні християни сприймають навколишній світ зовсім по-іншому, він для них холодний і безособовий, у ньому немає нікого, крім людей. Сліпі очі наших сучасників не можуть побачити Небесне Царство, та через це воно не втрачає своєї реальності. Якщо ми дійсно повіримо, то вже в земному житті зможемо насолоджуватися присутністю Божою та служінням Його небесних посланців.

Користь і шкода гумору

Отже, будьте наслідувачами Богів, як улюблені діти... і гидота, і марнославство або жарти, що непристойні вам, але краще дякування.

Еф. 5:1, 4

Хоча добре почуття гумору корисне у християнському житті, проте безконтрольний сміх може завдати душі великої шкоди. Багато людей терпіло в житті невдачі через власну фривольність. Апостол Павло попереджає нас про цю небезпеку. Він повчає, що християнину пристойно бути зайнятим не балаканиною або жартами, а подякою Господу. З цієї причини Павло ставить недоречні веселощі поряд із нечистотою, зажерливістю та ідолопоклонством.

Очевидно, що правильне ставлення до кумедних речей не є злом саме по собі. Всевишній створив нас із почуттям гумору, і кожна нормальна людина певною мірою володіє цим даром. В основі гумору лежить здатність людини вловлювати смислові невідповідності й безглуздості.

Однак гумор і легковажність – це далеко не одне й те саме. Культивування несерйозного ставлення до життя слід визнати одним із найбільших проклять сучасного суспільства. Ця біда проповзла й у церкви, позбавивши нас безлічі духовних благословень. Кожен із нас має знайомих, які нічого не сприймають серйозно. Все навколо викликає у них сміх і жартівливі зауваження. Навіть серед мирських людей така поведінка не вважається пристойною, і вже тим більше вона не повинна заохочуватися християнами.

Я не бачу користі від зневіри та не вважаю шкідливим добрий жарт. Але тільки серйозне ставлення може зробити нас однодумними з Господом, Його пророками й апостолами, щоб ми досягли істинного блаженства, що є невід'ємною частиною християнської духовності.

Збудовані на основі апостолів і пророків, де наріжним каменем є Сам Ісус Христос... що на ньому і ви разом будуєтеся Духом на оселю Божу.

Еф. 2:20, 22

Церква Божа найперше повинна дивитися на Ісуса Христа, Який є її Главою і Господом. Після цього їй слід приділяти увагу собі та навколишньому світу, дотримуючись розумного балансу. Зрозуміло, Церква не повинна надмірно концентруватися на собі.

Я маю на увазі, що добрим християнам потрібно випробувати себе, чи у вірі вони, а всій Церкві необхідно бути самокритичною та готовою до виправлення недоліків. Віруючі люди повинні перебувати у стані постійного каяття перед Господом, шукаючи Його всім серцем, звиряти своє життя та вчинки зі Священним Писанням і добровільно підкорятися волі Божій.

Щодо стосунків зі світом, то думаю, що Церкві необхідно усвідомлювати власне призначення на землі та свій обов'язок відносно всього людства (Рим. 1:14–15). Вона повинна з усією серйозністю ставитися до слів Господа: «Ідіть по цілому світові, та всьому створінню Євангелію проповідуйте!»; «І Моїми ви свідками будете в Єрусалимі, і в усій Юдеї, і Самарії, та аж до останнього краю землі».

Церква має дві основні задачі: сповістити Євангеліє цьому світу і триматися християнства новозаповітного зразка. Якщо ми народам землі несемо обміліле та знесилене християнство, то ми не дотримуємося заповіді Ісуса Христа і не виконуємо обов'язок перед невірними людьми.

Браття, як людина й упаде в який прогріх, то ви, духовні, виправляйте такого духом лагідности.

Гал. 6:1

Нерідко доводиться відчувати сумне почуття і навіть духовну скорботу, бачачи, як деякі люди, що називають себе християнами, йдуть шляхами цього світу. Можливо, нашим першим бажанням буває негайно підійти до них і почати емоційно докоряти, але це вкрай рідко призводить до успіху. Очевидно, що обурення в цьому випадку – не від Духа Святого; так ми людині ще більше зашкодимо, ніж допоможемо.

Сатана святкує перемогу, коли йому вдається спровокувати нас на гнів, коли бачимо духовно занепалих братів. Не можна в боротьбі з гріхом починати самим грішити. Недобре також приводити людей до Господа, похмуро повчаючи їх, «бо гнів людський не чинить правди Божої».

Найчастіше вчинки, скоєні в дусі благочестивого обурення, мають наслідки, які простягаються набагато далі, ніж ми можемо собі уявити. Мойсей одного разу роздратовано вдарив палицею по скелі. І цим ударом, сам того не відаючи, Божий чоловік закрив собі шлях до Обіцяного краю.

Сьогодні нелегко бути на Божому боці, зберігати дух добросердя до тих, кого нас покликано викривати. Але все-таки це здійснення завдання! Як і в інших справах, тут Ісус Христос є нашим досконалим прикладом. Він сильний зробити неможливе, якщо ми смиренно Йому підкоримося. Господь укаже нам, як протистояти гріху з добрим серцем і викривати з любов'ю, а Святий Дух допоможе це здійснити.

А ти нащо осуджуєш брата свого?.. Бо всі станемо перед судним престолом Божим.

Рим. 14:10

Бог у Своїй безмежній любові та премудрості дав людям багато духовних дарів, необхідних їм для служіння. Християнам немає потреби шукати чогось більшого. Однак на нас тепер покладено серйозну відповідальність. Біблія вчить, що настає той день, коли нам доведеться з'явитися на судилище Христове, і тоді кожен дасть відповідь у тому, що робив, живучи на землі.

Того дня все наше життя буде оголено, і те, що ми зробили, покладаючись на свої сили і задля власної слави, віднесе вітром, як нікчемну солому, нічого не варту в порівнянні зі справами і служінням, здійсненими в силі Святого Духа. Так Господь відокремить дорогоцінне від нікчемного, а те, що виявиться золотом, сріблом і самоцвітами, витримає випробування божественним вогнем. Того дня все, що належить до справ плоті, навіки піде, а здійснене Духом Божим повіки стоятиме.

Чи приймаєте ви в покорі, що суверенний Бог у Своєму одвічному задумі визначив, аби Його духовний труд на землі відбувався через щирих християн, чоловіків і жінок? Господь дає їм особливі духовні дари та здібності, незважаючи на те, що багато Його дітей – найпростіші люди.

Христос каже, що ми «прийємо силу» через дію Святого Духа, а разом із цією силою до нас придуть благодатні дари та плоди істинного благочестя. Від християнина вимагається лише довіритися і дозволити Господу повністю ним керувати.

Труднощі служіння

...Скинений той, хто братів наших скаржив, хто перед нашим Богом оскаржував їх день і ніч! І вони його перемогли кров'ю Агнця та словом свого засвідчення...

Об. 12:10–11

Відповідно до інформації від страхових компаній, служителі церкви мають мало ризиків у своїй професійній діяльності – що стосується фізичної безпеки.

І все ж християнські служіння є дуже непростою та небезпечною справою. Ненависть, яку живить диявол до духовних наставників дітей Божих, поступається лише його неприязні до Самого Ісуса Христа. Причина очевидна. Істинний служитель, який наслідує Спасителя, становить загрозу для влади диявола, адже хороший духовний наставник навчає свою паству спростовувати всі аргументи сатани, і свідчить про близьку поразку ворога душ людських. Не дивно, що диявол ненавидить таких людей.

Сатана, мріючи про свою перемогу, і вдень і вночі вигадує різні пастки і засідки для служителів. Напевно, найкращим порівнянням використовуваної дияволом зброї є отруйні стріли, що паралізують жертву, але не вбивають її миттєво, бо сатана зацікавлений саме в цьому. Неefективний і ледве живий служитель зробить для нього набагато більше, ніж гідний померлий пастор.

Таким чином служителю загрожують чималі духовні небезпеки, хоча часом ворог завдає й тілесних ран, аби зашкодити його душі.

Але через те, що берете ви участь у Христових стражданнях, то тіштеся, щоб і в з'явленні слави Його раділи ви й веселились.

1 Пет. 4:13

Вважаю, що життя більшості сьгоднішніх християн не відповідає їхньому духовному званню. Внаслідок цього сучасне християнство стало настільки слабким, що його можна порівняти з дуже слабим розчином, який, якби називався отрутою, то нікому не заподіяв би шкоди, а якби називався ліками, то нікого б не вилікував.

Багато християн не відчуває в житті радості і щастя, бо не має святості. Святості ж вони не мають тому, що не наповнені Святим Духом. Вони не наповнені Ним, бо не відокремлені від світу. Дух Святий не входить у серця тих віруючих людей, які змішалися зі світом. Господь не може привести до святості тих, чії серця не прагнуть Ним наповнитися. А кого Дух Святий не може привести до святості, ті й не будуть щасливими.

Сучасний середньостатистичний християнин аніскільки не схожий на Ісуса Христа. Доказом цього служать сумні тенденції серед Божих дітей. Християни морально слабкі й у боротьбі з гріхом часто зазнають поразок. Розуміння ними духовних істин притупилося, найчастіше вони живуть набагато нижче біблійних стандартів і, отже, не підпорядковують своє життя Божій волі.

Потрібно чесно визнати, що практичне застосування Євангелія в житті християн сьогодні опустилося до найнижчого рівня, коли людина хапається за соломинку, щоб тільки втриматися в Царстві Божому.

Ніхто не завадить Богу

Коли хоче хто волю чинити Його, той довідається про науку, чи від Бога вона...

Ів. 7:17

Існує хибна думка, нібито вороже налаштовані люди або ж несприятливі обставини можуть завадити здійсненню Божої волі в житті людини. Однак, на щастя, це зовсім не так.

Однією з благословених граней християнської віри є її дивовижна стійкість супроти усіляких негараздів. Герберт Уеллс якось сказав, що вважає буддизм найкращою релігією, але потім додав, що буддизм може мати успіх лише у країнах із теплим кліматом.

Якби суть істинної віри зводилася лише до певних зовнішніх атрибутів, то її можна було б знищити за допомогою суворих заборон і спеціальних законів. Якщо ж віруючий поклоняється Богу в душі та правді, то жодні заборони й покарання не зможуть перешкодити йому молитися та славити свого Господа. Християнин, який твердо вирішив слідувати волі Божій, має досконалу свободу. Ніхто не зможе йому завадити. Труднощі починаються тоді, коли ми опираємося Господу і проявляємо свавілля. Якщо ми у візерунок свого життя вплітаємо нитки егоїстичних бажань, то відразу ж стикаємося з багатьма труднощами.

Суть істинного поклоніння Господу – це любити всім серцем, беззастережно вірити, безперестанно молитися, прагнути святості й уподібнення Ісусу, творити добро, на яке ми тільки здатні заради Христа. Хто так чинить, тому ніхто ніколи не зможе перешкодити!

Любов справжня й оманлива

2
грудня

Бога не бачив ніколи ніхто. Коли один одного любимо, то Бог в нас пробуває, а любов Його в нас удосконалилась.

1 Ів. 4:12

Під час Свого земного життя наш Господь Христос являв любов до дітей, митарів, блудниць, немічних... І Його любов до кожної людини була щирою та нелицемірною. Справжні учні Ісуса Христа прагнуть у цьому наслідувати свого Господа.

Буває, що у християнських служителів проявляються більші симпатії до різних релігійно-філософських ідей, ніж до реальних людей, святих і грішних. Деякі проповідники цікавляться безбожниками так само, як ентомолог Жан Фабре досліджував життя бджіл у вулику або чорних мурах в їхньому мурашнику. Звісно, і комах потрібно вивчати, в них навіть можна чогось повчитися, та водночас не варто забувати, що ніхто з людей за ними не сумуватиме й заради них не піде на смерть.

Такі дивні служителі церкви виявляють себе також через специфічний стиль власних проповідей. Вони впевнені, що їхні слухачі нарівні з ними знайомі з історією, філософією та богослов'ям, тож використовують безліч натяків і недомовок, посилаються на книги, відомі лише їм одним, і помилково тлумачать спантеличені погляди своїх прихожан як захоплення їхньою геніальністю. Для мене залишається загадкою, чому віруючі люди терплять цю ситуацію і продовжують видавати платню таким служителям. Цю головоломку я додаю до довгого списку речей, яких не розумію і, певно, вже ніколи не зрозумію.

Тож ви, люблені, знаючи це наперед, стережіться, щоб не були ви зведені блудом безбожних і не відпали від свого вґрунтування.

2 Пет. 3:17

Люди, які в наш атомний вік довіряють Біблії, знають істину, невідому решті світу. Коли буде випущено останній реактивний снаряд і скинуто останню бомбу, на земній кулі залишаться живі люди! Коли наш світ пройде крізь жахи Армагеддона, у ньому все одно залишаться жити люди, такі як ви і я, а не якісь там чудовиська.

Деякі мислителі стверджують, що людство зможе уникнути знищення тільки в тому разі, якщо прийме етику Ісуса Христа. Якби це було так, то нам довелося б змиритися з неминучістю ядерного вибуху, адже значна частина населення землі перебуває під контролем комуністів, які активно борються з християнством і одержимі ідеєю не залишити від нього і сліду у своїх країнах. Крім того, багато народів світу також не прийняло християнство і не поспішає цього робити.

І хоча західний світ висловлює свою прихильність до християнства, та насправді майже всі його лідери заражені егоїзмом, жадібністю, честолюбством, гордістю та хиттю. Вони час від часу говорять добрі слова про Ісуса Христа, та їхній спосіб життя свідчить, що вчення Спасителя не мало на них серйозного впливу. Незважаючи на настільки сумний стан справ, християни мають сміливість радісно співати навіть біля підніжжя вулкана, що погрожує їх спопелити!

Ситуація у світі не вийшла з-під контролю. Хоч би якою жахливою вона нам здавалася, Господь усе одно пробуває на Своему престолі та панує над усім.

Святість і поклоніння Богові

4
грудня

А хто сіє для духа, той від духа пожне життя вічне.

Гал. 6:8

Незважаючи на правильність твердження, що сповнення Духом Святим дає християнину сили для служіння, це ще не вся істина. Духовні сили – лише один із наслідків сповнення Святим Духом. Не побоюся сказати, що воно навіть на останньому місці за значимістю. Всупереч поширеній думці також зауважу, що «служіння цьому віку» не є найпершим обов'язком християнина і його основним призначенням.

Головне, що робить Святий Дух, – це відновлення особистого спілкування занепалої душі з Богом, як наслідок її відродження. Для цього Святий Дух спочатку серцю розкаяного грішника являє образ Ісуса Христа (1 Кор. 12:3). Потім Він просвітлює народжену згори душу дивовижним світлом, що лине від лику Христа (Ів. 14:26; 16:13–15) і веде спрагле серце до глибин і висот пізнання Бога та спілкування з Ним. Необхідно пам'ятати, що ми пізнаємо Ісуса Христа тільки за допомогою Святого Духа і маємо Його стільки, скільки це дає нам Святий Дух.

Насамперед Господь шукає Собі шанувальників і тільки потім – працівників. Єдині працівники, яких Він сприймає, – це ті люди, які добре оволоділи вже майже забутим мистецтвом поклоніння. Не може такого бути, щоб всемогутній і святий Бог настільки потребував працівників, що прийняв би до Себе на службу будь-кого, хто має силу, незважаючи на моральні якості. Якщо знадобиться, то й каміння при дорозі кричатиме, підносячи хвалу Ісусу Христу, й легіони ангелів з радістю поспішать виконати Його волю. Безсумнівно, Святий Дух бажає наділити нас дарами і силою для служіння, але спочатку все-таки йдуть святість і поклоніння.

Бо то Ним створено все на небі й на землі, видиме й невидиме... А Він є перший від усього, і все Ним стоїть.

Кол. 1:16–17

Усвіті віруючий усюди бачить Бога і Ним захоплюється. Я читаю у старій книзі, що називається біблійним словником, визначення слова «світ» у Новому Заповіті. Воно звучить так: «Світ – це впорядкована, організована система, сукупність усіх форм матерії на землі й у всесвіті».

Кожна людина, яка хоч крихту знає про Бога, не сумнівається, що Він створив цей світ гармонійним, тому що Сам Господь є основою всього порядку. Він не є причиною безладу – хай то в суспільстві, сім'ї, людській душі чи зовнішньому вигляді.

Деякі люди припиняють дбати про свою зовнішність, вважаючи, що так вони матимуть духовніший вид. З такою думкою не можна погодитися. Якщо ви маєте волосся, то воно повинне бути зачесане. Помиляється той, хто вважає ознакою великої духовності заяложену сорочку, яку варто було б випрати, або пом'яті штани, які краще все ж попросувати. Господь хоче, щоб Його діти частину свого часу приділяли підтримці чистоти та порядку.

І я не думаю, що Господа засмучують богослужіння, під час яких ми визначаємо наперед, які гімни будемо співати і про що проповідувати, бо наш Господь не є Богом безладу, а порядку.

*Отче Мій, коли можна, нехай обмине ця чаша Мене...
Та проте, – не як Я хочу, а як Ти.*

Мт. 26:39

Там, де немає свободи вибору, немає ні гріха, ні праведності, бо в основі цих понять лежать добровільні дії. Хоч яким би гарним був чийсь учинок, він не має реальної цінності, якщо здійснений за зовнішнім примусом. Невільний вчинок позбавлений моральної сили.

Гріх є самовільним супротивом Богу. Якщо людина не знайома з нормами моралі або ж не має свободи вибору, то її погані вчинки не є гріховними (оскільки гріх є порушенням закону, а це порушення повинно бути усвідомленим). Люцифер став сатаною, коли прийняв рішення: «Зійду я на небо, повище зір Божих поставлю престола свого». Тут ми виразно бачимо вибір, який зроблено на користь царства темряви. У цьому гріховному діянні присутні як розум, так і воля.

Ісус Христос явив святість, коли в духовній борні промовив Отцю: «Не як Я хочу, а як Ти». Тут ми теж бачимо добровільний вибір із цілковитим розумінням його наслідків. В Ісусі Христі точилася боротьба двох волей: Людини, Яка була Богом, і Бога, Який був Людиною, – і зрештою людська воля добровільно підкорилася волі Божій.

З цих прикладів нам очевидні великі розбіжності в діяннях Ісуса Христа й сатани. Так святий відрізняється від грішника, а небо – від пекла. Секрет святості полягає не у знищенні свободної волі, а в радісному підпорядкуванні її волі Божій!

...Надію, що лежить перед нами, що вони для душі як котвиця, міцна та безпечна, що аж до середини входить за заслону.

Євр. 6:18–19

«**Надія**» є одним із найвагоміших слів, залишених нам Ісусом Христом. Звичайно, це слово вживалося і раніше, але в устах Спасителя воно знайшло нове чудове значення. Надія – це гармонійне співзвуччя, або загальний напрямок усіх біблійних книг. Вона задає тон і створює особливу атмосферу очікування та передчуття дива у Священному Писанні.

Наша земна надія часто виявляється марною. Проте християнська надія – жива. Старе англійське слово «lively» колись означало «живий, живе», воно немов іде від Самого Бога, як найкраще висловлюючи біблійне розуміння життя. Це слово в англійській Біблії використовується для опису Самого Господа, коли про Нього говориться, що Він – живий Бог. Надію християнина наш Господь наповнює Собою і *відживляє її*.

Справжня християнська надія має міцну основу. Ми народилися від Бога, стали новим творінням, тому в нашому сподіванні немає порожнечі, суєтності та нездійснених мрій. Жодне з найкращих місць на землі – Тадж-Махал, Букінгемський палац, Білий дім – не зрівняється зі славою, що належить дитяті Божому. Воно бачило справжнє диво, випробувало дію Божої благодаті, а ще йому даровано небесну спадщину, живу надію.

Християнин має відвагу сподіватися і чекати на велике від Господа, його мрії високі й духовні. І живий Бог не залишиться в боргу!

*Він нас спас не з діл праведности, що ми їх учинили були,
а з Своєї милости через купіль відродження й обновлення
Духом Святим.*

Тит. 3:5

На наших очах з'явилося покоління християн, які вірять, що можна «прийняти» Господа Ісуса Христа і водночас не відмовитися від світу. Однак ось що говорить Дух Святий: «Перелюбники та перелюбниці, чи ж ви не знаєте, що дружба зі світом – то ворожнеча супроти Бога? Бо хто хоче бути світові приятелем, той ворогом Божим стається» (Як. 4:4); «Не любіть світу, ані того, що в світі. Коли любить хто світ, у тім немає любови Отцівської» (1 Ів. 2:15).

Ці слова не вимагають особливих роз'яснень, їх просто потрібно виконувати. Хибно вважати, ніби ми можемо отримати виправдання від Господа, не змінюючись внутрішньо. Виправдання і відродження – не одне й те саме, богослов'я розділяє ці поняття, але в житті новонаверненого християнина вони йдуть пліч-о-пліч. Коли Бог проголошує людину праведною, то Він одразу ж починає її такою робити.

Не можна отримати виправдання від Бога без зміни серця віруючого. Сьогодні наші церкви наповнені людьми, які далекі від високих Божих вимог. Багато з них так і продовжує жити, вважаючи, що можна отримати спасіння без покаяння, знайти сенс життя в релігії, не дбаючи про праведність. Духовне пробудження повертає людей до істинної віри, що освячує серця і веде до праведного життя.

Диво народження згори

*Хто вірує в Мене, той учинить діла, які чиню Я, і ще
більші від них він учинить, і більше цих сотворить, бо
Я йду до Отця.*

Ів. 14:12

Я щиро вірю, що все дійсно цінне у християнстві є дивом. Зовнішній блиск і краса християнських храмів не потрібні, ми запросто можемо без них обійтися. Але в самому Божому посланні до нас і в серцях щирих християн є місце диву й душевному трепету, в чому, по суті, й полягає християнська віра.

Коли апостол Петро написав, що Бог «великою Своєю милістю відродив нас до живої надії через воскресіння з мертвих Ісуса Христа», він максимально наблизився до головного дива в Новому Заповіті, до нового народження, або народження згори. Вчення про Божу благодать завжди було однією з головних істин віри, від заснування Церкви до сьогодні.

На жаль, деяких проповідників відсторонили від кафедри за те, що вони у своїх проповідях учили про неземну природу Божих діянь. Я ж повністю підтримую їх у тому, що це тісно пов'язані між собою поняття. Практичне життя є необхідним продовженням головного дива в житті християнина, і ми нікуди від цього не подінемося.

Народження згори ми розуміємо як створення нової людини в серці, де раніше жив гріх. Нова людина посідає місце старого Адама, і тоді відбувається таємниче духовне народження. Це унікальна Божа робота в людській природі.

Просіть – і отримаєте, щоб повна була ваша радість.

Ів. 16:24

Сьогодні народ Божий виявляє якийсь жах, від якого аж серце холоне, що заважає святому вираженню радості й захоплення. Ми намагаємося сказати, що щасливі з Господом, але настільки старанно контролюємо свої емоції, що спалахи справжньої радості в нас трапляються дуже рідко.

Деякі християни приходять додому зі стадіону і говорять пошепки, бо вони захрипли, підтримуючи улюблену команду, але ніхто з нас іще не захрип від радісних вигуків, які славлять Господа за явлення Його слави в усьому світі.

Подібне ставлення до служіння прославлення Творця свідчить про холодність наших сердець. Ми ніби уникаємо сонця та прагнемо залишатися в тіні, не знімаємо жалобних завіс зі своїх сердець. Це особливо помітно в церкві під час нашого співу. Дуже часто ми ледве чуємо музичний ритм і співаємо без внутрішнього підйому, не відчуваючи ні благословень, ні врочистості, ні радості від воскресіння та перемоги Ісуса Христа.

Чому так відбувається? Думаю, проблема в тому, що ми занадто зосереджені на собі, а нам потрібно більше дивитися на Ісуса Христа. Ми часто падали й зазнавали поразок, бо покладалися на власні сили. І тому маємо так мало причин радісно співати.

Однак жодні людські зусилля, піт і сльози не підштовхують до духовних успіхів. Справжню перемогу було здобуто потом, слізьми та кров'ю Господа Ісуса Христа. Щоб дарувати нам цю перемогу, Він зазнав болісної смерті, помер і воскрес, і сів на небесах. Ісус Христос – наш Переможець!

Упокоріться перед Господнім лицем, і Він вас підійме!

Як. 4:10

Віруючі часто запитують, чи дійсно нам потрібно зі смиренням і лагідністю приймати всі життєві обставини. Думаю, християни не повинні миритися таким чином, щоб доводилося жертвувати істиною та мораллю. Закривати очі на істину не можна за жодних обставин. І не можна покорою виправдовувати компроміси з мораллю.

Бог нікого не закликає до несправедливого чи аморального самознищення. Однак Господь бажає, щоб ми змирилися під Його міцною рукою, і тоді все буде благом, навіть коли в нас почнуть жбурляти каміння.

Закликаючи Свій народ до справжньої покори, Бог водночас дає обітницю, що свого часу його піднесе. «Свого часу»... Бог знає, коли ми зможемо досягти досконалості, коли здійснення обітниці принесе найвеличнішу славу Господу та найбільшу користь людям. Це і є «свого часу».

Можливо, нам, із волі Божої, доведеться чекати цієї години дуже довго. Але одного разу Господь вшанує і піднесе нас. Він добре знає, що для людини краще, хоче перетворити нас на святих, які здатні віддавати Йому честь за всіляких обставин. Пам'ятатимемо, що Ісус Христос добровільно упокорив Себе, погодившись прийняти смерть від рук людей-грішників, і тим самим Він упокорив Себе під руку Божу!

Щоб були подібні до образу Сина Його, щоб Він був перворідним поміж багатьма братами.

Рим. 8:29

Вчення про виправдання вірою – безсумнівна біблійна істина, що звільняє від безплідного законництва та марної самовпевненості. Однак сьогодні це вчення часто сприймається настільки перекручено, що навіть стає перепорою для пізнання Бога, бо звернення до Нього тлумачиться механічно й бездушно. Людина може «вірити», ніяк не проявляючи це у практичному та моральному житті, не турбуючи своє «я», що успадковане від Адама. «Прийняття» Ісуса Христа не викликає особливої любові до Нього. Людина нібито спасенна, проте не жадає й не шукає Бога.

Сучасні вчені втратили Господа, вивчаючи чудеса цього світу, а християнам загрожує реальна небезпека, маючи сповнене чудес Боже Слово, втратити зв'язок із Богом. Ми майже забули, що Бог є Особистістю і з Ним можна мати довірчі відносини.

Як і будь-яка особистість, наш великий Господь мислить, висловлює волю, радіє, відчуває, любить, бажає, страждає... Він відкриває нам ці якості Своєю Особистості, щоб ми могли краще пізнавати Його.

Справжня віра – це близькі взаємини людей зі своїм Творцем. Як написано: «Життя ж вічне – це те, щоб пізнали Тебе, єдиного Бога правдивого, та Ісуса Христа, що послав Ти Його» (Ів. 17:3).

Будьте тривалі в молитві, і пильнуйте з подякою в ній.

Кол. 4:2

Я зустрів християн, які говорили, що не варто молитися за одне й те саме знову та знову, бо, коли віримо по-справжньому, то отримаємо відповідь уже після першого свого прохання. Будь-яке повторене прохання – це нібито прояв невіри.

Я запевняю, що в цьому вченні є три неправильні аспекти. По-перше, тут ігнорується багато місць Священного Писання. По-друге, це вчення на практиці мало використовується, бо навіть найсвятіші люди старанно моляться за одні ті самі потреби. І по-третє, така теорія позбавляє християнина постійності в боротьбі з плоттю і дияволом за допомогою могутніх заступницьких молитов.

Хорошим заступником буває не той, хто звертається з проханням тільки раз, а успішний прохач знає, що не отримає бажаного з першої спроби. Крім того, це вчення сприяє розвитку духовної гордині в людині. Помітивши зверхню посмішку на обличчі християнина, що «молиться лише раз», ви відчуєте зарозумілість у його серці. Поки інші віруючі перебувають у духовній боротьбі та заступницьких молитвах перед Господом, зверхники пасивно «чекають відповіді» на одноразово проголошені ними слова. Вони більше не моляться, бо вже помолилися! Диявол анітрохи не боїться таких християн. Він уже взяв гору над ними, підкоривши їх своїй мінливій логіці.

Та ви приймете силу, як Дух Святий злине на вас, і Моїми ви свідками будете... аж до останнього краю землі.

Дії, 1:8

Поширена думка, ніби головним завданням Церкви є сповіщення Євангелія до краю землі, є цілком хибною. Головне завдання Церкви – бути духовно гідною служіння благовістя. Наш Господь сказав: «Ідіть», але Він також сказав: «Чекайте обітниці...» І спочатку потрібно було очікувати, а потім вирушати. Якби учні вирушили на місіонерську ниву до настання дня П'ятидесятниці, це призвело б до духовної катастрофи. Апостоли змогли б повернути небагатьох, собі подібних людей, і це змінило б історію всього світу на гірше, бо мало б сумні наслідки в майбутньому.

Теоретично питання насіння, яким є Слово Боже, має зродити відповідний плід, незалежно від духовного стану сіячів. Однак на практиці цього не відбувається. Одна й та сама проповідь, яка прозвучала до язичників із вуст проповідників різного духовного рівня і благочестя, призведе до неоднакових результатів. Їхні новонавернені суттєво відрізняться один від одного, і незабаром з'являться нові церкви різного спрямування, які мають, однак, тісний зв'язок із практичним життям їхніх засновників.

Християнство завжди приносить плід «за родом своїм». Представники духовно слабкої церкви, вирушаючи аж на край землі для сповіщення Благої звістки іншим народам, усе одно зможуть насадити церкви тільки такі, що схожі на їхні власні.

Тільки праведні дякувати будуть Іменню Твоєму, невинні сидітимуть перед обличчям Твоїм!

Пс. 139:14

Ужитті віруючі мають святе і таємниче відчуття Божої присутності. Якщо ми Христові, то все наше єство силою Його Духа прагне уподібнитися Господу, і тоді Бог відкриває нам багато чудесного, являючи Свою незриму присутність.

Мені доводилося зустрічати Божих людей, які випромінювали святе сяйво, проте самі вони того не усвідомлювали через свій смиренний і лагідний дух. Спілкування з ними означало для мене більше за всі вчені книги, що я прочитав у житті. Я глибоко вдячний усім викладачам, у яких протягом багатьох років навчався біблійних дисциплін, але повинен визнати, що вони в мою голову вкладали тільки знання. А ті брати, яких я зараз згадую, наставляли моє серце. Вони володіли дивовижним і складновиразним даром, особисто знали Бога та жили в Його присутності.

Це так прекрасно, коли ми можемо сказати про свого знайомого, нашого брата в Господі: «Він воістину чоловік Божий!» Йому навіть не потрібно щось звіщати людям, бо ті все бачать самі, як цей християнин тихо і впевнено проживає кожен день. У його житті є Бог, і Його голос звучить для християнина голосніше за всі інші голоси цього світу. О, якби ж і ми щомиті жадали пізнання Бога та присутності Його у своєму житті!

Щоб ми виправдались Його благодаттю, і стали спадкоємцями за надією на вічне життя.

Тит. 3:7

Людина у своєму житті безперервно рухається з однієї точки, де перебувала в минулому, до іншої, де доведеться опинитися в майбутньому. Це стосується не тільки християнина, а й будь-кого. Нове народження не виробляє готовий продукт. Щойно духовнонароджена людина так само далека від досконалості, як і немовля, що тільки-но з'явилося у світ. Немовля миттєво опиняється під дією могутніх сил, що впливають на його формування, та від яких, наприклад, значною мірою залежить, стане воно добропорядним громадянином або злочинцем. Є надія, що з часом людина сама обере ту силу, що продовжить її формування. Реалізуючи свою свободу вибору, вона зможе віддати себе у правильні руки.

Так само й народжений згори християнин повинен рости і розвиватися. Віддавши себе в руки Господа й упокорившись Його святому впливу, юний християнин поступово перетворюється на Божу людину.

Інший варіант розвитку подій: християнин чинить нерозумно, опиняється в поганій компанії, та зрештою перетворюється на непридатну посудину, що не приносить користі людям і ганьбить майстерність небесного Гончаря.

Мудрий християнин скористається всіма духовними засобами, щоб тільки не відпасти від благодаті. Для вибору на користь добра йому потрібно постійно перебувати у спілкуванні з Богом, а Господь Сам зробить усе інше!

Християни потребують один одного

*Але дорогоцінною кров'ю Христа, як непорочного
й чистого Ягняти...*

1 Пет. 1:19

У великодніх установленнях Всевишнього для ізраїльського народу добре видно прообраз общинного християнського життя: «Нехай візьмуть собі кожен ягня за домом батьків, ягня на дім». Таким чином, Бог передбачив для кожної сім'ї одне ягня. Коли ж з'явився Іван Хреститель, він проголосив, вказуючи на Спасителя: «Оце Агнець Божий». Старозаповітне ягня призначалося одній родині, але великодні ягнята всі разом указували на великого Агнця, Який уже не належав ізраїльському народу, а був Агнцем Божим.

Християнській вірі притаманний аспект *комуни*. Це прекрасне слово, хоча воно й утратило свою чистоту через комунізм. Народ Божий відділений від усіх інших мешканців землі, тому віруючі відчують тісний зв'язок між собою. Християни належать одне одному більше, ніж своїй країні. Також віруючі насамперед є власністю Ісуса Христа й тільки потім – своїх чоловіків і дружин.

Діти у християнських родинх передусім належать Господу, а потім своїм батькам. Ми всі – члени великої Божої сім'ї. Віруючі в Ісуса Христа в цьому світі становлять окреме царство. Це новий народ посеред старих племен. Це царське священство, народ святий, вибраний рід, християни, які цінні один одному, бо вони поріднилися через кров Божого Агнця!

Знаєте час, що пора нам уже пробудитись від сну... Тож відкиньмо вчинки темряви й зодягнімось у зброю світла.

Рим. 13:11-12

Настане день, коли Церква зможе послабити свою пильність, відкликати вартових і жити в мирі та безпеці. Однак поки цей час не настав, нам потрібно чатувати. Все добре в цьому світі перебуває під натиском злих сил і продовжує жити лише завдяки піклуванню та захисту Всемогутнього Бога.

Церква перебуває у ворожому світі. Вороги тіснять її зовні та зсередини. І вони знищили б Церкву, якби на її боці не виступила могутніша сила. Християнин загинув би в нерівній боротьбі з одним тільки зовнішнім ворогом, якби не зміцнювався Божою благодаттю. Тому сила Святого Духа нам не просто бажана, а необхідна для виживання. Без допомоги згори діти Божі не зможуть зберігати свою духовність на грішній землі. Перед нами дуже багато серйозних перешкод.

Церква є живим організмом, і їй загрожує небезпека з боку таких ворогів, які нападають на все живе. Фізично людина може боротися зі своїми ворогами навіть у стані сну, але духовно Церква на таке не здатна. Вона повинна пильнувати й завжди бути готовою до відбиття атак ворога, інакше їй не перемогти.

Церкві також необхідно знати своїх запеклих ворогів в обличчя і рішуче їм протистояти: невірству, самовдоволенню, самоправедності, людському страху, любові до розкоші й усього мирського, самовпевненості, гордості й нечистим думкам. Ми повинні боротися з усією цією скверною, не зводячи очей з Ісуса Христа, Начальника і Виконавця нашої віри.

Заорганізованість християнського життя

Я для того тебе полишив був у Криті, щоб ти впорядкував недокінчене та пресвітерів настановив по містах, як я тобі звелів.

Тит. 1:5

Протягом багатьох років мене непокоїла тенденція до заорганізованості християнського суспільства, я про це неодноразово говорив, що навіть потім мене звинуватили в деякому анархізмі. Насправді це не так.

Певна організація просто необхідна всьому нашому всесвіту й людському суспільству. Без цього не могли б існувати ні наука, ні держава, ні сім'я, ні мистецтво, ні музика, ні література, жодна інша творча діяльність.

Людина, яка відкидає організаційну структуру в церкві, вочевидь, не знайома з реаліями навколишнього життя. Мистецтво – це впорядкована краса, музика – гармонія звуків, філософія – організоване мислення, наука – сувора система знань, держава – добре влаштоване суспільство. Невже на цьому тлі Церква Господа Христа може існувати безладно? Пульсуюче серце Церкви свідчить про її життя. Як чудово сказав Генрі Скугал: «Життя Бога – в душі людини». Це дивовижне життя Ісуса Христа в нас і є божественною таємницею та великим чудом. Якби ж вона не мала змісту, форми й певної впорядкованості, то не змогла б належним чином явити себе суспільству.

Та водночас існує реальна небезпека, що деякі християни замінять справжнє духовне життя якоюсь релігійною організацією. Тоді вони матимуть «ім'я, ніби живий», проте насправді виявляться мерцями. Пам'ятатимемо про це, щоб не впадати в жодні крайнощі.

*Отож прославляйте Бога в тілі своєму та в душі своєму,
що Божі вони!*

1 Кор. 6:20

Християнин покликаний дійсно жити для слави Божої. І слова апостола Павла: «Усе на Божу славу робіть», – це не просто благочестиве побажання. Це невід'ємна частина Господнього одкровення, до якого ми повинні беззастережно прислухатися.

Християнин має привілей своїм служінням і вчинками множити славу Божу. Павло до цього включає навіть найпростіші справи, не оминаючи їжу й питво, які об'єднують людину з тваринним світом. І якщо такі звичні дії можуть служити для слави Божої, то важко уявити на землі ситуацію, в якій християнин не міг би прославити Господа.

У Новому Заповіті сказано про прийняття Сином Божим людського тіла, як про щось самозрозуміле. Цей факт абсолютно очевидний у Священному Писанні. Господь Ісус, живучи на землі серед людей, не вчинив жодного гріха. Його життя в тілі назавжди спростовує хибну ідею, ніби людському тілу властиве дещо суперечливе Божеству.

Господь створив наші тіла, і ми не ображаємо Його своїми плотськими потребами за умови, що робимо все належним чином. Господь не соромить діл рук Своїх!

Дивлячись на Ісуса... що замість радості, яка була перед Ним, перетерпів хреста, не звертавши уваги на сором...

Євр. 12:2

Ті люди, які в житті пройшли долину страждань, добре знають, що людська душа має межу, за якою вона неспроможна більше жити без радості. Сам Ісус Христос перетерпів хресні муки, чекаючи на торжество воскресіння. Навіть найміцніша сталь зламається, якщо її занадто довго тримати під тиском. Бог знає, яку міру страждання здатний витримати кожен із нас. Йому відомо, скільки триватиме ніч, і Він дасть полегшення душі, посилаючи нам спочатку вранішню зорю, а потім і світанкові просвітки, які свідчать про початок нового дня.

Зазнаючи страждань, ви поступово відчуєте Божу любов. Серце почне погоджуватися з необхідністю пройдених випробувань. Ви на власному досвіді пізнаєте те, чого не здатні навчити жодні університети у світі: зцілювальна віра діє навіть тоді, коли тіло ще нездужає. Ви відчуєте і зрозумієте користь ночі, її здатність очищати, виділяти головне, вгамовувати, відганяти страх смерті і, що важливіше, – острах життя. Ви ясно усвідомлюєте, що інколи біль спроможний дати те, що не дасть радість. Біль здатний оголити суєтність земних дрібниць і наповнити серце жадобою небесного спокою.

Усе сказане не є чимось новим. Кожне покоління, що шукає Бога, заново відкриває для себе цю вічну істину про духовне життя. І віруючі, які повністю її приймуть, стануть тими святими мужами і жонами, яких так потребують наші церкви, щоб істинне християнство тривало й у наступних поколіннях.

По тому пізнають усі, що ви учні Мої, як будете мати любов між собою.

Ів. 13:35

Часом щирий християнин через якісь переживання віддаляється від інших віруючих, а потім починає наполегливо вишукувати в них недоліки. Це небезпечний стан душі, хоча факти можуть підтверджувати його правоту. Цілком можливо, що інші віруючі дійсно мають купу недоліків у своєму духовному житті. І хоча цей християнин формально може мати рацію у своїх судженнях, та його поведінка все одно є плотською. Потрібно з обережністю ставитися до будь-якого духовного досвіду, що робить нас менш терпимими до ближнього та не сприяє множенню любові до братів і сестер. Такий дух варто вважати оманливим.

Апостол Іван писав, що справжнім мірилом нашої віри є любов до ближнього. Він говорив, що, зростаючи у благодаті, ми зростаємо і в любові до всього Божого народу: «Кожен, хто любить Того, Хто породив, любить і Того, Хто народився від Нього» (1 Ів. 5:1).

Іншими словами: якщо ми любимо Бога, то любимо і Його дітей. Усі справжні духовні переживання тільки поглиблюють нашу любов до братів і сестер. І навпаки: все, що віддаляє нас від щирих християн, йде не від Бога, а від плоті або диявола. Тому прагнімо любити дітей Божих, аби ще більше догодити нашому Господу!

Усвідомлення присутності Бога

Блаженні чисті серцем, бо вони будуть бачити Бога.

Мт. 5:8

Усюди навколо є невидимий духовний світ, він оточує та обіймає з усіх боків. Цей світ – у межах досяжності нашої внутрішньої людини, тому готовий відкритися, коли ми цього побажаємо. Сам Бог перебуває поруч із нами, чекаючи нашого відгуку на Його присутність. І весь невидимий світ оживе для нас тієї ж миті, коли ми визнаємо цю велику реальність.

Коли ми дивимося на Бога, духовні поняття набувають для нас виразних зримих форм. Послух слову Ісуса Христа приносить нам одкровення від Бога (Ів. 14:21–23). Це не є грою уяви. Як великі знамення на горі Синай можна було побачити і почути, так і сьогодні чудова реальність гори Сіон досягається духовними органами чуття. Адже людська душа має очі, щоб бачити, й вуха, щоб чути!

Таке одкровення від Господа супроводжується даруванням християнину особливої чутливості, що дозволяє бачити Бога, як це було обіцяно тим, хто чистий серцем. До віруючого приходить невідоме раніше усвідомлення реальної присутності Бога, він чує і відчуває Того, Хто всесильною рукою дарує повноту життя. Безперервне сяйво світла просвічує душу, що лине до Нього. З кожним днем наше сприйняття Бога стає дедалі досконалішим. Господь – великий і всемогутній, і Його присутність у нашому житті – це ні з чим незрівнянна радість. І одного разу небо стане для нас реальнішим за всілякі земні діла.

Бог... в останні ці дні промовляв Він до нас через Сина, що Його настановив за Наслідника всього... Євр. 1:1-2

Безсумнівно, Господь постійно звертається до людей. Він бажає розповісти про Себе, передати святі істини тим, хто здатний їх сприйняти. Друга Особа Божества йменується Словом Божим, тобто чутним усім творінням проявом Господнього розуму.

Багато християн чомусь вважає, що Бог, промовивши раз через Священне Писання, занурився в мовчання, яке Він перерве лише тоді, коли всі люди постануть перед Ним на суді. Якщо це дійсно так, тоді Біблія є збіркою стародавніх істин, далеких від сьогодення, тож досліджувати цю книгу – доля вчених мужів і богословів.

Така точка зору завдає величезної шкоди душі віруючого. Якщо Бог більше не говорить до людей, то всім нам залишається лише покладатися на власний розум і життєвий досвід. Відповідно до цієї теорії, розум людський виявляється остаточним суддею істини й тим органом, за допомогою якого душа сприймає істину.

Та, на щастя, насправді все зовсім не так. Господь не мовчить і ніколи не зберігав тривалого мовчання, Його голос чути в усьому всесвіті. Записане Слово Боже живе та дієве, бо усне слово Господа звучить на небі та на землі. Як написано: «...І Дух свідчить, бо Дух – то правда. Бо троє свідкують на небі: Отець, Слово й Святий Дух; і ці Троє – одно» (1 Ів. 5:6-7).

Він прийшов... (сучасний переклад)

Ів. 1:11

«**Він прийшов**» – цими простими словами покладено тверду основу для всього богослов'я і для всієї істини! До того моменту, коли Ісус Христос прийшов у наш світ у людському тілі, життя на землі було «вічним минулим». Хоча вже від самого створення світу існували деякі вказівки на Нього: «Споконвіку було Слово... і Бог було Слово»; «Світлом правдивим був»; «Усе через Нього повстало»; «І життя було в Нім»...

І нарешті звучить: «Він прийшов». Ці чудові слова викликають здивування. Вся жалість до людей, на яку здатний тільки Бог, усе Його милосердя, любов та благодать викуплення, що линуть від самої божественної суті, – все це повною мірою проявилось в пришесті Ісуса Христа до людей. І всі надії та сподівання, прагнення та мрії про безсмертя, що криються в людському серці, втілилися в цих двох словах: «Він прийшов»!

Ця звістка глибша за всі філософії світу, тут немає навіть краплі перебільшення. Прихід Христа мав грандіозний вплив на всю земну історію, і звістка про цю подію, що сприймається в найвищому сенсі, більша за всю людську мудрість.

Оскільки Спаситель Ісус «Світлом правдивим був... просвічує кожну людину, що приходить на світ», довга ніч добігає кінця. І ми радіємо разом із Джоном Мільтоном:

Ось час настав, наблизилась зоря,
Коли, від Діви чистої роджений,
Явився Син небесного Царя –
Через Якого рід людський спасенний!

І до одних, хто вагається, будьте милостиві, спасайте і виривайте з огню, а до інших будьте милосердні зі страхом...

Юд. 1:22–23

«Співчуття» – одне з найважливіших слів у Новому Заповіті. Воно означає ототожнення переживань однієї людини з почуттями іншої. Наш Господь Ісус Христос глибоко співчував людям. Таке співчуття допомагає пережити біду. Сьогодні Христос більше не відчуває тих страждань, через які ми здобули спасіння. Він пройшов ці муки раз і назавжди, коли добровільно зійшов – перед лицем Отця і Святого Духа – на Голгофський хрест.

Ісус Христос більше не терпить мук заради нашого спасіння, але Він продовжує страждати, доки не поверне нас до Себе. Господь не закликає людей до спокутних страждань. Це було б неможливо, бо спокутування вже відбулося.

Але Спаситель закликає нас до єдиних з Ним відчуттів і до загальних переживань із тими християнами, хто сьогодні радіє чи страждає. Ісус Христос закликає Свій народ стати Його земним тілом, і як його голова Він знову може плакати, страждати і любити. Адже наш Господь має два тіла...

Перше – це тіло, в якому Ісус зійшов на хрест і зазнав страждань заради нашого спасіння. Друге тіло Христа сьогодні складається з людей, хто хрестився Святим Духом у день свого навернення. Апостол Павло говорить, що він радів у стражданнях, які переніс за колосян, заповнюючи недолік «скорботи Христової в тілі своїм за Тіло Його, що воно Церква». Саме в цьому тілі Ісус Христос на землі продовжує страждати й сьогодні, щоб навертати людей до Себе.

Даровані нам цінні та великі обітниці, щоб ними ви стали учасниками Божої Істоти...

2 Пет. 1:4

Суть християнського вчення, як воно представлено в Новому Заповіті, полягає в наступному: через викуплення кров'ю Ісуса Христа грішні люди стають єдині з Богом. І тоді Сам Господь перебуває в людині! Це і є повнота християнського життя, і вся пишнота майбутнього світу, по суті, буде продовженням і розвитком цього дивного досвіду єднання душі людини зі своїм Творцем.

Бог перебуває в людині! Я думаю, це і є серцем християнства. Хто не зазнав у своєму житті справжньої єдності з Богом, той ще не знає сили християнської віри. Все інше в духовному житті лише випереджає наше єднання з Господом. Втілення, спокутування, виправдання, відродження – чи не є всі ці Божі дії підготовкою до того довгоочікуваного моменту, коли Господь прийме до Себе викуплену душу та вже навіки перебуватиме з нею? Людина, що колись полишила Бога, через викуплення знову повертається до Нього і стає часточкою Його серця.

Також справедливо сказати: Бог, полишивши серце людини після гріхопадіння, повертається до Своєї колишньої оселі, щоб витіснити звідти ворога й повернути Собі славу. Вогонь П'ятидесятниці, що зійшов на очах у багатьох свідків, мав величезне значення для Церкви. Святий Дух на всі прийдешні століття Своім божественним вогнем відділив гідних на служіння Йому. Ті, хто був відзначеним цим знаменням, стали Його особливими обранцями, синами та дочками великого Вогню.

Замовчи ж, всяке тіло, перед Господнім лицем, бо Він пробудився з мешкання святого Свого!

Зах. 2:17

Серед християн поширена думка, ніби спів є найвищим виразом радості в Господі, на яку тільки здатна душа людини. Ця ідея настільки близька до істини, що оскаржувати її – справа невдячна. І все ж її потрібно перевірити на відповідність до Священного Писання та християнського досвіду.

Біблія і свідчення тисяч віруючих указують на духовний досвід, що перевершує спів. Дивовижна присутність Бога в житті людини дарує таке благословення, що наш язик неспроможний це описати, це найкращий шлях. Небагато християн пішло цим шляхом, хоча Господь відкриває його всім вірним. Істинне безмовне поклоніння Богові сучасні християни вже втратили. Рівень нашого духовного життя став настільки дрібним, що ніхто й не чекає на глибоке пізнання, відкладаючи це до прищестя Господа Ісуса. Тому ми співаємо пісні, щоб себе хоч якось підбадьорити.

Я аж ніяк не хочу принизити мистецтво співу. Створення світу супроводжувалося радістю хорів ангелів, Ісус Христос воскрес із мертвих і оспівав це разом із братами. І все ж є те, що перевершує спів.

Коли Дух Святий має простір у спокутному серці, там насамперед народжуються хвалебні слова, що линуть до Бога. Потім, коли мовлення знесилюється, серце починає співати. А коли вже й спів не може висловити всіх почуттів, настає тиша, в якій здивована душа пізнає невимовне блаженство.

І буде в ньому Престол Бога та Агнця, а раби Його будуть служити Йому. І побачать лице Його...

Об. 22:3-4

Якщо Бог – найвище благо, то найбільшим блаженством на землі для нас має стати пізнання Його. Кінцевою метою спокутування є безпосереднє спілкування з вічно благим Господом. У нашому сьогоднішньому стані ми не можемо дивитися на Бога фізичними очима, бо написано: «Ти не зможеш побачити лица Мого, – бо людина не може побачити Мене – і жити» (Вих. 33:20).

Та коли Ісус Христос здійснить перетворення у Своїх дітях, викуплені зможуть (навіть більше – для них це буде абсолютно природним) споглядати свого Спасителя. Апостол Іван писав про це: «Та знаємо, що, коли з'явиться, то будемо подібні до Нього, бо будемо бачити Його, як Він є» (1 Ів. 3:2). Це хвилююче переживання отримало назву Блаженне бачення, воно стане кульмінацією небесного блаженства. Відчувши його, всі святі перейдуть у блаженну вічність, де назавжди забудуть земні скорботи і страждання.

Я думаю, що більшості з нас доведеться чекати на Друге пришествя Ісуса Христа, щоб пережити чудо – побачити Всевишнього. На жаль, допоки ми багато втрачаємо від тієї променистої слави, що належить Його дітям за правом, яка була б доступною нам уже в цьому світі, коли б ми більше довіряли Господу та йшли шляхом святості.

Пахощі Господніх благословінь

30
грудня

*Бо в Ньому тілесно живе вся повнота Божества.
І ви маєте в Нім повноту...*

Кол. 2:9-10

Христос дарує незліченну кількість благословень Своїм дітям і такий достаток благ людський розум не здатний осмислити, а серце не знаходить слів для їхнього опису. Бернард Клервоський у своїх творах говорив про «пахощі пам'ятних благ Божих».

Такі пахощі – велика рідкість. Кожен послідовник Ісуса Христа повинен бути джерелом такого аромату, адже ми всі відчули на собі безмірну Божу доброту. Коли ми не знали Господа, то не могли про таке навіть подумати, але зараз нам ясно відкрилося все Його багатство. І це дійсно так. Однак пахощі линуть не від прийняття нами Божих благословень, а від нашої вдячної пам'яті.

Десять прокажених зцілилися – вони отримали бажане. Та лише один із них повернувся подякувати за зцілення, і в цьому були справжні пахощі. Блага, які ми не пам'ятаємо, схожі на мертвих мух, що псують запашне зілля мироварника. А ті благословення, які ми запам'ятовуємо та за які дякуємо Господу, можна порівняти зі смирною, алое і касією, які є складовими прекрасного доповнення до шат святих. Їхніми ароматами цар Давид помазав свій псалтир, і гімни всієї християнської історії виділяють ці пахощі.

Ми знаємо, що значна частина Біблії складається з пророцтв про майбутні події. Ніщо з уже набутого християнами на землі не порівнюється з тим, що обіцяно нам у майбутньому, про що повідомляється у пророчому слові. І ніщо з того, що Господь уже зробив для нас і зробить у майбутньому, не порівнюється з тим, Ким є Він Сам і Ким Він завжди буде для нас!

*Той, Хто свідкує, говорить: «Так, – незабаром прийду!»
Аміль. Прийди, Господи Ісусе!*

Об. 22:20

Народ Божий має бути найщасливішим народом у світі. Пам'ятатимемо про джерело нашої великої радості: ми викуплені Агнцем, минуле нас більше не обтяжує, всі гріхи навіки омиті Його кров'ю, і Всевишній уже ніколи про них не згадає. Господь – наш Небесний Отець, Христос – наш Брат, а Дух Святий – Посередник і Утішитель! Ісус Христос зійшов у дім Отця, аби приготувати нам місце, і пообіцяв прийти знову.

Господи, не посилає Мойсея, не посилає його! Він розбив кам'яні скрижалі.

Не посилає Іллю за мною, Господи! Я боюся Іллі, він зводив вогонь із неба.

Не посилає Павла, Господи! Він настільки вчений, що я почувуюся нерозумним дітям, читаючи його послання.

О, Господи Ісусе, прийди Сам! Тебе я не боюся. Ти брав на руки маленьких дітей, мов ягнят. Ти простив бідолашну блудницю, зцілив боязку жінку, яка доторкнулася до Тебе в натовпі. Тому ми всі не боїмося Тебе.

Прийди, Господи Ісусе!

Гряди якнайшвидше!

Вказівник місць Священного Писання

Буття	12:2 31.08	10:28 13.04
1:26–27 11.04	26:3 5.09	10:43 7.10
1:31 1.07	40:8 30.08	15:39 19.03
3:9 4.03	42:16 22.08	
3:17 19.10	53:4 13.08	Євангеліє від Луки
28:16 15.02	53:5 7.04, 4.11	10:42 26.07
		12:19 23.06
Вихід	Книга пророка	12:20 24.07
3:6 21.07	Єремії	12:32 19.11
3:11 19.07	5:21–22 10.11	14:11 10.07
	17:9 26.04	18:1 10.01
Повторення Закону	20:12 27.06	18:8 29.04
1:6, 8 3.06		23:34 19.08
33:27 2.10	Книга пророка	24:11 16.05
	Даниїла	24:45 6.11
Йов	12:3 9.04	24:52–53 16.10
15:2–3 24.09		Євангеліє від Івана
	Книга пророка Захарія	1:1 1.05
Псалтир	2:13 28.12	1:11 25.12
5:2, 5 27.01		1:36 30.03
5:5–6 9.10	Євангеліє від Матвія	3:3 21.02
5:12 6.07	4:10 12.03	3:8 22.02
31:11 20.03	5:6 26.06, 29.07	3:19 23.08
41:3 10.08	5:8 23.12	3:36 17.04
45:11 2.03	6:13 29.10	4:14 16.09
49:12 30.07	6:21 5.10	4:24 15.06
56:3 20.11	6:33 2.11	5:44 13.10
61:12 18.05	7:21 10.02	6:44 5.11
64:6, 8 21.10	9:36 21.04	6:60 29.03
65:18 14.04	10:22 4.09	7:17 22.07, 1.12
72:25 5.04	11:29 30.01	7:19 28.02
94:6 8.01	16:18 18.11	7:28 8.07
104:4 29.09	16:26 4.04	8:12 20.09
106:43 5.06	16:27 30.06	8:29 24.01
118:11 31.07	19:22 10.09	8:54 21.03
139:14 15.12	19:25 17.07	10:10 24.05
	19:26 21.05	12:26 12.08
Приповісті Соломонові	20:26–27 23.02	12:36 10.05
1:7 20.01	23:28 10.03	13:35 22.12
3:19 16.02	24:35 4.05	14:1 19.05
12:3 13.09	24:50–51 14.01	14:12 9.12
12:15 11.09	25:34 22.05	14:21 19.01
15:26 8.09	26:39 6.12	14:23 13.11, 23.07
16:5 17.03	28:18 26.03	15:7 6.10
16:16 25.08	28:20 21.08	15:13 4.10
		15:26 3.01
Книга пророка Ісаї	Євангеліє від Марка	16:13 29.05
11:9 22.10	12:44 19.02	

4:7	25.01	2:7	2.07	2:1	4.07
5:1	11.02	2:9	14.06	2:15	24.11
5:18	2.06	3:3	30.10	2:25	27.07
9:8	20.05	3:8	10.10	3:16	6.01
9:15	1.03	3:13	18.02	4:3-4	7.02
12:9	20.08	3:14	16.08	4:5	23.03
12:10	27.10	4:4	30.04		
		4:6	15.09		
		4:8	14.05		

Послання до галатів

2:19-20	7.06
4:7	20.06
4:8	21.06
5:17	11.07
5:24	25.07, 18.04
6:1	27.11
6:8	4.12
6:14	5.01

Послання до ефесян

1:3	2.08
1:13-14	26.10
1:19-20	1.02
2:9	28.08
2:13	31.03
2:20, 22	26.11
3:19	2.09
4:2	14.09
4:13	23.04
4:14	29.02
4:15	19.06
4:17	15.01
4:18	9.07
4:23-24	1.06
5:1, 4	25.11
5:9-10	24.10
5:14	19.09
5:18	28.05
5:19	21.01
5:20	23.11
6:11	31.10
6:18	28.10

Послання до филип'ян

1:9-10	18.10
1:11	28.01
1:20	9.02
1:20-21	26.01
1:29	7.07
2:5	24.02

Послання до колосян

1:10	12.11
1:16-17	5.12
2:8	28.09
2:9-10	30.12
3:1	24.04
3:2	5.03
3:4	3.05
3:13	7.08
3:17	4.06
4:2	13.12

Перше послання до солунян

2:4	14.03
2:8	15.05
4:11-12	16.11
4:16	30.09
5:5-6	28.03
5:19	15.11

Друге послання до солунян

2:9	23.09
3:5	4.08
3:16	12.09

Перше послання до Тимофія

1:14	16.01
3:7	15.10
3:16	3.04
4:16	25.10
6:4	25.09
6:6-7	18.06

Друге послання до Тимофія

1:10	18.08
------	-------

Послання до Тита

1:5	19.12
1:9	25.06
2:12	13.05
3:5	8.12
3:7	16.12

Послання до євреїв

1:1-2	24.12
2:1	16.04
2:3	12.10
2:17	5.02
2:18	11.05
4:16	9.06
6:1	26.05
6:18-19	7.12
9:28	9.03
10:23	3.11
10:31	7.11
10:36	6.08
11:3	12.06
11:13	26.09
11:16	11.03
12:2	21.12
12:11	20.02
12:23	1.04
12:28	8.03
13:5	21.09
13:8	22.04
13:21	15.08

Об'явлення Івана

1:8	1.01
1:17	8.02
3:20	3.07
3:21	6.06
3:21-22	13.02
12:10-11	29.11
22:3-4	29.12
22:14	13.06
22:17	5.07
22:20	31.12

Зміст

У змісті й покажчику посилань Священного Писання замість номерів сторінок використовуються дати. Наприклад, 2.01 означає 2 січня.

Січень

Бог завжди Перший, і Він буде Останнім	1.01
В Ісусі Христі – вся повнота Божества	2.01
Духом Святим Бог спілкується зі Своїм творінням	3.01
Людина стає людиною завдяки своєму духу.....	4.01
Пізнайте справжнє значення хреста.....	5.01
Біблія – більше, ніж зібрання фактів.....	6.01
Божий народ у безпеці в Ісусі Христі.....	7.01
Істинне поклоніння – шукати Господа всім серцем.....	8.01
Правильна віра в особистісного Бога	9.01
Кожен повинен молитися так, ніби він самотній прочанин	10.01
Не вважайте цей світ своєю домівкою	11.01
Сатана прагне зв'язати нас жалобним убранням.....	12.01
Навчіться любити Самого Бога	13.01
Відчуття задоволення не підтверджує правоту людини .	14.01
Змінюється світ, але не рід людський.....	15.01
Неможливо вгасити Божу благодать.....	16.01
Гріхопадіння призвело до нескінченної моральної кризи	17.01
Істинний християнин – християнин на ділі	18.01
Послух як перевірка любові до Христа.....	19.01
Мудрість в істинному страху Господньому	20.01
Недооцінений християнин – невідомий, проте співочий.	21.01
Слава Богу або нам?	22.01
Для спасіння потрібна віра в Господа	23.01
Ходіння по канату між двома царствами	24.01
Колишнє минає, настає нове	25.01
Підставою віри є Особистість Бога.....	26.01
Мета християнського вчення – пізнання Бога.....	27.01
Нам зменшуватися, Йому зростати	28.01
Учнівство як відмова від мирського	29.01
Покірливий визнає свої помилки	30.01
Вчення Біблії застосовувати в житті.....	31.01

Лютий

Безмежна сила Бога оточує нас	1.02
В основі нашої віри – тільки Христос	2.02
Бути схожим на Христа й ходити в Дусі	3.02
Бог любить нас заради Христа	4.02
Христова перемога належить нам за правом	5.02
Бог відкриває нам Себе в Біблії	6.02
Проти компромісів щодо Церкви	7.02
Бог, Який викликає здивування і благоговіння	8.02
Очікування і віра йдуть пліч-о-пліч	9.02
Молитва не є заміною послуху	10.02
Небесна оселя в Божій благоді	11.02
Диявол ненавидить усе, що цінне в Божих очах	12.02
Бог, Який любить Свою Церкву	13.02
Поганий характер – ворог добродішних	14.02
Люди не знають про Божу присутність	15.02
Люди плутають істини з Істиною	16.02
Життя для Христа починається зі смерті з Ним	17.02
Не зосереджуйтеся на негативному!	18.02
Що ще я міг би зробити для Господа?	19.02
Суворість і випробування для дітей Божих	20.02
«Серце чисте створи мені, Боже!»	21.02
Тільки служителі Істини спроможні її пізнати	22.02
Служіння іншим як вищий шлях	23.02
Бог не жартує з Адамом	24.02
Вогонь, що палав у перших християнах	25.02
Важливість правильних стосунків із Богом	26.02
Які ваші мотиви?	27.02
Небезпека раціоналізму	28.02
Віра в Бога – це не легковір'я	29.02

Березень

Бог очікує вдячності за Свої дари	1.03
Ісус Христос – наш сучасник	2.03
Досконала свобода у Святому Дусі	3.03
Грішник у Божій присутності	4.03
Що таке християнство	5.03
Христос у Біблії	6.03
Пророча звістка про Ісуса Христа	7.03
Потреба в побожності	8.03

Христос і справжні цінності	9.03
Молитва позбавляє лицемірства.....	10.03
Передчуття неба.....	11.03
Оманлива слава цього світу	12.03
Христос помер за всіх.....	13.03
Вас не похвалять за духовність	14.03
Божий голос лунає до людей.....	15.03
Істина, що звернена до людини.....	16.03
Кожна людина цінна для Христа.....	17.03
Відроджена людина знає Бога	18.03
Прагнення бути першим	19.03
Христос – наша надія та благословення	20.03
Бог благословляє Своїх дітей	21.03
Бог прославляється в наших перемогах	22.03
Істинний служитель Божий	23.03
Бог не залежить від людини	24.03
Осягнення Святої Трійці.....	25.03
Ісус любить нас попри все.....	26.03
Нова людина у Христі	27.03
Сучасна людина – мрійлива	28.03
Справжня мудрість	29.03
Віра, звернена до Ісуса	30.03
Бог і спасіння людини.....	31.03

Квітень

Віра наших батьків	1.04
Здатність пізнавати Бога.....	2.04
Бог не залишив людину	3.04
Бог віддав Свого Однородженого Сина	4.04
Бог дарує нам Свої блага	5.04
Усі люди розіп'яли Христа.....	6.04
Ісуса мучили за наші провини.....	7.04
Дивно, що Бог простив нас	8.04
Громадяни неба, які мешкають на землі.....	9.04
Ми любимо Христа, не бачивши Його.....	10.04
Людина, яка поклоняється Господу.....	11.04
Що Бог сказав, те Він і здійснить.....	12.04
Залиште старе й розпочніть нове!	13.04
Ми молимося так, як живемо	14.04
Християнство і святість	15.04

Остаточність біблійного одкровення.....	16.04
Гнів і святість Бога	17.04
Людина несе свій хрест.....	18.04
Людину змінює не час.....	19.04
Бог називає нас друзями	20.04
Емоції дав нам Бог.....	21.04
Незмінна Божа вірність	22.04
Слово Боже і мир у душі.....	23.04
Воля, що керує серцем.....	24.04
Проповідник – слуга Господа і людей.....	25.04
Відмовтеся від хибних сподівань	26.04
Співпадкоємці благодаті життя.....	27.04
Прагнення бути схожим на Ісуса	28.04
Релігійні люди, які не знають Бога.....	29.04
Благословення від Божих обітниць.....	30.04

Травень

Бог сказав – і сталося.....	1.05
Впадемо до ніг Ісуса	2.05
Христос здійснює в нас Свою працю	3.05
Перебувати у спілкуванні з Богом	4.05
Бог милостивий до грішників.....	5.05
Цілком покладайтеся на Бога	6.05
Молитовні роздуми про Бога	7.05
Наші імена вписано на небесах.....	8.05
Прагніть благочестя.....	9.05
Всепоглинаюча любов до Бога	10.05
Бог і людські страждання	11.05
Християни, які йдуть широкою дорогою	12.05
Еротика проти духовності.....	13.05
Наші думки свідчать про те, хто ми	14.05
Любов як виразна ознака пророка.....	15.05
Віра в Бога й особисте життя.....	16.05
Безмовні християни.....	17.05
Сила Божа.....	18.05
Бог як невидима реальність.....	19.05
Бог і Його дари	20.05
У Господі нам усе до снаги.....	21.05
Сподівання на мораль нездійсненні	22.05
Бог зміцнює нашу віру в Нього.....	23.05

Більше за духовну цікавість.....	24.05
Прості Божі люди.....	25.05
Закорінений християнин.....	26.05
Христос звеличений.....	27.05
Дух Святий являє Христа.....	28.05
Велич Святого Духа.....	29.05
Керовані Духом коряться Слово Божому.....	30.05
Дух Святий як вогонь, що очищує.....	31.05

Червень

Відображення Христа в нашому житті.....	1.06
Христос поєднав людину з Богом.....	2.06
Глибоке пізнання Бога.....	3.06
Поклонятися Богу – завжди й усюди.....	4.06
Бог безмежно щедрий.....	5.06
Святість справжня й оманлива.....	6.06
Віра й повсякденне життя.....	7.06
Гаряча піч і холодний димар.....	8.06
Ми живемо за милістю Божою.....	9.06
Закон і одкровення.....	10.06
Лукавство невіри.....	11.06
Влаштований Богом світ.....	12.06
Любов до Бога.....	13.06
Слідувати заклику Христа.....	14.06
Усі діяння Бога гідні хвали.....	15.06
Спиратися на Писання.....	16.06
Бажане та дійсне.....	17.06
Симптоми задоволеної хвороби.....	18.06
Істинний християнин.....	19.06
Всесвіт живе завдяки Богу.....	20.06
Поети і пророки.....	21.06
Світ вабить християн.....	22.06
Безбожні люди та Бог.....	23.06
Не глузуйте з вічних істин.....	24.06
Правильне вчення.....	25.06
Бог нас благословляє.....	26.06
Будьте чесними перед Богом.....	27.06
Відповідальність християнина.....	28.06
Знають Бога з чуток.....	29.06
Очікуючи на пришествя Господа.....	30.06

Липень

Бог керує всесвітом.....	1.07
Незмінний Христос.....	2.07
Природа істинного поклоніння.....	3.07
Хибні рішення.....	4.07
Бог не порушує нашу свободу.....	5.07
Святі люблять Бога.....	6.07
Добровільно взяти свій хрест.....	7.07
Підміна істини збіркою правил.....	8.07
Святий Дух просвітлює.....	9.07
Благословенна покора.....	10.07
Смерть нашого «я».....	11.07
Перемагаємо ворога Божою силою.....	12.07
Не обманюйте себе!.....	13.07
Чесність у молитві.....	14.07
Праведний помер за неправедних.....	15.07
Розважливе біблійне вчення.....	16.07
Втрати серед християн.....	17.07
Моральні стандарти сьогодні.....	18.07
Пророки не прагнули свого служіння.....	19.07
Більше, ніж віра в докази.....	20.07
Зустріч із Богом.....	21.07
Любов виникає з доброї волі.....	22.07
Божа слава й чистота.....	23.07
Вічний скарб.....	24.07
Не всі ввійшли до обіцяного краю.....	25.07
Посвята себе Богові.....	26.07
Відсутність справжнього каяття.....	27.07
Напередодні пришествя Христа.....	28.07
Бажання християнина.....	29.07
Божа присутність у світі.....	30.07
Слова Христа для дітей Божих.....	31.07

Серпень

Споглядання Божої таємниці.....	1.08
Благословення для віруючих.....	2.08
Внутрішня впевненість християн.....	3.08
Розум, що погоджується з істиною.....	4.08
Диявол ненавидить християн.....	5.08
Спасіння від мирської суєти.....	6.08

Любов і обурення.....	7.08
Послух віруючих.....	8.08
Люди підзвітні своєму Творцю.....	9.08
Духовна вразливість.....	10.08
Потрібні сміливі люди.....	11.08
Популярність і духовність.....	12.08
Спокута і прощення.....	13.08
Бог і сльози.....	14.08
Божі цілі у спасінні.....	15.08
Благочестиве життя.....	16.08
Божа любов.....	17.08
Святість християнина.....	18.08
Зразок незлобивості.....	19.08
Святити кожен день.....	20.08
Радісний християнський дух.....	21.08
Природа істинної віри.....	22.08
Грішники не приймають Христа.....	23.08
Важкий шлях віри.....	24.08
Необхідно підкоритися Богу.....	25.08
Слова і діла.....	26.08
Відкритість для перевірки.....	27.08
Людське «я».....	28.08
Господь шукає звернених до неба.....	29.08
Розуміння Біблії.....	30.08
Розчарований християнин.....	31.08

Вересень

Бог чудовий.....	1.09
Радість у служінні Богу.....	2.09
Спаси тих, хто гине.....	3.09
Наш духовний стан.....	4.09
Здатність мислити.....	5.09
Важливість віри у Христа.....	6.09
Служитель не повинен бути неробою.....	7.09
Духовна література.....	8.09
Богослов'я, що не має життя.....	9.09
Неприпустима невіра.....	10.09
До яких порад прислухатися.....	11.09
Відновлення образу Божого.....	12.09
Плід і корінь.....	13.09

Ісус закликає нас до лагідності.....	14.09
Молитва віри і Божа всемогутність.....	15.09
Спрага Бога.....	16.09
Зв'язок між словами і ділами.....	17.09
Підміна слів Христа.....	18.09
Одного світла недостатньо.....	19.09
Істина не відкриється бунтівнику.....	20.09
Право на щастя.....	21.09
Слово християнкам.....	22.09
Захист від спокуси.....	23.09
«З усіма погоджуйтеся».....	24.09
Знання без покірливості.....	25.09
Книга, з якою можна померти.....	26.09
Мета християнської віри.....	27.09
Дух Божий у нас.....	28.09
Вічне пізнання Христа.....	29.09
Суперечки щодо пришествя Христа.....	30.09

Жовтень

Поклоніння і любов до Бога.....	1.10
Вічний Бог.....	2.10
Ісус – Спаситель і Суддя.....	3.10
Бог назвав нас друзями.....	4.10
Життя, що приносить плід.....	5.10
Марні молитви.....	6.10
Велич віруючих у Бога.....	7.10
Ворог вашої душі.....	8.10
Благодать і святість.....	9.10
Час для Господа.....	10.10
Воля Божа і свобода людини.....	11.10
Байдужість у християнському житті.....	12.10
Корінь невіри.....	13.10
Релігійне вдавання.....	14.10
Сили для духовного бою.....	15.10
Релігійна нудьга.....	16.10
Покликання до служіння.....	17.10
Християнство та гуманізм.....	18.10
Благовістя тим, що гинуть.....	19.10
Шукайте тільки Бога.....	20.10
Потреби людства.....	21.10

Прийдешня перемога Христа	22.10
Мирські шляхи	23.10
Сумні крайнощі.....	24.10
Внутрішнє джерело віри	25.10
Панування Христа в церкві.....	26.10
Сила в немочі.....	27.10
Молитва віри	28.10
Нехай прийде Царство Твоє!	29.10
Поклоніння Богу в душі.....	30.10
Вердикт суду: «Не винні!».....	31.10

Листопад

Захоплення Богом	1.11
Лише Господь!	2.11
Проти віри у «віру».....	3.11
Осмислення каяття.....	4.11
Страх Господній	5.11
Духовне осягнення істини	6.11
Наслідки недовіри Біблії	7.11
Грішать в ім'я Безгрішного.....	8.11
Господь опікується нами	9.11
Відсутній Бог	10.11
Початок шляху	11.11
Відповідність стандартам Нового Заповіту.....	12.11
Любити Господа сьогодні	13.11
Небезпечна філософія.....	14.11
Управління нашим життям.....	15.11
Самота для спілкування з Богом	16.11
Залежність від громадської думки.....	17.11
У Церкві небесне походження	18.11
Не всі порівняння вдалі	19.11
Прийміть волю Божу	20.11
Шкода від байдужих учителів.....	21.11
Бог знає душу людини	22.11
Вдячне серце	23.11
Біблійний світ	24.11
Користь і шкода гумору	25.11
Церква дивиться на Христа	26.11
Християнське викриття.....	27.11
Святий Дух нам допомагає.....	28.11

Труднощі служіння	29.11
Святість і щастя	30.11

Грудень

Ніхто не завадить Богу	1.12
Любов справжня й оманлива	2.12
Божий контроль над світом	3.12
Святість і поклоніння Богові	4.12
Бог не є причиною безладу	5.12
Воля Божа і воля людська	6.12
Християнська надія	7.12
Праведність у Господі	8.12
Диво народження згори	9.12
Досконала радість	10.12
Справжня покаяння	11.12
Щоб не втратити Бога... ..	12.12
Повторення в молитві	13.12
Духовні пріоритети	14.12
Присутність Бога в житті	15.12
Формування людини Божої	16.12
Християни потребують один одного	17.12
Необхідність пильнування	18.12
Заорганізованість християнського життя	19.12
Жити для слави Божої	20.12
Духовний зиск у стражданні	21.12
Любов до братів і сестер	22.12
Усвідомлення присутності Бога	23.12
Господь звертається до нас	24.12
Фундамент біблійної істини	25.12
Християнське співчуття	26.12
Єднання з Богом	27.12
Спів і прославляння Бога	28.12
Досконале пізнання Господа	29.12
Пахощі Господніх благословень	30.12
Прийди, Господи Ісусе!	31.12

Е. В. Тозер

О Н О В Л Ю Ю Ч И С Ь

д е н ь у д е н ь

Християнські щоденні читання

Директор *Павло Давидюк*

Голова вид. МС «Світло на Сході» *Вальдемар Цорн*

Переклад *Олени Зенченко*

Редактор *Олена Зенченко*

Коректор *Ірина Савченко*

Обкладинка і дизайн *Тетяни Крук*

Верстка *Миколи Давидюка*

Вид. № 02.541. Підписано до друку 22.10.2019.

Папір – 80 г, Lux Cream. Формат 84x108x32.

Гарнітура: Sonet Serif.

Друк офсетний. Умов. друк. арк. 20,16.

Наклад 3000 пр. Замовлення № 19-1717К.

РО «Українське місіонерське товариство „Світло на Сході“»,
вул. Хорольська, 30, м. Київ, 02090.

Ідентифікаційний код: 14300272.

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до
Державного реєстру видавців, виготовлювачів
і розповсюджувачів
видавничої продукції від 15.02.2018, серія ДК, № 6016.

Надруковано в типографії ТОВ «Новий друк»,
вул. Магнітогорська, 1, м. Київ, 02094.

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до
Державного реєстру видавців, виготовлювачів
і розповсюджувачів
видавничої продукції від 28.07.2003, серія ДК, № 1447.